

przedstawiciele Biznesowego Klubu Absolwentów (BKA), zrzeszenia skupiającego byłych studentów uczelni, obecnie piastujących kierownicze stanowiska w różnych przedsiębiorstwach. Jak informowali członkowie – BKA zrzesza osoby aktywne społecznie pragnące dzielić się wiedzą i doświadczeniem ze studentami. Zaproponowali współpracę w ramach swoich projektów: Najbardziej przedsiębiorczy student, Projekt przedsiębiorczość, Najzyczliwszy pracownik dziekanatu. Spotkanie odbywające się w świątecznej scenerii było także okazją do noworocznych życzeń i snucia planów na kolejny rok.

XV Dolnośląski Festiwal Nauki

Dolnośląski Festiwal Nauki ma już 15 lat. Pierwszy wrocławski festiwal odbył się w 1998 roku. Hasło przewodnie jubileuszowej XV DFN brzmiało „Wspólne odkrywanie świata”. Podczas dwudziestu sześciu dni trwania Festiwalu (edycja stacjonarna i regionalna) przygotowano ponad 1300 spotkań z zakresu kultury, nauki i sztuki. Wrocławskie ośrodki akademickie otworzyły swoje podwoje, a zainteresowani mogli zapoznać się z atmosferą panującą na salach wykładowych, w laboratoriach, bibliotekach oraz wziąć udział w nieskrępowanej dyskusji na najróżniejsze tematy dotyczące nauki.

W edycji wrocławskiej festiwalu, podczas sześciu wrześniowych dni (21-26 września 2012 r.), przygotowano blisko 850 spotkań. Frekwencja w tym roku oscylowała w granicach 80 tys. odwiedzin. Edycja regionalna to ponad 400 wydarzeń, od wykładów, wystaw i warsztatów po wycieczki, laboratoria, pokazy, dyskusje i konkursy.

Festiwal Nauki na Uniwersytecie Ekonomicznym we Wrocławiu

W XV edycji Dolnośląskiego Festiwalu Nauki na Uniwersytecie Ekonomicznym we Wrocławiu zorganizowano ogółem 62 imprezy, z powtórzeniami było ich ogółem 76, w tym osiem w edycji niestacjonarnej. Nasze imprezy miały miejsce we Wrocławiu, Jeleniej Górze, Bystrzycy Kłodzkiej, Dzierżoniowie i Wałbrzychu. Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu reprezentowany był także na Parku Wiedzy oraz w szkołach podstawowych w ramach pokazów interaktywnych. Ogółem słuchało nas ponad dwa tysiące fanów nauki.

Z myślą o przyszłych studentach, co roku do wrocławskich szkół średnich wysyłamy nasz program oraz indywidualne zaproszenia ze wskazaniem najciekawszych imprez do szkół profilowanych. W programie przygotowaliśmy cykl warsztatów o sztuce autoprezentacji, wytyczaniu celów zawodowych, pokazy laboratoryjne na Wydziale Inżynierii-Ekonomicznym (przyjechali na nie uczniowie gimnazjów z: Legnicy, Dzierżoniowa, Bogatyni, Zgorzelca, w jednym z pokazów brali udział uczniowie ZSZ z Dolnośląskiego Specjalnego Ośrodka Szkolno-Wychowawczego nr 12 dla Niesłyszących i Słabosłyszących we Wrocławiu, poza preliminarem imprez, za zgodą dziekana przeprowadzono 4 pokazy dla dzieci z przedszkoli nr 16 i nr 43).

W organizację festiwalu zaangażowali się nie tylko pracownicy naukowo-dydaktyczni, ale także osoby z innych



Dr Daniel Borowiak tak uczył automatyki

jednostek: Archiwum uczelni, Biblioteki, Biura Karier, Biura Promocji, Studium Języków Obcych oraz kół naukowych: Koło Naukowe Chemików działające przy Katedrze Chemii Bioorganicznej i Koło Naukowe LoGrit.

Debiutanci na DFN

Jubileusz 65-lecia uczelni był okazją do spojrzenia w jej przeszłość. Archiwum uczelni po raz pierwszy otworzyło się dla festiwalowych gości zapraszając na warsztaty:

Kroc w przyszłość śladami przeszłości.



Dr Wojciech Sasiadek i dr Edyta Kucharska potrafią sprawić, że chemia staje się dziecinnie prosta

Oddana do użytku w 2011 r. jedna z najnowocześniejszych w Europie bibliotek przygotowała dla zwiedzających wycieczki po nowym obiekcie, po licznych działach, strefach wolnego dostępu i zakamarkach udostępnianych tylko dla wtajemniczonych. W ramach Festiwalu odbyła się prelekcja o historii Nagrody Nobla, goście mogli się także zapoznać z wizerunkami (w holu biblioteki) przedstawicieli ekonomistów nagradzanych z funduszu Alfreda Nobla. Centrum Dokumentacji Europejskiej przygotowało prezentację nt. nazw i pochodzenia geograficznego produktów rolnych w Unii Europejskiej.

Oferta dla najmłodszych

Dbamy także o najmłodszych uczestników Festiwalu. W tym roku Uniwersytet Ekonomiczny przygotował szeroką ofertę warsztatów i wycieczek (w sumie 17 spotkań). Wielkim powodzeniem cieszyły się imprezy dla najmłodszych przygotowane przez Wydział Inżynierijno-Ekonomiczny.

Chemia i ekonomia

Od lat wielkim powodzeniem cieszą się laboratoria Wydziału Inżynierijno-Ekonomicznego (gdzie kształcimy inżynierów-ekonomistów) skierowane do starszych uczniów. Nasze laboratoria podobnie jak laboratoria



chemiczne Politechniki i Uniwersytetu pokazują to, co dotychczas młodzież mogła poznać tylko z podręcznikowych opisów: świat niskich temperatur, działanie ciekłego azotu. Wciąż nas także ciekawi co jemy, po co jemy i czy aby na pewno zdrowo jemy. Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu uczestniczy w projekcie DFN od samego początku. Mamy już starych sympatyków, cieszą najmłodszy wielbiciel nauki coraz liczniej odwiedzający nasze imprezy. Zapraszamy do udziału i zachęcamy do zgłaszania propozycji imprez już na kolejną XVI edycję festiwalu do Biura promocji, które koordynuje imprezę.

Zestawienie imprez XV DFN
na Uniwersytecie Ekonomicznym we Wrocławiu

Forma imprezy	Liczba
Wykład	21 (z powt. 24)
Wykład z prezentacją	8
Warsztaty	13 (z powtórzeniami 20)
Pokazy, laboratoria	10 (z powt. 14)
Wycieczki	3
Gra	1
Park Wiedzy – wycieczki rodzinne	4
Pokazy interaktywne	2
RAZEM	62 (76)

10-lecie „QUALITEAM”

Hanna Domańska

Koło Naukowe Zarządzania Jakością „Qualiteam” działające od 2002 r. przy Katedrze Analizy Jakości na Wydziale Inżynierijno-Ekonomicznym obchodzi swoje dziesięciolecie. Okazją do uczczenia licznych sukcesów KNZJ „Qualiteam” była oficjalna uroczystość, w której

8. listopada br. uczestniczyli obecni i byli członkowie koła, pracownicy naukowcy Katedry Analizy Jakości oraz władze wydziału. Podczas spotkania zaprezentowano strukturę organizacyjną „Qualiteamu” i realizowane obecnie projekty oraz podsumowano wieloletni dorobek koła. Obchody dziesięciolecia uświetniła obecność



Hanna Domańska prezes KNZJ Qualiteam oraz wiceprezes Aneta Pukajło i skarbnik Daria Ożga

oraz przemówienie dziekana Wydziału IE dr. hab. inż. Zbigniewa Garncarek, prof. UE oraz opiekuna naukowego dr. inż. Wiesława Ładońskiego. Przy torcie i lampce



Przemawia dziekan prof. Zbigniew Garncarek, obok dr inż. Wiesław Ładoński i mgr Agnieszka Piekara oraz Kamil Plewka

szampana zgromadzeni goście wznieśli toast za nowe pomysły i przyszłe sukcesy KNZJ „Qualiteam”. Dziękujemy wszystkim gościom za udział w spotkaniu, tak dla nas ważnym.

III Gala Pracodawców Płomienie Kuźni Kadr rozdane!

29 listopada 2012 r. już po raz trzeci Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu w ramach projektu Kuźnia Kadr 3 przygotował Galę Pracodawców. To wyjątkowe spotkanie jest formą podziękowania kierowanego do pracodawców i partnerów zaangażowanych w organizację płatnych staży dla studentów i absolwentów naszej uczelni.



Tegoroczne nagrody Płomienie Kuźni Kadr przyznano pracodawcom (na podstawie ankiet przeprowadzonych wśród studentów) w trzech kategoriach:

1. Najlepszy staż zorganizowany w instytucjach i urzędach
2. Najlepszy staż zorganizowany przez przedsiębiorstwa z branż: finanse, media i HR
3. Najlepszy staż zorganizowany przez przedsiębiorstwa z branż: produkcja, IT i nieruchomości“.

Każda firma uczestnicząca w gali otrzymała certyfikat udziału w programie stażowym. O laur Płomienia Kuźni Kadr konkurowało aż 25 pracodawców działających na Dolnym Śląsku. Firmy te reprezentowały międzynarodowe korporacje, krajowych

Rektor prof. Andrzej Gospodarowicz i dr inż. Dorota Kwiatkowska-Ciotucha, menedżer projektu Kuźnia Kadr 3



potentatów i prężnie działający sektor małej i średniej przedsiębiorczości. Wśród pracodawców były także instytucje i organizacje publiczne (np. urzędy lub agencje), sektor ten bowiem również dostosowuje swoją ofertę do zmieniającego się rynku. Przygotowanie studentów i absolwentów do pracy w nowych, konkurencyjnych warunkach jest ważne dla pracodawców, dlatego z chęcią uczestniczą w projekcie Kuźni Kadr.

III Galę Pracodawców uroczystie otworzył dziekan Wydziału Nauk Ekonomicznych – dr hab. Marek Łyszczak, prof. UE, który będąc opiekunem projektu Kuźnia Kadr 3 śledził rozwój programu płatnych staży. Następnie głos zabrali JM Rektor Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu – prof. zw. dr hab. Andrzej Gospodarowicz. Rektor podkreślił, że umiejętna i efektywna współpraca między biznesem i nauką jest bardzo ważna, stanowi wyzwanie dla uczelni i dla rynku, a korzyści są ważne dla obu stron.

Uroczystość zorganizowano w Bibliotece Głównej uczelni. Tegoroczna gala była szczególna, gdyż w związku z tym, że Projekt Kuźnia Kadr 3 zbliża się do finału – był to dobry czas do podsumowania. Dodatkowo, z inicjatywy władz uczelni przygotowano nagrodę specjalną – Honorowy Płomień Kuźni Kadr. Otrzymała go dr inż. Dorota Kwiatkowska-Ciotucha, menedżer projektu Kuźnia Kadr 3.

Oprócz emocji związanych z przyznaniem nagród, goście wzięli udział w uroczystym bankiecie oraz koncercie przygotowanym przez jazzową wokalistkę Katarzynę Mirowską, ciekawie interpretującą standardy bluesa, jazzu i rocka. Finałowym akcentem gali był tort przygotowany z okazji przekształcenia Sekcji Obsługi Projektów Rozwojowych w Dział Obsługi Projektów Rozwojowych.

III Gala Pracodawców została zorganizowana w ramach projektu Kuźnia Kadr 3 realizowanego przez Dział Obsługi Projektów Rozwojowych.

BYŁO – BĘDZIE

Firmy nagrodzone Płomieniem Kuźni Kadr.

Kategoria „Najlepszy staż zorganizowany w instytucjach i urzędach”

- Dolnośląski Urząd Skarbowy we Wrocławiu
- Urząd Miasta Jelenia Góra
- Urząd Skarbowy w Jeleniej Górze

Kategoria „Najlepszy staż zorganizowany przez przedsiębiorstwa z branż: finanse, media i HR”

- Euro Bank SA
- Hewlett Packard Global e-Business Operations Sp. z o.o.
- Impel Accounting Sp. z o.o.

Kategoria „Najlepszy staż zorganizowany przez przedsiębiorstwa z branż: produkcja, IT i nieruchomości”

- Cargill (Polska) Sp. z o.o.
- GANT Development SA
- IBM GSDC Polska Sp. z o.o.

45 lat pracy naukowej

Profesor Mirosławy Klamut

Ewa Szostak

Konferencja naukowa *Polityka spójności w okresie 2014-2020 a rozwój regionów Europy* była zadekrowana prof. zw. dr. hab. Mirosławie Klamut, która w 2012 r. obchodziła jubileusz 45-lecia pracy naukowej na Uniwersytecie Ekonomicznym we Wrocławiu.



Uświetnieniem jubileuszu prof. zw. dr. hab. Mirosławy Klamut była sesja specjalna, podczas której uczestnicy konferencji oraz zaproszeni goście w sposób bardzo osobisty składali życzenia i adresy szanownej Jubilatce. Chwile te były bardzo podniosłe, rado-

sne i pełne wspomnień; taka atmosfera towarzyszyła też uroczystej kolacji, podczas której przy muzyce smyczkowej i świecach świętowano Jubileusz prof. Mirosławy Klamut.

Słów kilka o Jubilatce

Profesor Mirosława Klamut, pracownik naukowy oraz wieloletni kierownik Katedry Polityki Ekonomicznej i Europejskich Studiów Regionalnych jest kontynuatorką Wrocławskiej Szkoły Polityki Ekonomicznej i Regionalnej, którą tworzył prof. Włodzimierz Boerner. Jego myśl naukowa dotycząca problemów polityki ekonomicznej była rozwijana przez prof. Bolesława Winiarskiego, który przez lata gromadził wokół siebie zespół współpracowników, pracujących w tym nurcie badań.

Mirosława Klamut jako magistrantka profesora Włodzimierza Boernera, a następnie pracownik Katedry Planowania i Polityki Ekonomicznej, pod kierownictwem prof. Bolesława Winiarskiego zdobywała kolejne stopnie naukowe. W latach 2003–2012 prof. Mirosława Klamut kierowała Katedrą Polityki Ekonomicznej i Europejskich Studiów Regionalnych, odnosząc wiele sukcesów również na tym polu.

Kontakty Pani Profesor z uczelnią obejmują najpierw czas studiów, rozpoczętych w 1961 r., kiedy po raz pierwszy przekroczyła bramy uczelni jako licealistka „głodna wiedzy” i poszukująca dalszej drogi swego kształcenia. Kolejne szczeble kariery wiązały się z ciągłym pogłębianiem wiedzy i doświadczenia naukowego w Katedrze Planowania i Polityki Ekonomicznej. Swoje zaintere-

sowania Jubilatka skierowała w tym czasie na analizy wzrostu i rozwoju gospodarczego w terytorialnych układach strukturalnych o charakterze krajowym i międzynarodowym, czego efektem była dysertacja doktorska pt. *Bezpośrednie czynniki wzrostu produkcji przemysłowej w dużych ośrodkach miejskich w latach 1960-1968* (1967 r.).

W latach siedemdziesiątych zainteresowania badawcze Jubilatki dotyczyły ustalenia przyczyn rozpiętości w poziomie rozwoju społeczno-gospodarczego w polskiej przestrzeni regionalnej i makroregionalnej. Szczególna uwaga została skupiona na dysproporcjach w rozmieszczeniu czynników wzrostu gospodarczego, efektywności ich wykorzystania, wadliwie kształtowanej strukturze gospodarczej regionów, braku znaczącej dynamiki przemian struktur gospodarczych przyczyniających się do podniesienia poziomu konsumpcji ludności. Znalazło to odzwierciedlenie w rozprawie habilitacyjnej pt. *Kierunki i dynamika przeobrażeń struktury społeczno-gospodarczej w układzie terytorialnym* (1983 r.). Prowadzone prace, liczne publikacje i osiągnięcia zadecydowały o przyjęciu Jubilatki do Komitetu Przestrzennego Zagospodarowania Kraju Polskiej Akademii Nauk oraz zdobyciu kolejnego stopnia naukowego: doktora habilitowanego.

Początek lat dziewięćdziesiątych to nadal intensywna praca naukowa, która zaowocowała nadaniem tytułu profesora zwyczajnego nauk ekonomicznych w 1996 roku. Tematyka prowadzonych badań dotyczyła celów polityki ekonomicznej w kontekście zakresu interwencji państwa oraz jego aktywnego oddziaływania na przyspieszenie stopy wzrostu gospodarczego oraz poziomu rozwoju gospodarczego. Monografia na ten temat jest zatytułowana: *„Ewolucja struktury gospodarczej w krajach wysoko rozwiniętych”* (1996 r.).

Kolejne lata aktywności naukowej to skupienie się na badaniach dotyczących funkcjonowania instytucji samorządowych w krajach Unii Europejskiej. Wyniki intensywnych badań zostały docenione i zaowocowały powołaniem Pani Profesor do grona ekspertów Zespołu Zadaniowego ds. Rozwoju Regionalnego w Polsce, utworzonego w wyniku porozumienia Rządu Rzeczypospolitej Polskiej i Komisji Europejskiej. W 1997 r. powołano Pa-

nią Profesor jako stałego recenzenta w programie: „Reforma administracji publicznej”. Prace te przyczyniły się do koncentracji zainteresowań w działalności badawczej na analizie głównych uwarunkowań, ograniczeń i priorytetów rozwojowych w układzie terytorialnym Polski, które zaważyły na integracji Polski z Unią Europejską. Kolejnym kierunkiem badań, podjętym w ostatniej dekadzie XX w. i w pierwszej dekadzie XXI w. była analiza uwarunkowań makroekonomicznych wpływających na skuteczność procesu integracji. Badania prowadzone były w ramach dwóch grantów naukowych Komitetu Badań Naukowych: pierwszy pt. „Uwarunkowania, instytucje instrumenty kreujące wzrost konkurencyjności regionów Polski w perspektywie integracji z Unią Europejską” oraz drugi pt. „Rozwój konkurencyjności gospodarki opartej na wiedzy i przedsiębiorczości a poprawa spójności ekonomicznej i przestrzennej w polskich regionach po 2006 r.”. W wyniku realizacji obu grantów zorganizowano cztery konferencje naukowe oraz opublikowano cztery monografie, w których analizowano zagadnienia związane ze spójnością społeczną, gospodarczą i przestrzenną Unii Europejskiej.

Za swoją wytrwałość, dociekliwość, trafność analiz, ich aktualność i wagę badań Pani Profesor wielokrotnie była nagradzana różnymi nagrodami, wyróżnieniami, pochwałami najwyższego stopnia. Jest autorem wielu podręczników akademickich, za które również otrzymała nagrody, m.in. nagrodę Ministra Szkolnictwa Wyższego w 1988 r. W latach 1990-1994 uczestniczyła w międzynarodowej współpracy dydaktycznej z Uniwersytetami

w Perugii (Włochy) i Lille (Francja) w ramach programu Tempus.

Profesor Mirosława Klamut jest autorem, m.in. 3 monografii, 6 podręczników, setek artykułów, redaktorem naukowym i współautorem 16 monografii naukowych. Ponadto jest promotorem wielu doktoratów i setek prac dyplomowych oraz opiekunem wielu doktorantów.

W swojej karierze zawodowej Pani Profesor pełniła również wiele odpowiedzialnych funkcji wymagających także osobistego zaangażowania: sekretarza naukowego Komisji Nauk Ekonomicznych Oddziału Polskiej Akademii Nauk (w latach 1975-1990), prodziekana ds. nauczania Wydziału Gospodarki Narodowej Akademii Ekonomicznej (1988-1991), członka Senatu Akademii Ekonomicznej (1987-1993), przewodniczącej Senackiej Komisji ds. Współpracy z Zagranicą (1990-1993), członka Rady Wydziału (od 1983 r.) oraz wielu komisji Rady Wydziału, w tym w Komisji ds. Nauki. Od 1973 r. brała udział w komisjach i komitetach wydawnictw uczelniowych, gdzie pełniła funkcję członka, redaktora naukowego, członka Rady Naukowej Prac Naukowych Uniwersytetu Ekonomicznego, a od 2011 r. członka Kolegium Redakcyjnego czasopisma „Ekonomia”. Pani Profesor była również członkiem Państwowej Rady Gospodarki Przestrzennej (1997–2005), będącej organem doradczym prezesa Rady Ministrów, opiniującym koncepcje i projekty o charakterze regulacyjnym, odnoszące się przede wszystkim do polityki przestrzennego zagospodarowania kraju oraz rozwoju regionalnego.

Życzymy Pani Profesor dalszych sukcesów w pracy naukowej.

45 lat

pracy naukowo-dydaktycznej

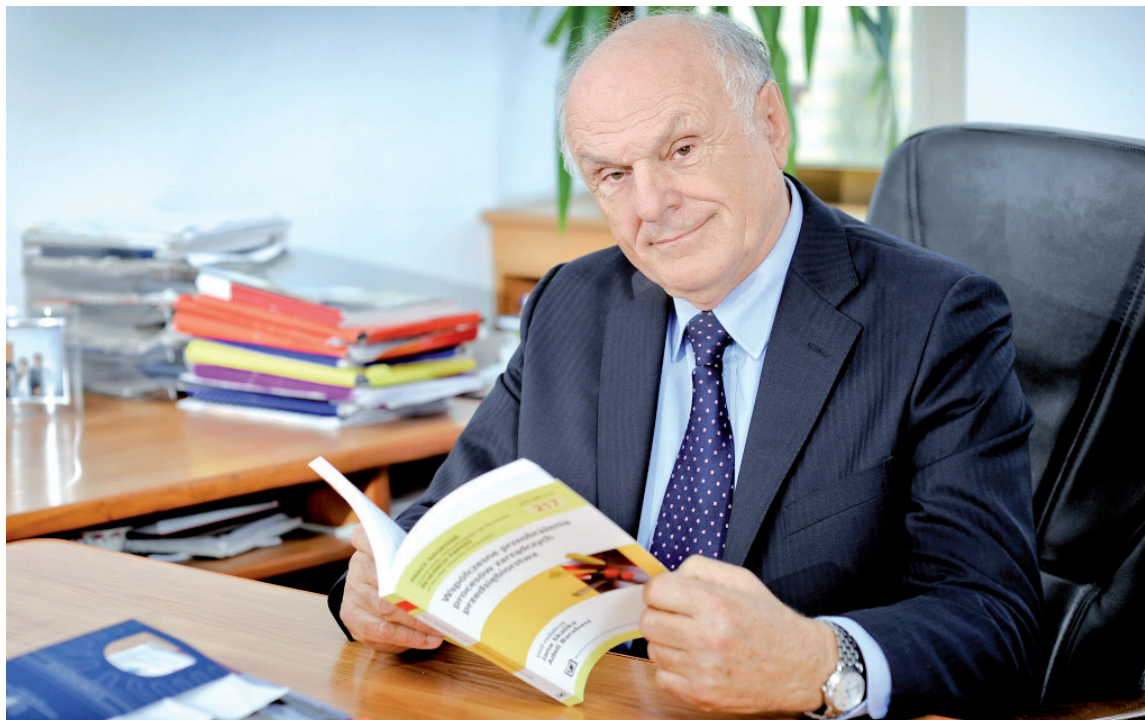
Profesora Jana Skalika

Grzegorz Betz

XV ogólnopolska konferencja naukowa odbywająca się w dniach 2-4 grudnia 2012 r. pt. „Zmiana warunkiem sukcesu” miała w tym roku wyjątkowy charakter. Jej uczestnicy świętowali potrójny jubileusz. W ramach piętnastej już edycji konferencji uczczono 45-lecie pracy naukowej prof. zw. dr. hab. Jana Skalika oraz 30-lecie istnienia kierowanej przez niego Katedry Projektowania Systemów Zarządzania.

Jan Skalik urodził się 30 kwietnia 1943 r. w Pionkach w województwie mazowieckim jako syn Bolesława i Zofii z domu Wachnickiej. Po otrzymaniu świadectwa dojrzałości w 1962 r. rozpoczął studia na Wydziale Inżynierjno-Ekonomicznym w Wyższej Szkole Ekonomicznej we Wrocławiu (obecnie noszącej nazwę: Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu). Tytuł magistra inżyniera ekonomii uzyskał w 1967 r., broniąc, napisaną pod kierunkiem prof. dr. hab. Stanisława Kiełczewskiego, pracę magisterską pod tytułem „Ocena bazy surowcowej Radomskich Zakładów Przetwórstwa Owocowo-Warzy-

nego”. W tym samym roku rozpoczął pracę w Wyższej Szkole Ekonomicznej we Wrocławiu na stanowisku asystenta stażysty w Katedrze Ekonomiki Przemysłu. Z uczelnią związał się na całe życie i tu zdobywał kolejne szczeble kariery zawodowej nauczyciela akademickiego. W roku 1972 uzyskał stopień naukowy doktora na podstawie dysertacji zatytułowanej „Ekonomiczne i organizacyjne aspekty optymalizacji cyklu kampanijnego w cukrowni” napisanej pod kierunkiem naukowym prof. zw. dr. hab. Bera Hausa. Monografia pt. „Efektywność przechowalnictwa w gospodarce żywnościowej”



stała się podstawą uzyskania w 1981 r. stopnia doktora habilitowanego. Tytuł profesora nauk ekonomicznych został nadany Janowi Skalikowi 12 listopada 1991 roku. Profesor Jan Skalik działalność naukowo-dydaktyczną podjął w 1967 r. kontynuuje od czterdziestu pięciu lat. Na Uniwersytecie Ekonomicznym pełnił i w dalszym ciągu pełni wiele funkcji. Nieprzerwanie od roku 1982 sprawuje funkcję kierownika Zakładu Projektowania Systemów Zarządzania, a od 1991 r. Katedry Projektowania Systemów Zarządzania, która obchodzi trzydziestolecie swojego istnienia. W latach 1984-1990 był prodziekanem Wydziału Zarządzania i Informatyki. W latach 1982-2005 pełnił funkcję kierownika Podyplomowych Studiów Organizacji i Zarządzania dla kadry kierowniczej KGHM „Polska Miedź”. Od roku 2006 jest pełnomocnikiem rektora ds. polsko-francuskich studiów magisterskich „Zarządzanie instytucjami opieki zdrowotnej i społecznej”. Zasiadał również w Komitecie Redakcyjnym Wydawnictwa naszej uczelni.

Oprócz aktywności związanej z pracą na Uniwersytecie Ekonomicznym we Wrocławiu prof. Jan Skalik udzielał się społecznie, pracując przez wiele lat w radach społecznych różnych podmiotów leczniczych. Był przewodniczącym Rady Społecznej ZOZ-Stare Miasto we Wrocławiu oraz członkiem tych rad w: ZOZ dla Szkół Wyższych miasta Wrocławia, Centrum Chorób Płuc we Wrocławiu oraz Szpitala im. Babińskiego we Wrocławiu. Profesor jest również członkiem PTE i TNOiK.

Profesor Jan Skalik w swoim obszernym dorobku badawczym podejmował problematykę ważną i przydatną z punktu widzenia zarówno nauk o zarządzaniu, jak i praktyki gospodarczej. Dorobek naukowy prof. Jana Skalika obejmuje m.in. autorstwo 7 monografii i opracowań zwartych, 16 rozdziałów w pracach zbiorowych, 198 artykułów naukowych, 41 opublikowanych referatów, 30 redakcji naukowych oraz 20 opracowań i ekspertyz dla przedsiębiorstw. Profesor jest także

współautorem 11 opracowań zwartych, 12 artykułów i 20 redakcji naukowych wydawnictw zbiorowych. Jest opiniodawcą 7 wniosków o nadanie tytułu naukowego profesora, promotorem 16 zakończonych przewodów doktorskich i jednego przewodu kontynuowanego. Jest również recenzentem 12 rozpraw habilitacyjnych oraz 30 prac doktorskich. W kierowanym przez Niego zespole pracuje obecnie m.in.: 2 pracowników samodzielnych i 5 doktorów, będących Jego wychowankami. Dorobek zawodowy prof. J. Skalika jako nauczyciela obejmuje dotychczas ponad 600 licencjatów i magistrów.

Twórczość naukową Profesora w ujęciu historycznym rozpatrywać można w pięciu obszarach: organizacji i zarządzania procesami gospodarczymi w kompleksie żywnościowym, projektowania systemów zarządzania przedsiębiorstw, zarządzania zmianami, zarządzania podmiotami leczniczymi oraz zarządzania projektami. Profesor jest inicjatorem i przewodniczącym Rady Programowej wszystkich piętnastu odbywających się corocznie ogólnokrajowych konferencji naukowych „Zmiana warunkiem sukcesu”.

Jubileusz 45-lecia pracy naukowo-dydaktycznej profesora Skalika stał się inspiracją do publikacji książki pt „Systemy i procesy zmian w zarządzaniu”, do której zaproszeni zostali wybitni profesorowie, przedstawiciele nauk o zarządzaniu w Polsce. Monografia koncentruje się na dwóch głównych nurtach pracy naukowo-badawczej Profesora. Pierwszy z nich dotyczy zastosowania podejścia systemowego do organizacji i zarządzania przedsiębiorstwem ze szczególnym zwróceniem uwagi na kształtowanie i doskonalenie systemów zarządzania. Drugi dotyczy problematyki, struktury i czynników efektywnego wprowadzania zmian organizacyjnych. Autorzy monografii w swych wypowiedziach postarali się połączyć refleksje nad teraźniejszością z wyzwaniami przyszłości, jakie dostrzegają w dziedzinie zarządzania w zakresie podejścia systemowego oraz zmian.

Nagroda

dla podręcznika *Ekonomia rozwoju*
pod redakcją Bogusława Fiedora
i Karola Kociszewskiego

W październiku 2012 r. sąd konkursowy Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego przyznał nagrody i wyróżnienia za najlepsze podręczniki opublikowane w latach 2009-2011. Nagrodę I stopnia otrzymał podręcznik *Ekonomia rozwoju* pod redakcją naukową Bogusława Fiedora i Karola Kociszewskiego wydany przez Wydawnictwo Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu w 2010 r., którego współautorami są: Agnieszka Becla, Zbigniew Dokurno, Zbigniew Jakubczyk, Bogdan Piątkowski, Joost Platje, Wiktor Szydło i Zbigniew Wiktor. W skład sądu konkursowego wchodził profesorowie: Andrzej S. Barczak, Stanisława Borkowska, Zofia Dach, Wacław Jarmołowicz, Barbara Liberska, Jan Lipiński, Marek Lubiński, Andrzej Matysiak, Barbara Polszakiewicz, Stanisław Rudolf, Jan Solarz, Andrzej Szplit, Leszek Żabiński.

Podręcznik ten w roku 2011 otrzymał również prestiżową Nagrodę Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Wszyscy autorzy nagrodzonej książki zostali uhonorowani listami gratulacyjnymi JM Rektora Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu prof. Andrzeja Gospodarowicza.

Autorzy książki *Ekonomia rozwoju* przygotowali podręcznik o szerokiej użyteczności dydaktycznej. Daje on przegląd koncepcji i modeli teoretycznych, działań polityki ekonomicznej w obszarze międzynarodowym, dotyczących wzrostu i rozwoju gospodarczego.

Powinien być on wykorzystywany nie tylko w charakterze literatury podstawowej na zajęciach z ekonomii rozwoju, lecz także jako pozycja uzupełniająca dla innych przedmiotów na studiach wyższych. Na polskim rynku wydawniczym jest to pozycja wyjątkowa i jedyna w swoim rodzaju, dzięki ujęciu ekonomii rozwoju w bardzo szerokiej perspektywie, uwzględnia bowiem teorie i modele odnoszące się zarówno do krajów wysoko rozwiniętych, jak i do krajów rozwijających się. Autorzy zawarli w książce prezentację wielu teorii wzrostu oraz ekonomii rozwoju. Waleory edukacyjne podręcznika sprawiają, że może być wykorzystany na zajęciach z wielu przedmiotów: makro- i mikroekonomii, a dzięki uporządkowaniu tych teorii także w kontekście ich ewolucji, przy uwzględnieniu najważniejszych twórców i nurtów ekonomii, może być stosowany również na zajęciach historii myśli ekonomicznej. Biorąc pod uwagę zawarty w podręczniku opis teoretycznych podstaw konstruowania polityki rozwojowej, a także charakterystykę strategii gospodarczych wybranych krajów czy istotne informacje dotyczące mierników rozwoju, może być on także pomocny w zgłębianiu polityki ekonomicznej.

Podręcznik obejmuje opis ewolucji i obecnego kształtu międzynarodowej polityki rozwoju z uwzględnieniem funkcjonowania światowych organizacji gospodarczych i w tym aspekcie może odgrywać również rolę literatury uzupełniającej do przedmiotów międzynarodowe stosunki gospodarcze i ekonomia międzynarodowa.



Podręcznik składa się z sześciu części, podzielonych następnie na dwadzieścia rozdziałów. Kolejne części podręcznika są zatytułowane następująco: Zagadnienia wstępne – ekonomia rozwoju i mierniki jego rozwoju; Teorie wzrostu gospodarczego, Teorie rozwoju gospodarczego, Problemy nierówności rozwoju we współczesnej gospodarce światowej, Międzynarodowa polityka stymulowania rozwoju, Programy rozwoju gospodarczego w wybranych krajach.

Autorzy liczą, iż podręcznik spotka się z dużym zainteresowaniem studentów i pracowników naszej uczelni, a także in-

nnych uczelni i wydziałów, na których prowadzone są studia w zakresie ekonomii, stosunków międzynarodowych oraz międzynarodowych stosunków gospodarczych.

Z recenzji

Czytelnik otrzymał solidny, systematyczny i ciekawy podręcznik. Jego lektura może sprawić wielką przyjemność i dać korzyść intelektualną nie tylko ekonomistom, studiującym zagadnienia rozwoju, ale także historykom, socjologom, politologom oraz wszystkim, którzy interesują się

nieprofesjonalnie i pragną poszerzyć swoją wiedzę. [...] Autorzy i redaktorzy *Ekonomii rozwoju* wnieśli ogromny trud w powstanie tego pożądanego podręcznika. Efekt jest imponujący. [...] Wywody są interesujące, logiczne, narracja płynna, widoczna erudycja autorów, co może zostać tylko wysoce ocenione przez Czytelnika.

Dr hab. Janina Elżbieta Kundera, prof. UWr
Recenzowany podręcznik charakteryzuje się wysokim poziomem naukowym i zawiera ogromny ładunek teoretycznej i praktycznej wiedzy ekonomicznej, która jest niezbędna każdemu ekonomiście, politykowi, działaczowi samorządowemu, a także przedsiębiorcy. Jednocześnie wiedza została przedstawiona w sposób synte-

tyczny, przejrzysty, jasny, a tym samym relatywnie łatwy do opanowania przez Czytelnika. Dużym walorem dydaktycznym jest także bardzo rozległa literatura naukowa, która poszerza analizowaną w każdym rozdziale tematykę i umożliwia skorzystanie z źródeł pierwotnych. [...] Przechodząc do końcowej oceny recenzowanego podręcznika pragnę podkreślić innowacyjność jego konstrukcji, polegającą na odmiennej klasyfikacji ekonomicznych teorii rozwoju, nie według czasu ich powstania, ale według ich wkładu do teorii, najpierw wzrostu, a następnie rozwoju gospodarczego i społecznego.

Prof. zw. dr hab. Andrzej Prusek
Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie

Wyróżnienia

dla monografii Stanisława Czaja

Czas w ekonomii

Czas należy do najtrudniejszych wyzwań współczesnej nauki. Zawsze był przedmiotem zainteresowania filozofii, religii, nauki, a nawet życiowej refleksji zwykłego człowieka. Na żaden inny temat nie ukazało się tak wiele traktatów, monografii i artykułów, a jednak nadal nie potrafimy jednoznacznie powiedzieć – czym jest czas?

Monografia „Czas w ekonomii. Sposoby interpretacji czasu w teorii ekonomii i w praktyce gospodarczej” powstała jako próba uporządkowania zainteresowania autora tym problemem. Czy jest to efekt zadowalający? Tego nie wiadomo. Zapewne nie, ale sama książka spotkała się z dużym zainteresowaniem.

Po opublikowaniu książki „Czas w ekonomii” szybko dostrzeżono zarówno jej problematykę, jak i szatę graficzną. Monografia otrzymała wyróżnienia, a autor zaproszenia na okolicznościowe wykłady. Pierwsze wyróżnienie przyznano na XVIII Wrocławskich Targach Książki Naukowej, które odbyły się w dniach 21-23 marca 2012 r. na Politechnice Wrocławskiej. Doceniono wówczas przede wszystkim graficzną oprawę monografii autorstwa Beaty Dębskiej, przyznając książce nagrodę „Najtrafniejsza szata edytorska książki naukowej”. Drugie wyróżnienie książka otrzymała w kategorii „polityka gospodarcza” na IX Targach Wydawnictw Ekonomicznych Szkoły Głównej Handlowej, które odbyły się w dniach 8 i 9 listopada 2012 roku. Konkurs zorganizował „Magiel Niezależny Miesięcznik Studentów SGH”. Profesor Stanisław Czaja za nagrodzoną książkę został także

uhonorowany listem gratulacyjnym od JM Rektora Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu prof. Andrzeja Gospodarowicza podczas spotkania senatorów uczelni 13 grudnia 2012 roku.

Książka jest pierwszą w Polsce monografią poświęconą rozwiniętej analizie roli czasu w ekonomii i praktyce go-

sposodarowania. Hasło „czas” we wszystkich znaczących współczesnych encyklopediach, jest opracowywane przede wszystkim przez filozofów lub fizyków, co jest bardzo symptomatycznym potwierdzeniem faktu, że problem czasu wzbudza szczególne zainteresowanie w filozofii i fizyce. Historycy, geolodzy czy archeolodzy chętnie podejmują zagadnienia chronologii i datowania, inżynierowie natomiast – mierzenia czasu. Gdzie jest miejsce dla przedstawicieli ekonomii i nauk społecznych – socjologii, psychologii, politologii czy kulturoznawstwa – w zakresie badań nad czasem? Czas nie jest przecież nie-

obecny w ich analizach. Próby odpowiedzi na to pytanie znaleźć będzie można w prezentowanej pracy.

Praca składa się z pięciu rozdziałów: *Pojęcie, sposoby interpretacji i mierzenia czasu w filozofii i naukach przyrodniczych; Sposoby interpretacji czasu w teorii ekono-*



mii; Wykorzystanie czasu w analizie zjawisk ekonomicznych; Gospodarowanie zasobami czasu rzeczywistego – ujęcia teoretyczne; Czas a nowe wyzwania dla teorii ekonomii – wybrane problemy. Celem pracy jest przybliżenie Czytelnikowi znaczenia kategorii czasu i analizy temporalnej w teorii ekonomii oraz praktyce życia gospodarczego, na tle szerszych zainteresowań problemami czasu. Autorowi chodziło również o przedstawienie różnorodności wyzwań stawianych przez to pojęcie naukom ekonomicznym, ukazanie bogactwa aspektów analizy temporalnej i wielu barier, które generuje czas, a z którymi spotykają się badacze i praktycy gospodarki. W tym celu wykorzystano bardzo bogatą (ponad pięćset pozycji) literaturę problemu, eksponując nie tylko wie-

łość podejmowanych pytań, ale również niedoskonałości odpowiedzi lub ich brak, uproszczenia i ich konsekwencje. Autor nie uzurpuje sobie prawa rozstrzygania kwestii spornych i formułowania ostatecznych odpowiedzi. Stan współczesnej wiedzy ekonomicznej nie pozwala na taką postawę. Badania nad czasem i analizą temporalną znajdują się dopiero w pierwszej fazie swojego rozwoju, a autor ma cichą nadzieję, że przedstawiona praca zachęci do podejmowania tej problematyki. Jest to bez wątpienia jedno z wyzwań ekonomii XXI wieku. Przedstawione opracowanie jest dobrym punktem wyjścia do takich studiów.

Nagroda

dla książki Wawrzyńca Michalczyka
Ewolucja polityki walutowej w Polsce po roku 1989...

Książka dr. Wawrzyńca Michalczyka pt. *Ewolucja polityki walutowej w Polsce po roku 1989 w perspektywie przystąpienia do strefy euro* zdobyła główną nagrodę w kategorii finanse i bankowość w konkursie organizowanym przez „Magiel. Niezależny Miesięcznik Studentów SGH”.

Monografia „Ewolucja polityki walutowej w Polsce po roku 1989 w perspektywie przystąpienia do strefy euro” stanowi efekt analiz procesów transformacyjnych zachodzących w tej jednej z bardziej złożonych dziedzin polityki ekonomicznej od momentu zmiany ustroju polityczno-gospodarczego w naszym kraju. Choć powiązania pomiędzy gospodarkami większości państw na świecie rozwijają się i funkcjonują już od wieków, dopiero ostatnie kilkadziesiąt lat zostało naznaczone piętnem szybkiego umiędzynarodowienia i postępującej globalizacji – zjawisk, które znacząco przewartościowały i pogłębiły skalę międzynarodowych stosunków gospodarczych. W tych warunkach zmianie musiał również ulec sposób prowadzenia polityki ekonomicznej. Władze poszczególnych państw w znacznie większym stopniu niż kiedyś muszą liczyć się zarówno z determinantami mającymi źródło za granicą, jak i ze skutkami swoich działań dla ogólnoświatowej gospodarki. Polityka monetarna staje się coraz mniej autonomiczna, a bardziej zdeterminowana przez czynniki zewnętrzne. W konsekwencji, coraz większego znaczenia nabiera właściwy dobór instrumentów polityki walutowej, która – zależnie od podejścia – może być

traktowana zarówno jako część składowa polityki pieniężnej, jak i odrębne względem niej pole ogólnej polityki gospodarczej.

Polska polityka walutowa, podobnie jak większość kanałów oddziaływania państwa na gospodarkę, również (a może przede wszystkim) z innych przyczyn ulegała w ostatnich dwudziestu latach istotnym procesom transformacyjnym. Z jednej strony, wynikało to z wyzwań płynących z przestawienia sposobu regulacji z centralnie planowanego na wolnorynkowy, z drugiej – z ułomności i problemów dotyczących polską gospodarkę i konieczności udziału również polityki walutowej w ich rozwiązywaniu. Główny kierunek tej transformacji wyznaczony został przez sukcesywną liberalizację działań i dążenie do wypełnienia standardów charakteryzujących gospodarkę w pełni wolnorynkową, a później – przez wymogi integracji z Unią Europejską. W literaturze brakowało jednak

odpowiednio kompleksowego – i dokonanego na wymaganym poziomie ogólności – studium nad ewolucją polskiej polityki walutowej, które pozwoliłoby na dokonanie jej oceny z perspektywy czasu. Niedosyt ten był szczególnie odczuwalny w kontekście udziału kraju



w europejskich procesach integracyjnych, zwłaszcza na płaszczyźnie monetarnej, które już obecnie istotnie wpływają na sposób prowadzenia polskiej polityki walutowej, a w najbliższych latach wpływ ten – jak się wydaje – będzie jeszcze silniejszy, wobec planowanego przystąpienia do strefy euro czy wcześniejszego udziału w mechanizmie stabilizacji kursów ERM2.

Uświadomienie sobie tej luki przez Autora legło u podstaw wyboru tematu monografii. Zasadniczy problem naukowy, który jawił się w przytoczonym kontekście, stanowiła potrzeba określenia obszaru, jaki obejmuje polska polityka walutowa, i jej uwarunkowań, wskazania jej efektów oraz sprecyzowania na tej podstawie zaleceń względem niej. Rozwiązanie tego problemu stanowiło wyznacznik celów, przyjętych w procesie badawczym. Jako cel główny (ostateczny) założono precyzyjne określenie obszaru i celów polskiej polityki walutowej, tego, w jakim stopniu jej kształt determinowały i determinują czynniki wewnętrzne (takie, jak procesy transformacji) i czynniki zewnętrzne, w tym przede wszystkim akcesja do Unii Europejskiej i perspektywa przyszłego przystąpienia do strefy euro, oraz dokonanie oceny jej rezultatów w latach 1990-2010. Celem pomocniczym (wstępnym), którego realizacja stanowiła fundament do zasadniczych rozważań, było z kolei uporządkowanie definicji, obszaru i uniwersalnych celów polityki walutowej, opracowanie metody pomiaru jej skuteczności oraz wskazanie znaczenia integracji walutowej w Europie (w tym mechanizmu ERM2) dla tej dziedziny polityki gospodarczej. Realizacja takiego celu uzasadniona była, z jednej strony, brakiem jednolitej i jednoznacznej definicji polityki walutowej w literaturze, a tym bardziej precyzyjnego określenia jej obszaru, czy nawet celów przed nią stawianych, a z drugiej – wymogiem skonstruowania modelu badawczego, w ramach którego była analizowana i oceniana polska polityka walutowa. Model ten w kontekście realizacji celu głównego odnosił się przede wszystkim do podziału polityki walutowej na dziedziny i określenia w ramach tych dziedzin jej uniwersalnych celów.

Recenzentami książki byli: prof. dr hab. Eugeniusz Najlepszy (Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu) i prof. dr hab. Janusz Bilski (Uniwersytet Łódzki). Jak pisze prof. dr hab. Eugeniusz Najlepszy, „za ciekawą

i oryginalną uważam próbę klasyfikacji wyodrębnionych dziedzin charakteryzujących części składowe krajowego systemu walutowego (...). Efekty tych rozwiązań są ogólnie dobrze udokumentowane statystycznymi zestawieniami, a także własnymi obliczeniami (...). Na tle sytuacji gospodarki polskiej (...) [Autor] trafnie opisuje zasadnicze uwarunkowania polityki walutowej oraz rozwiązania systemowe w wyodrębnianych dziedzinach oddziaływania administracji gospodarczej. W badaniu efektów polskiej polityki walutowej szczególnie interesująca jest ocena związków pomiędzy zmianami kursu walutowego a wybranymi zmiennymi makroekonomicznymi. (...) Nie sposób odmówić Autorowi oryginalności i pomysłowości przy opracowaniu metody pomiaru skuteczności (efektywności) polityki walutowej (...). Ciekawym i pożytecznym zabiegiem metodycznym, który stanowi swego rodzaju kwintesencję obszernych wywodów Autora w kwestii realizacji celów polskiej polityki walutowej jest zaprezentowanie własnej analizy szans i zagrożeń tej polityki, w kontekście wewnętrznych i zewnętrznych uwarunkowań politycznych, rynkowych oraz instytucjonalnych. (...) główną zaletą recenzowanej pracy jest to, że stanowi ona bardzo wartościową analizę teoretyczno-empiryczną niezwykle ważnego tematu polityki makroekonomicznej, który Autor wnosi do krajowego dorobku literatury ekonomicznej”. Z kolei prof. dr hab. Janusz Bilski stwierdza, że „w polskiej literaturze ekonomicznej opublikowano wiele prac na temat integracji naszego kraju ze strefą euro, badane są również determinanty zmian kursu złotego, monografia dra W. Michalczyka jest bodaj pierwszym tak kompleksowym podejściem do oceny polityki walutowej w ostatnim dwudziestolecu. (...) Bogata analiza statystyczna sprawia, że wnioski Autora są dobrze udokumentowane. (...) Recenzowana rozprawa jest wartościowym studium badawczym z zakresu finansów międzynarodowych. Badania Autora poszerzają nasz obszar wiedzy na temat polityki walutowej i integracji monetarnej. Autor wykazał się w pracy dobrą znajomością literatury przedmiotu. (...)”.

Autor książki został także uhonorowany listem gratulacyjnym JM Rektora Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu prof. Andrzeja Gospodarowicza podczas spotkania senatorów uczelni 13 grudnia 2012 roku.

NOMINACJE NAUKOWE

Doktoraty habilitowane uzyskali:

dr Anna Ćwiąkała-Małys (z Wydziału Prawa, Administracji i Ekonomii Uniwersytetu Wrocławskiego)

dr Anna Edyta Drapińska (z Wydziału Zarządzania i Ekonomii Politechniki Gdańskiej)

dr Karolina Mazur (z Wydziału Ekonomii i Zarządzania Uniwersytetu Zielonogórskiego)

dr Janusz Marek Lichtarski (z Katedry Strategii i Metod Zarządzania)

Doktoraty uzyskali

Wydział Nauk Ekonomicznych

Mgr Magdalena Broszkiewicz za pracę pt. *Zróżnicowanie standardów ładu korporacyjnego na rynku globalnym a kształtowanie atrakcyjności inwestycyjnej rynku kapitałowego w Polsce*, promotor dr hab. Bogusława Drelich-Skulska, prof. UE

Mgr Mark van Dongen za pracę pt. *Zintegrowana metoda rozwoju kadry kierowniczej w przedsiębiorstwach międzynarodowych* (*An integrated Method of Manage-*

ment Development in International Companies), promotor dr hab. Czesław Zajac, prof. UE

Mgr Radosław Artur Księżopolski – za pracę pt. *Zmiany w zarządzaniu działalnością detaliczną banków komercyjnych w Polsce w warunkach wielkiego kryzysu finansowego*, promotor dr hab. Andrzej Kaleta, prof. UE

Mgr Magdalena Mróz za pracę pt. *Znaczenie wymiany handlowej Polski z Niemcami w procesie restrukturyzacji gospodarki polskiej (1990-2006)*, promotor prof. dr hab. Leon Olszewski

Mgr Patrycja Pirogowicz za pracę pt. *Polityka regulacyjna Unii Europejskiej w dziedzinie e-Health i jej oddziaływanie na Dolnośląski Sektor Ochrony Zdrowia*, promotor prof. dr hab. Jan Rymarczyk

Mgr Susanne Seifert za pracę pt. *Die Markteinführung der Produktinnovationen in den Gesundheitsmarkt im Deutschland (Wprowadzenie innowacji produktowej na rynek usług zdrowotnych w Niemczech)*, promotor prof. dr hab. Grażyna Światowy

Mgr Małgorzata Smużniak za pracę pt. *Ocena skuteczności pieniężnych świadczeń rodzinnych w zmniejszaniu nierówności dochodów wśród rodzin z dziećmi w Polsce w latach 2005-2008*, promotor dr hab. Maria Piotrowska, prof. UE

Mgr Kathrin Strässer-Knüttel za pracę pt. *Różnice kulturowe w zarządzaniu personelem na przykładzie niemieckich expatriantów w USA (Kulturelle Differenzen im Personalmanagement am Beispiel der Deutschen Expatriates in den USA)*, promotor prof. dr hab. Grażyna Światowy

Mgr Anna Wiczorkowska za pracę pt. *Następstwa prywatyzacji szpitali w Niemczech*, promotor dr hab. Maria Piotrowska, prof. UE

Mgr Sascha Zeisberg za pracę pt. *Kształtowanie umiejętności negocjacyjnych w zarządzaniu łańcuchem dostaw w środowisku wielokulturowym (Developing negotiation skills in supply chain management in multicultural environment)*, promotor prof. dr hab. Jarosław Witkowski

Wydział Zarządzania, Informatyki i Finansów

Mgr Agnieszka Kaczmarska za pracę pt. *Zarządzanie ryzykiem kredytowym w sekurytyzacji własności intelektualnej*, promotor prof. dr hab. Krzysztof Jajuga

Mgr Bartosz Kaszuba za pracę pt. *Zastosowanie wielowymiarowych metod statystyki odpornej w teorii portfela Markowitza*, promotor prof. dr hab. Krzysztof Jajuga

Mgr Konrad Kończewski za pracę pt. *Outsourcing procesów finansowo-księgowych w przedsiębiorstwach*, promotor prof. dr hab. Edward Nowak

Mgr Marek Krasinski za pracę pt. *Kulturowe uwarunkowania stosowania japońskich koncepcji zarządzania w przedsiębiorstwach japońskich funkcjonujących w Polsce*, promotor dr hab. Mieczysław Przybyła, prof. UE

Mgr Dorota Mikołajczyk za pracę pt. *Konflikty w kanałach dystrybucji na przykładzie sektora artykułów gospodarstwa domowego w Polsce*, promotor dr hab. Zbigniew Antczak, prof. UE

Wydział Inżynieryjno-Ekonomiczny

Mgr inż. Małgorzata Matyja za pracę pt. *Ekonomiczne i społeczne czynniki działalności rolniczych spółdzielni produkcyjnych w województwie opolskim*, promotor prof. dr hab. inż. Barbara Olszewska

Mgr inż. Maciej Dziuk za pracę pt. *Ekonomiczne i ekologiczne aspekty bezpieczeństwa energetycznego Polski*, promotor prof. zw. dr hab. inż. dhc Stanisław Urban

NASZE SUKCESY

Nagrody ministra

Profesor zw. dr hab. Bogusław Fiedor, prorektor ds. współpracy z zagranicą, został z wyboru przewodniczącym Komisji Ekonomicznej Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich (KRASP) oraz członkiem prezydium KRASP. W grudniu 2012 r. minister prof. Barbara Kudrycka przyznała prof. Bogusławowi Fiedorowi nagrodę indywidualną za osiągnięcia organizacyjne

Profesor zw. dr hab. Krzysztof Jajuga otrzymał nagrodę indywidualną III stopnia przyznaną przez minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego za osiągnięcia organizacyjne. Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego przyznała **prof. zw. dr hab. Bożenie Klimczak i prof. zw. dr hab. Walentemu Ostasiewiczowi** indywidualne nagrody za całokształt dorobku.

Stanowisko eksperta dla prof. Romualda Jończygo

Profesor dr hab. Romuald Jończy z Katedry Ekonomii i Badań nad Rozwojem został mianowany ekspertem

członkiem kilkunastoosobowego Zespołu ds. rozwiązań w zakresie migracji i polityki migracyjnej powołanego przez Kancelarię Prezydenta RP i mającego działać przy tej Kancelarii. Celem zespołu jest opracowanie spójnego pakietu działań w zakresie migracji i polityki migracyjnej.

Medal honorowy dla prof. Krzysztofa Jajugi

Profesor Krzysztof Jajuga został wybrany do Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów na kadencję 2013-2016 oraz otrzymał medal Honorowy Profesor Politechniki Warszawskiej.

Honorowe wyróżnienie dla prof. Andrzeja Graczyka

Profesor Andrzej Graczyk kierujący Katedrą Ekonomii Ekologicznej, otrzymał *Laur Białego Tygrysa Polskiej Energetyki Energia 2012* za wybitne osiągnięcia naukowe w zakresie ekonomii środowiskowej i zarządzania środowiskiem, gospodarowania energią, teorii i prak-

tyki zrównoważonego rozwoju, energetyki odnawialnej. To honorowe indywidualne wyróżnienie przyznała Agencja Promocji Energii i miesięcznik ENERGIA.

Profesor Marian Jasiukiewicz w RGNSiW

Profesor Marian Jasiukiewicz, kierownik Katedry Filozofii i Komunikacji Społecznej został wybrany do Komisji Dyscyplinarnej ds. nauczycieli akademickich działającej w strukturach Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego

Milion dla Wydziału EZiT

Kierunek ekonomia, prowadzony na Wydziale Ekonomii, Zarządzania i Turystyki w Jeleniej Górze, otrzymał milion złotych w konkursie Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego na najlepsze programy studiów. Rozmowa z współtwórcą projektu na stronie 39

Prestiżowe uprawnienia SJO

Studium Języków Obcych Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu uzyskało prestiżowe uprawnienia – status Preparation Centre Cambridge ESOL! Kompetencje uzyskane przez SJO pozwolą uczestnikom starającym się o certyfikaty językowe ograniczyć szereg formalności związanych z przystąpieniem do egzaminów językowych.

Nowoczesny Uniwersytet w nowoczesnej Europie

Dział Obsługi Projektów Rozwojowych pozyskał środki na realizację projektu *Nowoczesny Uniwersytet w nowoczesnej Europie. Międzynarodowy transfer innowacji w zakresie kształcenia ustawicznego osób z dużym doświadczeniem zawodowym w sektorze publicznym* (ang. „Modern University in modern Europe. International transfer of innovation in the field of vocational education for people with extensive professional experience employed in public sector”) w ramach tegorocznego naboru wniosków programu *Leonardo da Vinci – Transfer Innowacji*. Celem projektu jest wsparcie osób z dużym doświadczeniem zawodowym (powyżej 45 roku życia), a także wchodzących na rynek pracy (poniżej 30 roku życia) dzięki opracowaniu kompendiów dobrych praktyk oraz ścieżek rozwoju zawodowego. Projekt realizowany

będzie w międzynarodowym partnerstwie podmiotów z Czech, Bułgarii, Belgii, Grecji, Włoch, Finlandii oraz Węgier, którego liderem będzie Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu.

Sukcesy studentów

Praca dyplomowa Aleksandry Łuczko pt. *Rola audytu śledczego w ocenie ryzyka oszustw* zdobyła I miejsce w konkursie prac dyplomowych nt. audytu wewnętrznego, organizowanym przez Stowarzyszenie Audytorów Wewnętrznych IIA Polska. Promotorem pracy był dr hab. Bartłomiej Nita, prof. UE.

Naukowe Towarzystwo Informatyki Ekonomicznej ogłosiło wyniki XVI Konkursu Prac Dyplomowych z dziedziny Informatyki Ekonomicznej. W grupie prac magisterskich **I miejsce zajęła Agnieszka Smółka** za pracę *Prognozowanie rozwoju społeczeństwa informacyjnego w Polsce na tle krajów Unii Europejskiej z wykorzystaniem indeksu IDI*. Promotorem pracy była dr hab. Jadwiga Sobieska-Karpińska, prof. UE.

Zespół w składzie: Aleksandra Grygotowicz, Krzysztof Sędacki i Piotr Zenon Fedas zajął zaszczytne pierwsze miejsce w rywalizacji międzyuczelnianej, która została zorganizowana przez Dolnośląską Sieć Biur Karier w ramach Ogólnopolskiego Tygodnia Kariery w październiku 2012 r. Zespół Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu okazał się najszybszą i najskuteczniejszą ze wszystkich drużyn biorących udział w Międzyuczelnianej Grze Akademickiej. W rywalizacji startowało 10 wrocławskich uczelni.

Sportowe sukcesy w tenisie stołowym

W październikowym meczu ekstraklasy kobiet w tenisie stołowym zmagaly się drużyny Uniwersytetu Ekonomicznego i Spójni Warszawa. Nasze reprezentantki w składzie: **Daria Łuczakowska, Natalia Bajor i Ada Jończyk** zwyciężyły 3:1.

W kolejnym meczu ekstraklasy kobiet (w listopadzie) nasze zawodniczki w składzie: **Geng Ya Ming, Daria Łuczakowska i Natalia Bajor** pokonały brązowe medalistki ubiegłego sezonu, zespół LUKS Warmia Zamer Lidzbark Warmiński.

Ferie na sportowo

Studium Wychowania Fizycznego i Sportu zaprasza dzieci od lat sześciu na zajęcia w okresie ferii zimowych. Proponujemy:

- naukę i doskonalenie pływania (1 godzina dziennie)
- tenis ziemny (3 godziny dziennie)
- gry i zabawy sportowe
- seanse filmowe i zabawy świetlicowe

Gwarantujemy profesjonalną opiekę i kadrę trenerską, wyżywienie (drugie śniadanie i obiad). Zajęcia odbywać się będą w godz. 8-16.

Terminy zajęć: grupa 1 (28 stycznia – 1 lutego 2013 r.) i grupa 2 (4-8 lutego br.).

Zgłoszenia w sekretariacie SWFIS (ul. Kamienna 35/37) lub telefonicznie 71 36-80-456

Stefan Linek 1930-2012



Wspomnienie

Szanowni Państwo! Droga Rodzino świętej pamięci Profesora Stefana Linka

Żegnamy dzisiaj, pogrążeni w smutku i żalu Pana Profesora Stefana Linka, jednego z nestorów naszej uczelni. W imieniu władz rektorskich i Senatu słowa pożegnania wypowiedział JM Rektor prof. Andrzej Gospodarowicz. Ja chciałbym pożegnać Profesora Stefana Linka w imieniu Instytutu Ekonomii, z którym był związany przez całe swe akademickie życie, ale przede wszystkim jako bliskiego nam Kolegę i Przyjaciela.

Profesor Linek należy do tej generacji nauczycieli akademickich naszego Instytutu, których studia i początki pracy zawodowej przypadają jeszcze na lata 50. ubiegłego stulecia. Większość z tych osób poprzedziła nas już w drodze do Pana. Pozwolę sobie przypomnieć Ich nazwiska: prof. Andrzej Krawczewski, doc. Aleksander Łukaszuk, doc. Sylwester Gwizd, prof. Danuta Misińska, dr Leszek Balicki. Profesor Linek należał do pokolenia niezwykle zasłużonego dla rozwoju naszej uczelni. Do grona tego należeli zmarli kilka lat temu profesorowie Józef Kaleta, Bolesław Winiarski, Władysław Bukietyński. Z twoją ge-

neracją, Drogi Stefanie, odchodzą w sztafecie pokoleń, osoby będące naszymi nauczycielami, wychowawcami i mistrzami. W tym pokoleniu, mimo różnicy wieku i generacji, mieliśmy wielu serdecznych kolegów i przyjaciół. Ja również miałem zaszczyt i szczęście być obdarzonym przyjaźnią wielu spośród nich, a w tym i Twoją. Dzisiaj chcę Tobie, drogi Stefciu, za ten dar z głębi serca podziękować.

Stefan Linek był nie tylko utalentowanym nauczycielem akademickim. Był także uroczym i pełnym elegancckiego poczucia humoru człowiekiem. W pamięci naszej zachowamy też jego umiłowanie do – jeśli tak można powiedzieć – intelektualnych dyscyplin sportu. Był podobnie, jak profesorowie Ber Haus, Andrzej Krawczewski czy Władysław Bukietyński, namiętnym brydżystą. Do legend uczelni przeszły historie związane z czwórką brydżową: Linek, Bukietyński, Krawczewski i Gwizd. Był też prof. Linek znakomitym szachistą. W młodości odnosił znaczące sukcesy w tej dyscyplinie sportu.

Szanowni Państwo. Ze Stefanem Linkiem łączy nas wiele pięknych i sympatycznych wspomnień odnoszących się do wspólnego uczestniczenia w wielu wydarzeniach naukowych, w tym konferencji organizowanych w kraju i za granicą. Dzięki nim mieliśmy szczególną sposobność dobrze go poznać i ugruntować nasze przyjacielskie relacje. Osobowość Stefana sprawiała zawsze, że tym wydarzeniom towarzyszyła niezwykle ciepła koleżeńska atmosfera.

Panie Profesorze. Drogi Stefanie. *Non omnia mortis*. Zachowamy we wdzięcznej pamięci, a wielu spośród nas także w modlitwie, Twoja osobę i Twoje dzieło. Pamięć tę przekażemy naszym uczniom i następcom.

Profesor Bogusław Fiedor

Stefan Linek urodził się 11 czerwca w 1930 roku w Siemianowicach Śląskich.

W 1949 r. podjął studia I stopnia w Wyższej Szkole Ekonomicznej w Katowicach. Studia II stopnia (magisterskie) odbył w latach 1953-1955 w Wyższej Szkole Ekonomicznej we Wrocławiu. W roku 1954 rozpoczął pracę na naszej uczelni.

Profesor Stefan Linek przez ponad 50 lat aktywnie pracował w sferze naukowej, dydaktycznej i organizacyjnej. Doktoryzował się w 1964 r., habilitację uzyskał w 1990, w 1991 r. został mianowany na stanowisko profesora uczelnianego.

Stale i odpowiedzialnie uczestniczył w życiu uczelni, pełniąc w niej różne funkcje organizacyjne, m.in. w latach 1969-1981 – funkcję zastępcy dyrektora Instytutu Ekonomii Politycznej, 1986-1991 – dyrektora Instytutu

Ekonomii Politycznej, w latach 1982-1987 – prodziekana Wydziału Gospodarki Narodowej. Działał aktywnie w komisjach wydziałowych i senackich (np. ds. organizacji i rozwoju), był opiekunem koła naukowego, przewodniczył komisjom rekrutacyjnym, był pełnomocnikiem rektora ds. Magisterskich Studiów Wieczorowych w Świdnicy. Był znakomitym dydaktykiem znanym z jasnego przekazywania treści wykładów i dobrych kontaktów ze studentami

Działalność badawcza prof. Stefana Linka koncentrowała się wokół teoretycznych i praktycznych aspektów wzrostu gospodarczego i funkcjonowania gospodarki narodowej, wiele uwagi poświęcił problematyce stosunków własnościowych oraz zagadnieniom związanym z funkcjonowaniem gospodarki polskiej w procesie jej systemowych przekształceń. W swoich pracach zamieszczał

krytykę różnych dogmatycznych tez ekonomii politycznej socjalizmu, konsekwentnie wykazywał konkretne wadliwości poszczególnych mechanizmów składających się na jego nieefektywność, poddawał krytyce scentralizowany i administracyjno-biurokratyczny, nakazowo-rozdzielczy system zarządzania. Jego odważne poglądy, prezentowane w latach osiemdziesiątych na sympozjach naukowych w NRD, o potrzebie konkurencji, o potrzebie upadłości przedsiębiorstw państwowych rodziły ferment intelektualny i spotykały się z krytyką. W swoich pracach zawarł celną ocenę zachodzących zmian systemowych i kolejnych prób reform gospodarczych, naukowo uzasadniając procesy i mechanizmy funkcjonowania gospodarki.

Szczególne są Jego zasługi w dziedzinie współpracy z ośrodkami zagranicznymi. Wielokrotnie był odpowiedzialnym merytorycznie i organizacyjnie za przygotowywanie sympozjów polsko-niemieckich, m.in. był w 1987 r. wiceprzewodniczącym komitetu organizacyjnego międzynarodowej konferencji nt. *Ekonomiczne i polityczne determinanty współpracy gospodarczej Wschód-Zachód*. Był także współwydawcą (z prof. Jochenem Schumanem) książek – zbioru referatów, ukazujących się w języku niemieckim w ramach serii *Deutsch-polnische wirtschaftswissenschaftliche Studien*. Prace te są rezultatem współpracy naukowej z Uniwersytetem w Münster.

Kilkakrotnie odbył krótkoterminowe staże zagraniczne, wykladał w Niemczech w Westfälische Wilhelms-Universität Münster (1988, 1992) jako Gastprofessor. Dorobek publikacyjny Stefana Linka obejmuje 70 pozycji, w tym 25 w języku niemieckim. Najważniejsze publikacje: *Substytucja a komplementarność a postęp techniczny*, Wyd. Wyższej Szkoły Ekonomicznej, Wrocław 1967; *Nowa jakość popytu określa nową jakość produkcji*, Wyd. Akademii Ekonomicznej, Wrocław 1978; *Handel zagraniczny a wzrost gospodarczy Polski w latach siedemdziesiątych*, Wyd. Wyższej Szkoły Pedagogicznej, Opole 1988; *Voraussetzungen und Bedeutung der Eigentum des Senderungen in Polen*, [w:] *Bedeutung der Eigentum sordnung für das Funktionieren einer Volkswirtschaften*, Bock+Herschen Verlag, Bad Honest 1991; *Funkcjonowanie gospodarki w okresie jej systemowych przekształceń*, Wyd. Akademii Ekonomicznej, Wrocław 1990;

Profesor Linek był promotorem ok. 500 prac magisterskich, wypromował pięciu doktorów, recenzował kilkanaście rozpraw doktorskich. Wyrazem uznania dla Jego pracy dydaktycznej i organizacyjnej są nagrody ministra i wielokrotnie przyznawane nagrody rektorskie oraz odznaczenia państwowe. W roku 1970 został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi, w 1977 r. Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski natomiast w 1979 r. Medalem Komisji Edukacji Narodowej.

Odeszli



Dr inż. Zbigniew Jakubczyk
(z Katedry Ekonomii Ekologicznej)

Mgr inż. Jolanta Włodek-Czereś
(z Katedry Systemów Sztucznej Inteligencji)

Kuba Piśmienny student

Łączymy się w żalu z Rodzinami

G r a o milion

Tamara Chorążyczewska

62 miliony złotych trafi do wydziałów i uczelni, które dzięki nowoczesnym metodom nauczania i współpracy z przedsiębiorcami udoskonalili swoje programy studiów. Konkurs na najlepsze programy studiów ogłosiło Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Kierunek ekonomia, specjalność ekonomia menedżerska, prowadzony na naszym Wydziale Ekonomii, Zarządzania i Turystyki w Jeleniej Górze, otrzymał milion złotych.

O realizacji pomysłu doskonalenia programu kształcenia, stworzenia atrakcyjnej oferty dydaktycznej na Wydziale Ekonomii, Zarządzania i Turystyki w Jeleniej Górze rozmawiamy z dr hab. Elżbietą Sobczak, prof. UE, współtwórcą nagrodzonego projektu.



Gratulujemy wygranej w konkursie. Proszę o przedstawienie idei projektu i osób współpracujących przy jego tworzeniu.

Gratulacje i podziękowania należą się dużej grupie osób i aż się obawiam czy uda mi się wymienić wszystkie. Wraz z prof. dr hab. Danutą Strahl byliśmy inicjator-

kami przystąpienia do konkursu. Nasze działania wsparli rektor prof. dr hab. Andrzej Gospodarowicz (z zadowoleniem przyjął wiadomość o naszej inicjatywie i wyraził zgodę na przystąpienie do konkursu) i dziekan prof. dr hab. Marek Walesiak, który wystąpił z oficjalnym wnioskiem.

Wniosek konkursowy zawierał dwie części: opis programu kształcenia dotyczący wizji programu oraz kwestionariusz samooceny jednostki. Każdą z nich opracował inny zespół. W przygotowaniu wniosku pomagali nam pracownicy administracji: dziekanatu i Działu Informacji i Rozwoju, kierowani przez mgr Jolantę Łojek i mgr Ane-

Skrócony opis projektu zaproponowanego przez Wydział Ekonomii, Zarządzania i Turystyki

Kierunek: ekonomia, studia I stopnia

Wśród metod dydaktycznych stosowanych na tym kierunku znajdują się m.in. symulacje, eksperymenty, gry ekonomiczne, *mentoring*, *coaching*, modelowanie czy odgrywanie ról w wirtualnej firmie. W ramach kierunku realizowany jest także projekt ePlatformy Mobilne Obserwatorium Ekonomiczne, będący formą kształcenia bazującą na koncepcji *blended learning*. Platforma ma formę portalu dostępnego *on-line*, łączącego zasoby dydaktyczne oraz dorobek badawczy studentów. Umożliwia też ciągłą komunikację osób zaangażowanych w proces kształcenia.

tę Salus. Ich nieoceniony wkład w finalny wniosek trudno pominąć. Uważam więc, że jest to sukces całego Wydziału, gdyż na pozytywny efekt złożyła się praca kolegium dziekańskiego, wydziałowych komisji, Rady Wydziału i współtwórców sylabusów. Na taki sukces pracowaliśmy przez wiele lat, a ostatnie miesiące pracy nad przygotowaniem i wdrożeniem Krajowych Ram Kwalifikacji, dają dodatkową satysfakcję.

Część koncepcyjną opracowałyśmy z panią prof. Danutą Strahl, przy wsparciu Jolanty Łojek, kierowniczki dziekanatu, której pragnę szczególnie podziękować za ogromną pomoc. Wniosek dotyczy programu kształcenia na kie-

Ogłoszenie wyników konkursu Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego na najlepsze programy studiów odbyło się dnia 21 listopada 2012 r. Do konkursu przystąpiło 207 wydziałów i uczelni. Komisja, powołana przez Minister prof. Barbarę Kudrycką, pod przewodnictwem prof. Zbigniewa Marciniaka, z udziałem ekspertów, pracowników Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, ekspertów zewnętrznych, nagrodziła 62 kierunki studiów, prowadzone przez 37 uczelni z 17 polskich miast, które dzięki nowoczesnym metodom nauczania i współpracy z przedsiębiorcami udoskonalili swoje programy kształcenia zgodne z Krajowymi Ramami Kwalifikacji oraz wdrożyły lub wdrażają najbardziej zaawansowane systemy poprawy jakości kształcenia. Wśród nich znalazło się 9 uczelni niepublicznych. Najlepiej w konkursie wypadły: Uniwersytet Jagielloński (5 nagrodzonych kierunków) oraz Politechnika Warszawska i Akademia Górniczo-Hutnicza (po cztery nagrodzone kierunki studiów). Zwycięskie wydziały będą mogły przeznaczyć otrzymany w ramach dotacji podmiotowej 1 mln zł na wdrażanie nagrodzonych programów np. doskonalenie oferty dydaktycznej sfinansowanie nowoczesnych technik i narzędzi stosowanych podczas wykładów i ćwiczeń, pokrycie kosztów praktyk zawodowych dla studentów czy lepsze przygotowanie wykładowców akademickich. (www.mnisw.gov.pl)

runku *ekonomia* realizowanego na I stopniu studiów. Kryteria wymagały, aby program był spójny, innowacyjny, unikatowy, wskazujący na współpracę z praktyką gospodarczą. Jestem współtwórcą, a od ubiegłego roku opiekunem specjalności *ekonomia menedżerska* (wcześniej jej opiekunem była prof. Danuta Strahl), realizowanej na kierunku *ekonomia*. Dlatego właśnie skupiliśmy się na tej specjalności i efektach kształcenia. Przy projektowaniu wizji programu należało wykazać co najwyżej 10 szczególnie istotnych dla programu efektów kształcenia, w tym co najmniej dwa efekty z każdej z trzech kategorii: wiedzy, umiejętności, kompetencji społecznych, a następnie podać nie więcej niż dwa najważniejsze moduły, przez które realizuje się każdy ze wskazanych efektów kształcenia. Należało przy tym uzasadnić właściwie danego efektu kształcenia w zakresie programu, np. z uwagi na zapotrzebowania otoczenia społecznego uczelni, społeczeństwa obywatelskiego, pracodawców, zainteresowania zgłaszane przez studentów. Wybraliśmy – przede wszystkim przedmioty specjalnościowe, ale również kilka przedmiotów kierunkowych oraz m.in. praktyki zawodowe, seminaria dyplomowe – razem około 20 modułów.

Konkurs ogłoszono 21 czerwca 2012 roku. W jakim czasie powstał wniosek konkursowy?

Wnioski konkursowe przyjmowano do 25 września 2012 roku. Mieliśmy więc na opracowanie wniosku 3 miesiące i był to okres wakacyjny. Do opracowania 20 modułów zaangażowało się, poza mną, 14 osób: dr Beata Bal-Domańska, dr Anna Baraniecka, dr Sławomir Czetwertyński, dr Dariusz Głuszczyk, dr Jerzy Ładysz, dr Tomasz Kołakowski, dr Małgorzata Markowska, mgr Halina Nikiporowicz, mgr Elżbieta Piotrowska, dr Andrzej Raszkowski, dr Magdalena Rękas, dr Michał Sosnowski, dr Grażyna Węgrzyn, dr Arkadiusz Żabiński. Cały zespół pracował z entuzjazmem, mimo że była to pora urlopową. To była wspólna twórcza praca. Mogliśmy dać upust marzeniom i zaprojektować różne rozwiązania, korzystne dla efektów edukacyjnych, mając w perspektywie do dyspozycji ogromne środki. Naszym debatom przyświecało hasło: *wyobraź sobie, że możesz zrealizować swoje marzenia dydaktyczne*. I rzeczywiście każdy proponował różnorodne formy zajęć: interaktywne wykłady, konwersatoria, warsztaty, wizyty studyjne, praktyki zawodowe. Wśród innowacyjnych metod dydaktycznych znalazły się m.in. debaty, dyskusje panelowe, burze mózgów, eseje, gry ekonomiczne, symulacje i eksperymenty, mentoring, odgrywanie ról. Są to metody angażujące studentów, uczące pracy w zespole, a ich efektem jest lepsze przyswajanie wiedzy przez studentów.

I tu chyba tkwi źródło sukcesu naszego wniosku – ogromny entuzjazm i brak ograniczeń w opisywaniu nowych propozycji dydaktycznych.

Jaki czas macie Państwo na wykorzystanie dotacji? Czy jest stworzony plan wydatków?

Pieniądze mają wpłynąć do nagrodzonych uczelni do końca 2012 roku. Będą wydane zgodnie z zasadami konkursu, a więc środki z dotacji jednostka organizacyjna przeznaczy na pokrycie kosztów związanych z realizacją nowego lub zmodyfikowanego programu kształcenia i rozwijaniem systemu poprawy jakości kształcenia (np. kosztów związanych z wprowadzaniem innowacyjnych form realizacji programu studiów, w tym również praktyk zawodowych, podnoszeniem umiejętności dydaktycznych nauczycieli akademickich, wynagrodzeniami zapraszanych do współpracy naukowców i praktyków, rozwijaniem współpracy z interesariuszami zewnętrznymi, monitorowaniem losów absolwentów itp.). Środki z dotacji muszą być wykorzystane wyłącznie na cel, na jaki zostały przyznane.

Są to pieniądze publiczne, oczekujemy szczegółowych wytycznych dotyczących ich wydatkowania. Ponieważ nasz projekt obejmuje studia licencjackie – przypuszczamy, że będziemy mogli te środki wydatkować w całym cyklu kształcenia, tzn. przez okres 3 lat.

Pragniemy kupić pomoce dydaktyczne, gry ekonomiczne, tablice interaktywne, doposażyć sale, zorganizować wirtualną firmę konsultingową i e-Platformę Mobilne Obserwatorium Ekonomiczne. Będą to elementy stałe, dostępne dla całego wydziału, nie tylko dla wyróżnionego kierunku.

Proszę nam opisać kilka z tych modułów dydaktycznych, które wdrożycie w życie dzięki uzyskanemu dofinansowaniu. Na początek proszę nam przybliżyć ideę współpracy z przedsiębiorcami, zaproponowaliście m.in. powołanie wydziałowej Rady Menedżerów Biznesu.

Rada Wydziału już we wrześniu br. powołała Radę Menedżerów Biznesu i Administracji. Zaproszenia do pracy w Radzie wystosowaliśmy do biznesmenów, pracowników administracji samorządowej, m.in. starosty jeleniogórskiego, prezesów: Zarządu Karkonoskiej Agencji Rozwoju Regionalnego SA, Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji „Wodnik” sp. z o.o., Zarządu Kamienogórskiej Specjalnej Strefy Ekonomicznej Małej Przedsiębiorczości SA i Uzdrowiska Cieplice, dyrektorów: Elektrowni Turów w Bogatyni, KGHM Polska Miedź SA Oddział Huta Miedzi „Legnica”, Dr Schneider Automotive Polska sp. z o.o., Oddziału PKO PB w Jeleniej Górze, PMPoland SA, Urzędu Statystycznego we Wro-

Konkurs pokazał, że nasze uczelnie potrafią uczyć nowoczesnie i reagują na wyzwania, jakie stawia przed nimi rozwijająca się wiedza oraz rynki pracy – mówi prof. Barbara Kudrycka, minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego. – Przybywa uczelni, które budują dobre relacje z przedsiębiorcami i przybywa firm, które znajdują w uczelniach wartościowych partnerów. Korzystają na tym studenci, gdyż poza nowoczesną wiedzą, zdobywają w trakcie studiów kompetencje i praktyczne umiejętności, które ułatwią im w przyszłości zawodowy start. Spotkania ze znakomitymi praktykami są też dla studentów inspiracją, wyzwalając przedsiębiorczość i niesablonowe myślenie – mówiła minister.

clawiu. Członkami Rady będą również przedstawiciele Wydziału. Jej zadaniem będzie m.in. wspieranie współpracy Wydziału z otoczeniem społeczno-gospodarczym w zakresie prowadzenia badań naukowych i prac rozwojowych na rzecz podmiotów gospodarczych, uczestnictwo w ewaluacji i doskonaleniu jakości programów kształcenia w celu ich dostosowania do potrzeb rynku pracy, uczestnictwo w realizacji procesu dydaktycznego, w tym warsztaty zastosowań ekonomicznych. Pragniemy bowiem realizować program kształcenia dostosowany do potrzeb rynku pracy. Chcemy, by nasi studenci i absolwenci byli poszukiwanymi pracownikami. Rada będzie oceniać nasze programy kształcenia pod kątem przydatności w praktyce, w życiu gospodarczym. Oczywiście pragniemy, aby ta współpraca była wielokierunkowa, np. by studenci byli zapraszani na praktyki zawodowe i staże, a dla najlepszych były oferowane miejsca pracy. Pragniemy także zapraszać do prowadzenia wykładów i warsztatów znanych ekonomistów, wybitnych ludzi nauki i praktyków biznesu.

E-platforma – Mobilne Obserwatorium Ekonomiczne – to kolejny pomysł w Państwa projekcie. Proszę nam wyjaśnić, co kryje się pod tymi hasłami?

To właśnie ta propozycja – pomysł na innowacyjne kształcenie, znalazła najwyższe uznanie komisji konkursowej. Wokół tej idei zgromadziliśmy kilkanaście paneli. Panel wiedzy ma grupować multimedialne zasoby dydaktyczne – będziemy nagrywać wykłady lub ich fragmenty, wystąpienia zarówno naszej kadry, jak i zaproszonych naukowców. Filmy te zamieszczone na e-platformie byłyby dostępne dla wszystkich studentów. Na e-platformie

znajdzie się *obserwatorium statystyczne*, gdzie studenci otrzymają dostęp do baz statystycznych z polskimi i światowymi danymi statystycznymi. Bardzo nam zależy, aby także sami studenci budowali takie bazy, wykorzystując m.in. wyniki badań ankietowych, które sami przeprowadzają.

Chcecie Państwo także stworzyć studencki bazar wiedzy, giełdę pomysłów, poligon gier...

Na specjalności *ekonomia menedżerska* prowadzimy zajęcia z wykorzystaniem gier symulacyjnych, ale dotychczas nie mieliśmy środków na zakupienie wielu tego typu produktów. Teraz mamy nadzieję, że uzyskane środki pozwolą nam na takie zakupy i udostępnianie gier na stronie internetowej Wydziału wszystkim naszym studentom. Każdy moduł e-platformy ma swojego opiekuna, który będzie odpowiedzialny za jego rozwój i funkcjonowanie. Studenci *ekonomii menedżerskiej* będą musieli uczestniczyć w tworzeniu e-platformy w ramach zaliczeń poszczególnych przedmiotów, pozostali studenci również będą mogli się angażować w ten projekt zgodnie z zasadami zajęć fakultatywnych:

Studencka wirtualna firma konsultingowa – to całkowicie nowa idea?

Ten panel został szczególnie doceniony przez Ministerstwo, chociaż nie jest prosty w realizacji. Jego idea to umożliwienie studentom odgrywania w firmie ról pracowników, a jednocześnie interesariuszy. Pomysł spodobał się studentom kół naukowych i ustaliliśmy wspólnie, że firma powinna mieć klasyczne działy, np.: finansów (jego opracowaniem zajęłoby się istniejące u nas Koło

Opis wyróżnionych kierunków bliskich ofercie kierunków na UE we Wrocławiu

Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu

Wydział Ekonomii (kierunek: polityka społeczna, studia I stopnia)

Przy wyborze specjalności studiów, seminariów lub ścieżki studiów studenci mogą brać udział w otwartych spotkaniach, konsultacjach, a także kontaktować się poprzez Internet z opiekunem kierunku, kierownikiem seminarium oraz ze studentami starszych roczników.

Począwszy od roku akademickiego 2011/2012, Uniwersytet wdraża także system oceny kompetencji studentów, które zwiększają ich możliwości na rynku pracy, oraz system monitorowania losów absolwentów.

Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie

Wydział Nauk o Żywności (kierunek: technologia żywności i żywienie człowieka, studia II stopnia)

W nowym programie kształcenia wprowadzono jako obowiązkowe przedmioty rozwijające postawy przedsiębiorczości: „zarządzanie strategiczne” i „konkurencyjność firm”. Inne nowe przedmioty to m.in. „bezpieczeństwo zdrowotne żywności” i „alergeny pokarmowe”, studenci uczą się m.in. marketingowego spojrzenia na zagadnienia związane z żywieniem oraz zdobywają wiedzę o oddziaływaniu żywności na zdrowie człowieka. Program studiów został uzupełniony o 4-tygodniową praktykę zawodową, która będzie realizowana na rok przed ukończeniem studiów.

Szkoła Główna Handlowa w Warszawie

(kierunek: metody ilościowe w ekonomii i systemy informacyjne, studia II stopnia)

Kierunek poszerza tradycyjny zakres treści ekonometrycznych i informatycznych o problematykę aktuarialną, demograficzną, podejmowania decyzji, modelowania finansowego, ekonomii matematycznej oraz teorii gier. Studenci uczestniczą w badaniach naukowych katedr i instytutów. W programie znalazły się też wykłady o najnowszych osiągnięciach badawczych w ekonomii. Przygotowywane jest uruchomienie studiów w języku angielskim.

Wyższa Szkoła Biznesu w Dąbrowie Górniczej

Wydział Zarządzania, Informatyki i Nauk Społecznych (kierunek: informatyka, studia I stopnia)

Kształcenie na tym kierunku oparte jest na metodzie PBL (*Problem Based Learning*), polegającej na realizacji przez studentów praktycznych projektów w środowisku pracy, a także prac dyplomowych we współpracy i pod nadzorem praktyków (w tym przypadku z dziedziny informatyki). W roku akademickim 2012/2013 wprowadzono dodatkowe moduły: Aplikacje mobilne, Programowanie oraz Oprogramowanie systemów. We współpracy ze śląskim oddziałem IBM prowadzony będzie moduł Systemy bazodanowe.

Lista nagrodzonych programów studiów i skrót opisu zaproponowanych programów: http://www.nauka.gov.pl/fileadmin/user_upload/ministerstwo/Aktualnosci/20121121/20121122_KRK-krotkie_opisy_wyrozniionych_kierunkow.pdf

Finansista), logistyki (Koło Logrit) i inne. Oczywiście nasza oferta jest skierowana do wszystkich chętnych, ale wiemy, że najbardziej aktywni są właśnie studenci działający w kołach naukowych.

Jedną z propozycji jest współpraca z Uniwersytetem Łódzkim. Na czym będzie ona polegała?

Propozycje doskonalenia systemu jakości kształcenia na Wydziale były kolejnym elementem wniosku konkursowego. Wśród wielu procedur mających poprawić system jakości kształcenia znalazły się pomysły związane z wielostopniową weryfikacją prac dyplomowych. Współpraca z Uniwersytetem Łódzkim ma dotyczyć weryfikacji ocen prac dyplomowych. Wiadomo, że ich wartość oceniają promotor i recenzent, zaproponowaliśmy również ocenę wybranych prac przez wewnętrzną komisję wydziałową. Nasza propozycja współpracy dotyczy oceny losowo wybranych prac dyplomowych absolwentów naszego wydziału przez kadrę naukowo-dydaktyczną Wydziału Ekonomiczno-Socjologicznego Uniwersytetu Łódzkiego, a prac dyplomowych absol-

wentów Uniwersytetu Łódzkiego – przez naszych nauczycieli akademickich.

Pismo z propozycją nawiązania współpracy wystosował dziekan prof. Marek Walesiak. W październiku dziekan Wydziału Ekonomiczno-Socjologicznego Uniwersytetu Łódzkiego podziękował za ciekawą inicjatywę i wyraził gotowość do współpracy. W chwili obecnej przygotowany jest szczegółowy opis działań w tym zakresie. Taki eksperyment może być bardzo ciekawy.

Czy konkurs był ogłoszony po raz pierwszy? Czy to konkurs cykliczny?

Tak, konkurs był ogłoszony po raz pierwszy, jednak intencją Ministerstwa jest stymulowanie rozwoju innowacyjnych programów kształcenia, dlatego sądzę, że będzie on wznawiany.

Jeszcze raz gratulujemy i liczymy na relacje z wdrażania pomysłów w życie.

Bardzo dziękuję za rozmowę
Tamara Chorażyczewska

Nobel nie Nobel i alternatywny Nobel

Walenty Ostasiewicz

Tegoroczne nagrody Nobla już są przyznane, przyznano też nagrody ku pamięci Nobla, a także alternatywne nagrody Nobla. O jednych jest głośno, o innych prawie nic nie wiemy. Przedstawmy je pokrótce.

Alfred Nobel w testamencie z 27 listopada 1895 r. postanowił, by odsetki od podarowanych przez niego funduszy były „corocznie rozdzielane w formie nagród osobom, które w ubiegłym roku uczyniły najwięcej dla dobra ludzkości”. Wymienił pięć dziedzin, w których można coś uczynić dla dobra ludzkości. Są to: fizyka, chemia, fizjologia albo medycyna, literatura oraz działalność na rzecz „braterstwa między narodami i znoszenia lub ograniczenia istniejących armii oraz zwoływania i rozpowszechniania kongresów pokojowych”. Ekonomii w testamencie nie wymienił i na dokonania w tej dziedzinie funduszy nie przeznaczył.

Jednak od 1969 r. ekonomistom jest przyznawana nagroda, którą niesłusznie nazywa się nagrodą Nobla w ekonomii. Nagrodę dla ekonomistów ufundowali bankowcy w 1968 r. z okazji 300 lat istnienia Centralnego Banku Szwedzkiego. Po raz pierwszy wręczono ją w 1969 roku. Laureatami w dziedzinie ekonomii byli: Ragnar Frisch z Norwegii oraz Jan Tinbergen z Holandii.

Nazwę nagrody w dziedzinie ekonomii zmieniano kilkanaście razy. Do 1992 r. zmieniano ją prawie każdego roku. Od roku 2006 jej oficjalna nazwa w języku szwedzkim jest następująca: *Sveriges riksbanks pris i ekonomisk vetenskap till Alfred Nobel mine*. Na język angielski przetłumaczono ją następująco: *The Sveriges Riksbank Prize in Economic Sciences in Memory of Alfred Nobel*, czyli Nagroda Królewskiego Banku Szwecji w naukach ekonomicznych ku pamięci Alfreda Nobla.

Mimo iż nie jest to nagroda Nobla, to jednak powszechnie traktuje się ją jako nagrodę Nobla w ekonomii. Przeciwnie temu nadużyciu występowało wielu ludzi, między innymi Peter Nobel, wnuk Alfreda. Wyjaśniał on, że zamieszanie wokół takiej nazwy stworzono umyślnie, i twierdził, że Królewski Bank Szwecji złożył swoje jajo w gnieździe innego, bardzo szacownego ptaka, w ten sposób naruszając „znak firmowy” Nobla.

Do zamieszania, celowo wprowadzonego przez finansjerę, przyczynił się też fakt, że nagrody banku szwedzkiego wręczone są podczas tej samej ceremonii, na której

się wręcza nagrody Nobla. Ceremonia wręczania nagród odbywa się 10 grudnia, w dniu śmierci Alfreda Nobla i jest transmitowana przez szwedzką telewizję.

Ponad 60% laureatów nagrody banku szwedzkiego stanowią obywatele USA, prawie 70% są to przedstawiciele szkoły chicagowskiej, czyli fundamentaliści wolnego rynku. Pierwszym wyjątkiem był Amartya Sen, któremu przyznano nagrodę w 1998 roku. Wagę tego wyjątku docenił w Polsce jedynie prof. T. Kowalik, wyrażając swój zdecydowany sprzeciw wobec wszystkich tych, którzy uważali przyznanie nagrody Senowi za nieporozumienie, albowiem nie zabrakło w Polsce głosów krytyki wobec mało kapitalistycznego laureata.

Drugi wyjątek stanowi jedyna jak dotąd kobieta, której przyznano Nagrodę Banku Szwedzkiego ku pamięci Nobla. Jest nią Elinor Ostrom. Krytyki chyba tym razem nie było, ale nie zwrócono też należytej uwagi na to, co ona uczyniła dla dobra ludzkości. Ostrom bez wątpienia pracowała „nad rozwiązaniem rzeczywistych problemów

naszych czasów za pomocą praktycznych i przykładowych rozwiązań”, a to jest właśnie kryterium przyznawania nagrody o nazwie The Wright Livelihood Award. Popularnie jest ona nazywana Alternatywną Nagrodą Nobla. Przyznawana jest od roku 1980, a jej fundatorem jest Jokob von Uexküll. Uroczystość wręczania tej nagrody odbywa się 9 grudnia w szwedzkim parlamencie, nie jest jednak transmitowana przez telewizję. Tegoroczna nagroda została przyznana za wkład w umacnianie pokoju i bezpieczeństwa i za umacnianie sprawiedliwości społecznej. Laureatami zostali: Hayrettin Karaca z Turcji, afgańska lekarka Sima Samar, politolog amerykański Gene Sharp oraz angielska organizacja pozarządowa Campaign Against Arms Trade (CAAT).

Warto poświęcić nieco więcej uwagi – na przykład ucząc młodzież – wartościom uniwersalnym, zagłuszanym konkurencyjnym wrzaskiem pogoni za zyskiem.

Nagroda Nobla

z ekonomii w roku 2012

NA TEMAT

Krzysztof Jajuga

15 października 2012 r ogłoszono laureatów Nagrody Nobla z nauk ekonomicznych. Otrzymali ją dwaj uczeni: Alvin E. Roth (Harvard University) oraz Lloyd S. Shapley (University of California, Los Angeles).



Lloyd S. Shapley i Alvin E. Roth*

Oficjalny komunikat zawiera uzasadnienie nagrody (tłumaczenie – K.J.): „za teorię stabilnych alokacji oraz praktykę projektowania mechanizmów rynkowych”.

Przypomnijmy, że w 1968 r. szwedzki bank centralny (Sveriges Riksbank) podjął decyzję o ustanowieniu nagrody w dziedzinie nauk ekonomicznych. Oficjalna nazwa nagrody brzmi: Nagroda Banku Szwecji w dziedzinie nauk ekonomicznych pamięci Alfreda Nobla

– The Bank of Sweden Prize in Economic Sciences in Memory of Alfred Nobel. Nagroda jest finansowana przez Bank Szwecji; w tym roku wynosi 8 milionów koron szwedzkich (kurs NBP w dniu ogłoszenia nagrody: 1 SEK = 0,4717 PLN).

Tegoroczna nagroda przyznana została za osiągnięcia, które można zaliczyć do obszaru kształtowania mechanizmów rynkowych. W tym zakresie przyznano już nagrodę w roku 2007, otrzymali ją Leonid Hurwicz, Eric Maskin i Roger Myerson. Z kolei pewne elementy osiągnięć tegorocznych noblistów mają związek z teorią gier, w zakresie której przyznano nagrody pamięci Nobla w dziedzinie nauk ekonomicznych w 1994 r. (John Nash, Reinhard Selten i John Harsanyi) oraz w 2007 r. (Robert Aumann i Thomas Schelling). W tym roku nagrodę przyznano za rozwiązania teoretyczne oraz za zastosowania tych rozwiązań w praktyce. Proponowane rozwiązania odnoszą się do sytuacji, w której klasyczny cenowy mechanizm alokacji, a zatem „dopasowania” podaży i popytu, kluczowy w olbrzymiej ilości sytuacji rynkowych, nie może być wykorzystany. Dotyczy to np. problemu alokacji kandydatów na studentów do uczelni, które nie mogą pobierać opłat za studia.

Obecnie przedstawię kilka najważniejszych faktów związanych z ostatnią nagrodą, wykorzystując między innymi informacje zawarte w uzasadnieniu tej nagrody.

Główne osiągnięcia Lloyda Shapleya mają charakter teoretyczny. Jest to przede wszystkim krótki artykuł napisany wraz z Davidem Gale w 1962 r., który się ukazał w czasopiśmie z nauk matematycznych (por. Gale D., Shapley L.S. (1962), *College admissions and the stability of marriage*, American Mathematical Monthly, 69, s. 9–15).

Autorzy artykułu korzystają z koncepcji tzw. stabilnej alokacji. Jest to taka alokacja (np. strony podażowej do strony popytowej), przy której to alokacji żadna ze stron nie może osiągnąć dalszych korzyści zmieniając tę alokację. Koncepcja stabilnej alokacji spełnia w teorii gier kooperacyjnych podobną rolę jak koncepcja równowagi Nasha w teorii gier konkurencyjnych.

Shapley i Gale we wspomnianym artykule rozpatrywali przypadek tzw. *pairwise matching*, czyli dopasowania parami. Przypadek ten można zilustrować na przykładzie nieco mniej związanym z naukami ekonomicznymi, mianowicie kojarzenia osób w pary przy zawieraniu małżeństw (pamiętajmy jednak, że noblista z 1992 r., Gary Becker rozpatrywał zagadnienie małżeństwa właśnie na gruncie teorii ekonomicznych).

W artykule rozważane jest pewna liczba kobiet i mężczyzn, łączonych w pary. Autorzy artykułu proponują algorytm kojarzenia, mający u podstaw właśnie koncepcję stabilnej alokacji. Po uzyskaniu takiej alokacji, tzn. po połączeniu osób w pary, żadna inna alokacja nie jest preferowana przez te osoby.

Proponowany przez Shapleya i Gale'a algorytm (zwany też algorytmem odroczonej akceptacji lub algorytmem Gale-Shapleya) jest następujący:

- w pierwszym etapie każda kobieta wskazuje preferowanego przez nią mężczyznę, następnie każdy ze wskazanych mężczyzn spośród kobiet, które go wskazały, wskazuje na preferowany wybór (ale jeszcze nie podejmuje końcowej decyzji) i odrzuca pozostałe;
- w drugim etapie kobiety, które nie zostały wybrane, wskazują drugiego w kolejności preferowanego mężczyznę, następnie każdy ze wskazanych mężczyzn spośród kobiet, które go wskazały, wskazuje na preferowany wybór (biorąc pod uwagę też poprzednie wskazanie, ale nie podejmując końcowej decyzji) i odrzuca pozostałe;
- przedstawione postępowanie jest kontynuowane w kolejnych etapach, do momentu, gdy żadna z kobiet nie chce już zmienić wyboru; w tej sytuacji wszyscy mężczyźni akceptują ostatecznie swój wybór.

Autorzy algorytmu przeprowadzili formalny dowód, iż algorytm ten prowadzi do uzyskania stabilnej alokacji. Można również wykazać, że algorytm ten faworyzuje stronę proponującą (w tym wypadku kobiety). Przedstawiony algorytm realizuje zagadnienie tzw. doboru dwustronnego (*two sided matching*). Innym zagadnieniem jest

tzw. dobór jednostronny (*one sided matching*). W tym zakresie zaproponowany został algorytm autorstwa Gale'a, nad którym badania przeprowadzili Shapley i Scarf (por. Shapley L.S., Scarf H. (1974), *On cores and indivisibility*, Journal of Mathematical Economics, 1, s.23-37). Algorytm ten nosi nazwę *top trading cycle* i wykorzystuje teorię grafów.

Drugi noblista, Alvin Roth, zajmował się zagadnieniami alokacji w praktyce. W latach osiemdziesiątych rozważał zagadnienie przydzielania nowych lekarzy (absolwentów studiów medycznych) do szpitali w Stanach Zjednoczonych. Zagadnienie to w praktyce było rozwiązywane przez system zwany NRMP (*National Resident Matching Program*). Okazało się, że system ten działa według algorytmu zbliżonego do tego, którego autorami są Shapley i Gale. Roth przedstawił to w artykule z 1984 r. (Roth A.E. (1984), *The evolution of the labor market for medical interns and residents: A case study in game theory*, Journal of Political Economy, 92, s. 991-1016).

Roth wraz ze współpracownikami (por. np. Roth, A.E., Peranson E. (1999), *The redesign of the matching market for American physicians: Some engineering aspects of economic design*, American Economic Review, 89, s. 748-779) przeprowadził wiele eksperymentów oraz symulacji komputerowych dotyczących funkcjonowania tego typu rynków, stosując oryginalny lub zmodyfikowany algorytm Gale-Shapleya. Roth analizował również systemy przydzielania lekarzy do szpitali w Wielkiej Brytanii. Część z tych systemów prowadziła do uzyskania stabilnej alokacji i wykazywała się większą efektywnością.

W uzasadnieniu nagrody, oprócz przydziału lekarzy do szpitali, wymienione są jeszcze dwa zastosowania algorytmu. Pierwsze to przydział uczniów do szkół średnich. Jest to przykład doboru dwustronnego. Zagadnienie to było analizowane przez Rotha i współpracowników. Efektem tych rozważań była analiza systemu przydziału uczniów do szkół średnich w Nowym Jorku oraz Bostonie. Drugie zastosowanie to przydział nerek przeznaczonych do przeszczepów do pacjentów na ten przeszczep oczekujących. To z kolei przykład doboru jednostronnego. Tutaj Roth pokazał możliwość zastosowania algorytmu analizowanego przez Shapleya i Scarfa. Dodajmy, że Roth jest współautorem artykułu z 2009 dotyczącego łańcucha dawców nerek, opublikowanego w słynnym czasopiśmie naukowym „The New England Journal of Medicine”. Jest to przykład dobrej współpracy między dziedzinami nauki i przykład badań interdyscyplinarnych.

Warto jeszcze dodać, iż obaj nobliści znani są też z innych osiągnięć. Alvin Roth jest jednym z czołowych przedstawicieli ekonomii eksperymentalnej. Lloyd Shapley jest jednym z twórców teorii gier kooperacyjnych (gier koalicyjnych).

Na tle decyzji w zakresie przyznania tegorocznej nagrody z nauk ekonomicznych, nasuwa się kilka refleksji.

Po pierwsze, uzasadnienie tegorocznej nagrody chyba po raz pierwszy w historii (od 1969 r.) kładzie tak

duży nacisk na zastosowania osiągnięć teoretycznych. Co prawda w każdym roku w uzasadnieniu przyznania nagrody wskazywano na możliwe zastosowania teorii, jednak w tym roku fakt zastosowania jest w pewnym sensie argumentem przyznania nagrody.

Po drugie, jest to nagroda, która dotyczy jednak stosunkowo wąskiego zagadnienia, takiego, które jeszcze chyba nie doczekało się bardzo szerokich rozważań teoretycznych. Jest to sytuacja odmienna od dużej części dotychczasowych nagród, w których honorowano twórców dość szerokich obszarów badawczych (np. Daniel Kahneman – ekonomia behawioralna, Vernon Smith – ekonomia eksperymentalna, Robert Engle – ekonometria finansowa).

Po trzecie, obszar zastosowań tegorocznej nagrody jest znacznie szerszy niż klasyczne obszary gospodarki (przebieg uczniów do szkół, lekarzy do szpitali, organów do pacjentów). W tym sensie widać tu podobieństwo do nagrody przyznanej Gary Beckerowi w 1992 roku.

Rodzi to pytanie o zakres zastosowań koncepcji ekonomicznych w innych dziedzinach.

Po czwarte, pojawia się naturalne pytanie o inne zastosowania algorytmów doboru dwustronnego i doboru jednostronnego, tam gdzie klasyczny mechanizm cenowy nie może działać. Jest to szczególnie istotne w warunkach wyboru publicznego.

Po piątę, tegoroczna nagroda została przyznana za osiągnięcia, które nie wchodzą w zakres głównego nurtu teorii ekonomicznych. Być może jednym z czynników wpływających na ten fakt jest to, iż klasyczne teorie ekonomiczne zakładające racjonalność podmiotu, równowagę rynku oraz jego efektywność informacyjną, nie zawsze weryfikują się w rzeczywistości. Szczególnie widać to było w ostatnich kilku latach.

Prof. dr hab. Krzysztof Jajuga,
Katedra Inwestycji Finansowych i Zarządzania Ryzykiem

*<http://timesofpakistan.pk/international-news/2012-10-16/nobel-prize-for-economics-won-by-alvin-roth-and-lloyd-shapley/65128/>

I n s t y t u t dobrej roboty – w praktyce

NA TEMAT

Lucyna Wasylina

Podczas uroczystej gali trzeciej edycji konkursu Magister PAFERE zwycięzcą ogłoszony został mgr Piotr Zapalowicz, student stacjonarnych studiów doktoranckich w Katedrze Polityki Ekonomicznej i Europejskich Studiów Regionalnych Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu. Doktorant nagrodzony został za pracę „Porównanie polityki gospodarczej rządów Augusto Pinocheta w Chile i Hugo Cháveza w Wenezueli”. Promotorem pracy był prof. Stanisław Czaja.



Zdjęcie z zasobów PAFERE

Rozmowa z Piotrem Zapalowiczem

Pana praca dyplomowa została nagrodzona w trzeciej edycji konkursu Magister PAFERE. Obronił ją Pan w 2011 roku. Proszę opowiedzieć o swoim uczestnictwie w tym konkursie. Jakie korzyści przyniosło Panu zwycięstwo?

Moja praca o polityce gospodarczej rządów Augusto Pinocheta w Chile i Hugo Cháveza w Wenezueli pisana była w Katedrze Ekonomii Ekologicznej pod opieką naukową prof. Stanisława Czai. Obroniłem ją w czerwcu 2011 roku. Za namową profesora, a także z własnej inicjatywy, wysłałem ją do Magistra PAFERE. Jest to konkurs organizowany przez Polsko-Amerykańską Fundację Edukacji i Rozwoju Ekonomicznego (PAFERE), mający na celu nagradzanie najlepszych prac magisterskich z dziedziny ekonomii – prac, które promują ideały wolności gospodarczej i podkreślają znaczenie wartości etycznych w gospodarce*. Ponieważ udało mi się wy-



Panorama Santiago (Chile)

grać ten konkurs, otrzymałem nagrodę pieniężną, dofinansowanie wyjazdu na konferencję Acton University w Grand Rapids w Michigan (USA) oraz możliwość wydania pracy w formie książkowej.

W czerwcu 2012 r., dzięki uczestnictwu w Acton University, poznałem słynnego prof. Alejandro Chafuena, prezesa Atlas Economic Research Foundation. Od włodarzy PAFERE dowiedział się on o moim dokonaniu, a także o tym, że w celu zebrania materiałów przebywałem przez półtora miesiąca w Chile (na praktykach organizowanych przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych w Ambasadzie RP w Santiago). Kiedy usłyszał, że planuję wyjazd do Wenezueli, aby pracę rozszerzyć i zaktualizować przed wydaniem, ale mam ograniczone środki na ten wyjazd, natychmiast zaproponował pomoc finansową. Dzięki temu otrzymałem od Atlasa grant i przez trzy tygodnie (17 sierpnia-7 września) zbierałem materiały w Caracas; zarówno książki i artykuły, jak też wywiady i rozmowy. Nie do przecenienia jest fakt, iż poznałem życie w Wenezueli od strony praktycznej. Po powrocie książkę poprawiłem, zaktualizowałem i w październiku oddałem do edycji. Obecnie znajduje się w składzie. Książka pt. „Wolny rynek a socjalizm XXI w. Porównanie polityki gospodarczej rządów Augusto Pinocheta w Chile i Hugo Chaveza w Wenezueli” powinna ukazać się w drugiej połowie stycznia 2013 roku, nakładem wydawnictwa Prohibita. Ostatnio PAFERE jako *teaser* dało na swojej stronie fragment mojej książki**.

Proszę nam powiedzieć, jak osoba przez kilkanaście lat ucząca się w szkole muzycznej trafiła na studia ekonomiczne? Jaki wpływ na Pana wybór studiów i zainteresowania zawodowe miało uczęszczanie do klasy dyplomacji europejskiej w V LO?

Wybór studiów był w pełni świadomy. Już będąc w gimnazjum muzycznym na Łowieckiej interesowałem się zagadnieniami politycznymi i gospodarczymi. Uczyłem się gry na wiolonczeli, a to bardzo wymagający instrument – aby zostać świetnym muzykiem trzeba ćwiczyć nie mniej niż 3-4 godziny dziennie. Niestety nie pociągało mnie to, a moje zainteresowania pozamuzyczne były coraz silniejsze. Zdecydowałem się pójść do „zwykłego” liceum ogólnokształcącego. Mój pryncypalny wybór padł na klasę sprofilowaną – dyplomacji europejskiej

w V LO. Moje zainteresowania i osiągnięcia ze szkoły muzycznej dały mi dodatkowe punkty, szkoła bowiem przy rekrutacji preferowała osoby podejmujące też inne wyzwania. Dlatego była to klasa wielu indywidualności. Mieliśmy rozszerzony program z zakresu wiedzy o społeczeństwie, Unii Europejskiej, historii, poznawaliśmy zasady *savoir-vivre* i protokołu dyplomatycznego. Równolegle, popołudniami nadal uczęszczałem do średniej szkoły muzycznej im. Ryszarda Bukowskiego. Ponieważ zdecydowałem się pójść na studia ekonomiczne, musiałem brać udział w dodatkowych zajęciach z matematyki, ponieważ w tamtym czasie V LO to była szkoła *stricte* humanistyczna.

Rozmawiamy w dniu wykładu prof. Leszka Balcerowicza pt. „Odkrywając wolność”. Czy chciał Pan zapytać o coś Pana Profesora?

Miałem okazję jeszcze jako student naszej uczelni słuchać wykładu Profesora. Utkwił mi w pamięci taki szczegół. Podczas poprzedniego wystąpienia prof. Balcerowicz miał krawat błękitny – to kolor wolności, na co zwróciłem uwagę, zadając wówczas pytanie. Dzisiaj był to krawat o ciemniejszej barwie, przypominającej kolor dominujący na fładze Unii Europejskiej. Zatem chciałbym zapytać, czy jako monetarysta i zwolennik wolności Profesor może opowiadać się za systemem gospodarczym promowanym przez Unię?

Przyznam, że pytania studentów na spotkaniu z prof. Balcerowiczem były bardzo infantylne. Choćby porównywanie wzrostu gospodarczego Chin i Stanów Zjednoczonych i dochodzenie do wniosku, że skoro Chiny się lepiej rozwijają (mimo że mają mniej wolności), to może wcale wolność nie jest nam potrzebna... To pokazuje kompletny brak zrozumienia zagadnienia i brak szacunku dla wolności. Schematyczność myślenia, populistyczne sformułowania, powoływanie się na mity, mieszanie pojęć – to przerażające jak młodzi ludzie są nasiąknięci teoriami, które są nieadekwatne do rzeczywistości. Choćby łączenie wzrostu gospodarczego z poprawą stopy życiowej. Wzrost gospodarczy mówi tylko o ilości dóbr wyprodukowanych w gospodarce kraju w danym czasie. Także wzrost PKB *per capita*, którym się ostatnio szafuje, nie ma prostej korelacji z jakością życia, ani nawet z pensjami realnymi. Co najwyżej może prezentować zmiany w produktywności, w dodatku nie dokładnie

W czasie wykładu Pana Profesora co chwilę zwracałem uwagę, mówiąc szeptem do mojego kolegi, że parafrazuje on lub wręcz cytuje Milтона Friedmana.

Podstawą poglądów ekonomicznych Milтона Friedmana jest jego stosunek do koncepcji wolności. Uważał on, że najważniejszą wartością w stosunkach społecznych (za źródłami lewicowymi: jedyną wartością) jest wolność osobista, rozumiana jako brak przymusu (absence of coercion), nie tylko w gospodarce¹.

W wielu kwestiach zgadzam się z Miltonem Friedmanem oraz prof. Balcerowiczem. Państwo nie powinno

być najważniejszym podmiotem rynku. Powinno ono gwarantować obronę społeczeństwa (bezpieczeństwo narodowe dzięki silnej armii zawodowej), zapewniać spokój i porządek wewnętrzny (policja, wymiar sprawiedliwości, stabilne prawo) i pewną minimalną, potrzebną administrację.

Wykład Profesora był wartościowy, ponieważ w moim odczuciu program edukacyjny realizowany na naszej uczelni wyraźnie eksponuje idee keynesowskie, a brakuje prezentacji innych nurtów. Duża część kadry dydaktycznej starszego pokolenia, która uczyła się ekonomii jeszcze w PRL-u, lansuje wyłącznie interwencjonistyczny sposób patrzenia na gospodarkę. Na szczęście uczestnicząc w zajęciach z młodszymi pracownikami, najczęściej niestety dopiero na studiach II stopnia czy wręcz doktoranckich, można zetknąć się z innymi teoriami ekonomicznymi i interpretacjami. Podczas konferencji pt. „Polityka spójności w okresie 2014-2020 a rozwój regionów Europy” miałem możliwość rozmowy z pracownikami innych uczelni i z ich opinii wynika, że nasza postrzegana jest raczej jako baza dla marksizmu i keynesizmu, a zwolenników wolnego rynku ze świecą szukać. Uważam, że brak szerszego spektrum poglądów na gospodarkę zubaża proces kształcenia. Bez tego młodzi adepci ekonomii mogą się spotkać z innym sposobem myślenia tylko w trakcie takich wykładów.

Jakie inne teorie Pan poleciłby do studiowania?

W tej chwili na całym świecie dominuje nurt neokeynesowski. Widać to w działaniu amerykańskiego FED-u, Komisji Europejskiej, Europejskiego Banku Centralnego czy w decyzjach prof. Jacka Vincenta Rostowskiego, ministra finansów. Moim zdaniem warto studiować wszystkie nurty, bo w ekonomii nie ma teorii i praw uniwersalnych. Polecałbym jednak szczególnie zapoznanie się np. z nurtem austriackiej szkoły ekonomii, który jest mi bliski. Nie uzyskał on dotąd dużej popularności na świecie, ale na szczęście to się ostatnio zmienia. Choćby w Polsce istnieją aktywnie działające kluby austriackiej szkoły ekonomii. Do przedstawicieli tego nurtu zaliczamy autora teorii użyteczności krańcowej Carla Mengera oraz twórcę subiektywnej teorii procentu Eugena von Böhm-Bawerka, a także Ludwiga von Misesa i Friedricha Hayeka – najbardziej wpływowego spośród nich, żarliwego przeciwnika interwencjonizmu państwowego i zwolennika liberalnej doktryny gospodarczej. W 1974 roku otrzymał on Nagrodę Nobla w dziedzinie ekonomii.

Przedstawiciele austriackiej szkoły ekonomii uważają, że polityka gospodarcza powinna być przede wszystkim skierowana na respektowanie i ochronę mechanizmu wolnego rynku. Realnym zagrożeniem dla wolności jest bezpośrednia kontrola działalności gospodarczej przez państwo. Dlatego są oni zarówno przeciwnikami neokeynesistów, jak i monetarystów, bo obie grupy popełniają ten sam grzech – próbują gospodarkę opisywać wyłącznie za pomocą pieniądza, odpowiednio jego strumienia lub zasobu. Najgorsze zdaniem „austriaków” są przypadki, kiedy działania władz wiążą się



Pomnik Allende i wieniec od Partii Komunistycznej (Santiago, Chile)

z wszelkiego rodzaju różnicowaniem ludzi, np. decyzje określające, kto ma być upoważniony do dostarczania dóbr i świadczenia usług, po jakich cenach i w jakich ilościach, kontrolowanie dostępu do różnych rodzajów działalności gospodarczej i zawodów. W poglądach przedstawicieli szkoły austriackiej priorytetową rolę odgrywają prawno-instytucjonalne ramy funkcjonowania gospodarki. Hayek i inni przedstawiciele szkoły byli zdania, że gospodarki nie można pobudzać, zwiększając ilość pieniądza w obiegu (co postulowali keynesiści). Interwencja państwa jest niepożądana.

Kto więc powinien wspierać chorych, biednych, bezrobotnych?

Jako katolik uważam, że oczywiście bezbronnym, chorym trzeba pomagać. Jednak z chwilą gdy państwo wkroczyło na ten obszar, podkopano rolę organizacji charytatywnych. Tymczasem powinniśmy pozostawić w ramach wolnego wyboru decyzję, komu chcemy pomagać. Jeśli osobiście i świadomie przekazujemy środki (w różnej postaci), to dzięki temu lepiej wiemy, komu będą pomocne i na co zostaną przeznaczone. Proszę mi powiedzieć, czy pozytywne (choćby obecnie zgodne z obowiązującym prawem unijnym) jest użycowanie nadmiaru chleba przez piekarnie czy wyrzucanie krótkoterminowej żywności? Oczywiście lepiej byłoby móc bezpłatnie przekazywać żywność organizacjom charytatywnym.

tywnym, a dalej osobom wymagającym wsparcia. Niestety, teraz kogokolwiek, kto próbuje to robić, niszczy się przez grzywny i inne kary.

Profesor Balcerowicz mówił na dzisiejszym wykładzie między innymi o różnicach między wolnością a zniewoleniem. Nieprawdą jest, że im więcej możliwości, tym więcej wolności. Jedyną prawdziwą wolnością jest wolność negatywna, a nie pozytywna – wolność „od” czegoś, a nie „do” czegoś. Wolność jest zawsze ograniczana przez przymus. A przecież każdy powinien sam decydować o tym, czy chce oddać jakąś część swojego dochodu innej osobie lub instytucji. Ja na przykład co roku większą sumę przekazuję Caritasowi lub na chleb dla ubogich, niż w formie podatku oddaję państwu. Gdyby państwo nie stwarzało fikcji, że pomaga potrzebującym, takiej działalności charytatywnej byłoby znacznie więcej.

Mówił Pan, że w ekonomii nie ma teorii i praw uniwersalnych.

To prawda. Każda teoria ma swój początek, okres rozwoju i czas dewaluacji, np. monetaryzm będący w mainstreamie od końca lat siedemdziesiątych do dziewięćdziesiątych, obecnie zastąpiony został przez neokeynesizm. Wcześniej keynesizm, święcący tryumfy od lat trzydziestych do siedemdziesiątych, został w ten sam sposób zastąpiony przez monetaryzm. Myślę, że czas pokaże, iż teorie austriackiej szkoły ekonomii są wizjonerskie, a nie utopijne i sprawdzą się w gospodarce. Kiedyś zapytany, czy bliżej mi do „austriaków” czy do monetarystów, powiedziałem, że po pierwsze jest za wcześnie na przyporządkowywanie się do jakiegokolwiek nurtu, a poza tym duża przewaga monetarystów nad przedstawicielami austriackiej szkoły ekonomii polega na tym, że ich idee zostały już sprawdzone w praktyce. Niewątpliwie nie można „austriakom” zarzucić nielogiczności rozumowania czy błędów w kalkulacjach. Ich badania i idee mają zawsze silne podstawy matematyczne. Natomiast należy zauważyć, że teorie wdrażane przez państwa i polityków w ich działaniu są zawsze o krok za rozwojem nauk ekonomicznych. Stąd na przykład Pan Profesor Leszek Balcerowicz, uważany przeze mnie za epigona monetaryzmu, jeszcze na początku XXI w. miał ogromny wpływ na politykę realizowaną przez nasz kraj i wciąż w dużej mierze ma.

Wyczułam także w Pana poglądach negatywną ocenę Unii Europejskiej.

Unia Europejska w swoim pierwotnym kształcie, jako ugrupowanie gospodarcze, jak najbardziej mi odpowiada. Dopóki Unia była projektem ekonomicznym – zlikwidowano wewnętrzne cła, zniesiono bariery przepływu osób i kapitału – jej działania przyczyniały się do rozwoju. Teraz, przede wszystkim poprzez traktat z Lizbony czy narzucanie prawa unijnego nadrzędnego w stosunku do praw narodowych, ogranicza się wolność. Unia stała się projektem politycznym, o ambicjach imperialnych. Ponadto nie jestem zwolennikiem życia na kredyt, a Unia Europejska to stymuluje. Postępuje uzależnienie działalności gospodarczej w kraju

od środków z zewnątrz. Dotyczy to przedsiębiorstw i samorządów, które w ramach polityki spójności kuszone są ogromnymi pieniędzmi. Podmioty te podejmują się realizacji różnych projektów (należy spytać, czy zawsze potrzebnych...), ale poprzez realizację zasady subsydiarności mają obowiązek przedstawić część własnych środków i najczęściej środki te pochodzą z kredytu. Wdraża się projekty, które w normalnym planowaniu nie miałyby szans na realizację. Takie życie na kredyt niezmiennie popycha gospodarki do kryzysów zadłużeniowych. Pisałem o tym zjawisku, analizując sytuację w Chile w drugiej połowie lat siedemdziesiątych. Grecja też jest przykładem brania kredytów, których nie można spłacić, i życia ponad stan.

Eugen von Böhm-Bawerk, ekonomista ze szkoły austriackiej, zauważał, podobnie jak Hans-Herman Hoppe, że istotnym warunkiem w gospodarce jest preferencja czasowa. Ten, kto ma preferencję czasową na niskim poziomie, czyli potrafi odłożyć przyjemność na przyszłość, tzn. oszczędza na konsumpcji, inwestuje, więcej pracuje – w ostatecznym rachunku jest zwycięzcą. Ten z kolei, którego preferencja czasowa jest wysoka, a więc chce mieć wszystko od razu, zarabiać, wydawać i konsumować jak najszybciej – zadłuża się, popada w marazm i w długim terminie traci. W tej chwili w Europie obserwujemy, że nie tylko ludność i podmioty gospodarcze prezentują wysoki poziom preferencji czasowej, ale także rządy, obiecujące społeczeństwu gruszki na wierzbie, licząc na poparcie w najbliższych wyborach. Życie na kredyt to życie na pieniądze, których się nie posiada. O tym zjawisku, występującym w Chile, pisałem w swojej pracy magisterskiej. Na przełomie lat siedemdziesiątych i osiemdziesiątych ludzie oczekiwali, że w ciągu 5 lat wzrost gospodarczy będzie na poziomie 8% rocznie. Wierzyli w to, chociaż podstaw ekonomicznych nie było. Przewidywali, że ich płace będą rosły w podobnym tempie, więc brali sztucznie tanie kredyty, licząc, że będzie je łatwo spłacić ze względu na oczekiwane – wyższe – dochody. Kredytowali swoją konsumpcję,



Niech żyje niepodległość (Caracas, Wenezuela)

np. kupowali samochód, budowali dom (obserwowano *boom* w budownictwie), rzadziej inwestowali, a jeśli już, to na giełdzie. Nie w smak było im długoterminowe ryzyko. Profesor Balcerowicz wypowiadał się negatywnie o osobach inwestujących w Amber Gold, liczących na zysk w krótkim czasie – to znakomity przykład osób o wysokiej preferencji czasowej.

Ale czy to możliwe, aby wszyscy byli bardzo rozsądni, zapobiegliwi?

Nie, nie jest to możliwe. Ale wolalbym, aby państwo właśnie tak traktowało swoich obywateli, zamiast prowadzić ich za rękę, jak dzieci. Państwo powinno chronić zasady wolności i rynku, a nie ingerować, gdy ktoś bezrefleksyjnie, czyli nie analizując ryzyka, podejmuje decyzje finansowe. W życiu każdy z nas wielokrotnie podejmuje ryzyko i musi liczyć się z tym, że nie na każdej decyzji zyska. Na przykład wyjeżdżając do Chile na staż, musiałem wydać ogromną sumę pieniędzy i nie miałem gwarancji, że wyjazd do czegoś mi się przyda. Wydałem wszystkie oszczędności. Ale to była moja suwerenna decyzja, moje ryzyko, które podjąłem bez oczekiwania na pomoc państwa czy uczelni.

Jesteśmy przekonywani, że jeśli zaspokajamy swoje potrzeby, to dajemy pracę innym osobom, a więc konsumując, nakręcamy gospodarkę.

To właśnie jest przykład myślenia keynesistów. Uważają oni, że jedną z najistotniejszych wartości w gospodarce jest popyt zagregowany i jeśli on maleje, trzeba go napędzać. Sztuczne zwiększanie popytu, m.in. przez wydatki budżetowe, zawsze stymuluje inflację i wypycha z rynku prywatne przedsiębiorstwa, nawet jeśli nie są one akurat nacjonalizowane. Utrzymywanie deficytu budżetowego, powoduje, że my – jako społeczeństwo – musimy go finansować. Mało tego. Obecna specyfika działań krajów o neokeynesowskiej polityce gospodarczej prowadzi do tego, że ograbia się nie tylko obecne pokolenie, poprzez podatki i inflację (która jest specyficznym rodzajem podatku), ale także pokolenia przyszłe, poprzez rosnące zadłużenie. Dlatego musimy wymagać od rządzących działań efektywnych i planowania długoterminowego. I zawsze patrzeć im na ręce: na co wydają nasze pieniądze i w jakiej ilości.

Widzi Pan jakąś szansę na rozwój świata?

Żeby móc wprowadzić gospodarkę globalną na dobrą drogę, potrzebna i ważna jest przede wszystkim zmiana społecznej świadomości, zwiększanie logicznego myślenia, umiejętności oceny zjawisk zachodzących w sferze polityki gospodarczej i własnego gospodarczego życia. Mity ekonomiczne należy obnażać i obalać. Cieszę się z działalności różnych środowisk, które to robią, choćby kluby austriackiej szkoły ekonomii czy nawet Forum Obywatelskiego Rozwoju. Życie gospodarcze można organizować inaczej niż nam się wpaja, a jeśli będziemy mieli więcej wolności, każdy może poprzez swoje decyzje tworzyć dla siebie takie życie, jakie mu odpowiada. Takie przewartościowania w niektórych krajach już można zaobserwować, na przykład w Islandii zosta-

ła przeprowadzona cicha rewolucja i z kryzysem sobie poradono – społeczeństwo bowiem nie zgodziło się na grabieżcze decyzje rządu.

Należy zdawać sobie sprawę, że cykle koniunkturalne są długie, a kryzys i *boom* trwają krótko. Niestety, jeśli państwo bierze się za naprawianie kryzysu, jak to jest obecnie na Zachodzie, to zapewne trochę łagodzi jego skutki, ale wydłuża czas jego trwania i osłabia *prosperity*, gdy wreszcie nadejdzie. Sinusoida rozwoju staje się bardziej płaska, na czym ostatecznie wszyscy tracimy.

Ale może to dobrze dla ludzi, że państwo łagodzi skutki kryzysu?

To nie jest prawda. Jesteśmy przez różne kręgi polityczne i medialne zwodzeni pustymi hasłami z tym związanymi. Poważnym mitem, z którym stale się borykamy, jest to, że rzekomo narzędziem do zwalczania wielkiego kryzysu w latach trzydziestych były programy publicznego rozdawnictwa, na przykład New Deal. Tymczasem już dysponujemy analizami, które pokazują, że w rzeczywistości przedłużył on kryzys. Niestety, wierzący w New Deal obecnie próbują aplikować gospodarce te same błędy w warunkach kryzysu finansowego i zadłużeniowego. Z drugiej strony mamy ludzi, których roboczo nazywam „korwinodogmatystami” – to grupa młodych osób, nie mających pojęcia o ekonomii, ale ochoczo zgadzających się z poglądami liberałów gospodarczych wśród polityków. Obie grupy są jak sekty: przemawianie im do rozsądku to ciężka praca.

Zapewne dość trudno jest – nawet czytając artykuły odmiennie interpretujące zjawiska – znaleźć pewną informację. Tu potrzebna jest praca u podstaw. Mówił o tym w wykładzie także prof. Balcerowicz. Trzeba przeprowadzać logiczne analizy, poparte danymi liczbowymi – wtedy jest jakaś szansa, aby argumentami wygrać z przeciwnikami wolności. Przez operowanie frazesami możemy co najwyżej zejść do ich poziomu.

Proszę nam opowiedzieć, o czym jest Pana praca dyplomowa.

Praca może być ciekawa dla osób interesujących się polityką gospodarczą, a zwłaszcza przełożeniem teorii ekonomicznych na politykę gospodarczą państwa. W mojej pracy pokazuję dwa przeciwstawne systemy myślenia: liberalny, wolnorynkowy, oparty na zasadach monetaryzmu, i socjalistyczno-populistyczny, oparty na roszczeniach dużej części społeczeństwa. Analizuję, jak przełożyło się to na politykę gospodarczą państw i ich rozwój. Zainteresowani tym tematem mogą zaobserwować, jaka polityka gospodarcza lepiej wpływa na wzrost stopy życiowej i rozwój. Przykłady z Chile i Wenezueli są swoistym ekonomicznym *case study*, pokazującym jak teoria mierzy się z praktyką.

Który z krajów jest godny naśladowania?

Pytanie nie do końca jest zasadne, ponieważ każda sytuacja wymaga innych działań. Tym niemniej, oceniając polityki gospodarcze Chile i Wenezueli, nie mam wątpliwości, że chilijski system był wydajniejszy i lepszy. Co więcej, reformy chilijskie stały się wzorem do naśla-

dowania także w Polsce, choćby reforma emerytalna. Niestety, nie została przeprowadzona konsekwentnie i efekt jest taki, że obowiązujący u nas system zbankrutuje. W Chile bowiem sprywatyzowano system emerytalny w całości. Ludzie prywatnie inwestują swoje środki i mają takie emerytury, jakie sobie wypracują – przez to system jest wydolny. Niestety i tam, po dojściu do władzy ugrupowań chrześcijańsko-demokratycznych (lewicowych), zaingerowano w system, wprowadzając emerytury socjalne i inne transfery dla osób, które nie zapracowały na swoje świadczenie. W Chile przeprowadzono także istotną reformę służby zdrowia. Zezwolono na istnienie prywatnych ubezpieczalni, a jednocześnie nie ma przymusu płacenia na Narodowy Fundusz Zdrowia. Tymczasem prywatna ochrona zdrowia funkcjonuje lepiej. Opłaty są wyższe niż w chilijskim NFZ, ale płaci się za jakość i szybkość usługi.

Również w szkolnictwie wyższym przeprowadzono ważną reformę. Prawo nadawania tytułów naukowych uzyskały prywatne podmioty gospodarcze, powstały uczelnie prywatne i publiczno-prywatne – są dużo lepsze niż państwowe i konkurują między sobą poziomem kształcenia, sprzętem, nowoczesną infrastrukturą. Z makroekonomicznego punktu widzenia w Chile bardzo drastycznie ograniczono wydatki państwa w latach siedemdziesiątych i w drugiej połowie lat osiemdziesiątych (po zwalczeniu kryzysu zadłużeniowego). Doprowadzono do sytuacji, że występowały nadwyżki budżetowe, co dla nas jest niewyobrażalne. Po okresie rządów junty Chile, które nie jest przecież krajem rolniczym, stało się na przykład eksporterem żywności.

W Polsce mamy skojarzenie: junta równa się zło.

To kolejny przykład nadinterpretacji i mitologizacji. Panuje w świecie Zachodu pogląd, usilnie wtłaczany dzieciom do głów od najmłodszych lat, że jest tylko jeden pożądaný system polityczny i jest to demokracja. Utożsamia się ją z wolnością. W mojej książce zauważyłem, że nie ma znaczenia, kto jest suwerenem na danym terytorium i skąd pochodzi jego władza. W podobnym tonie mówił na wykładzie prof. Balcerowicz – ważne jest to, w jaki sposób jesteśmy rządzeni. Dobry władca to nie musi być ten, który został wybrany, ale ten, który po prostu rządzi dobrze.

Informacja, że krajem rządzi junta wojskowa nie implikuje, że nie ma wolności i nie ma rozwoju. Ja analizowałem sferę ekonomiczną, a nie polityczną czy moralną. W tej sferze działania były jednoznacznie korzystne. Rządy Hugo Cháveza, choć wybranego demokratycznie, prowadzą Wenezuelę do ruiny gospodarczej i kryzysu zadłużeniowego, powodującego, że wkrótce kraj będzie neo-kolonią Chin. To zupełnie inny kierunek zmian w porównaniu z Chile. Tam w toku reform niejako efektem ubocznym było to, że uniezależniano się od różnych zewnętrznych czynników. Postępuje tam rozwój technologiczny, zatem kraj eksportuje coraz więcej produktów nietradycyjnych. W Wenezueli wiele mówi się o rozwoju endogennym, tymczasem głównym produktem gospodarki jest nadal ropa naftowa, generu-

jąca ponad 95% dochodów z eksportu. Za to importuje się 80% żywności konsumowanej w kraju. Mnóstwo jest też absurdów podobnych do tych znanych nam z PRL, jak choćby konieczność poszukiwania i „kombinowania” różnych towarów podstawowych czy czarny rynek obrotu walutami. Zachęcam do czytania każdego, komu nieobce jest zastanawianie się nad realizacją teorii ekonomicznych w praktyce i nad tym, do czego one mogą prowadzić.

Z jakich źródeł przy pisaniu pacy Pan korzystał?

Z początku, będąc w Chile, szukałem przede wszystkim źródeł dotyczących... Wenezueli, gdyż w Polsce nie da się znaleźć o niej prawie żadnej literatury, o Chile natomiast co nieco jest. Nie spodziewałem się wtedy, że uda mi się kiedykolwiek dotrzeć do Caracas. W Santiago szukałem materiałów w Bibliotece Narodowej, Bibliotece Kongresu, w bibliotekach uniwersyteckich. Kilka źródeł znalazłem także w Chicago, przebywając na konferencji w USA. Kiedy dzięki przychylności fundacji Atlas pojechałem do Wenezueli, okazało się, że tam infrastruktura jest bardzo słaba. W Bibliotece Narodowej nie ma np. cyfrowego katalogu czasopism, co dla bibliotekarzy w Europie byłoby nie do pomyślenia. Ale udało mi się także dotrzeć do innych źródeł: robiłem wywiady z osobami prowadzącymi działalność gospodarczą, z badaczami, osobami będącymi na bieżąco z problemami gospodarczymi kraju. Miałem dużo szczęścia, że udało mi się porozmawiać także z przedstawicielem rządu – panem Avilio Lavarca z Instytutu Geologii i Kopalń. W części poświęconej Chile są także informacje z mojego wywiadu z córką dyktatora, panią Inés Lucią Pinochet-Hiriart. W bibliografii pracy, a teraz już książki, znajduje się prawie 250 źródeł. Co uważam za cenne, zawsze starałem się podawać informacje z punktu widzenia całego spektrum poglądów ekonomicznych, tylko gdzieś tam z moim osobistym komentarzem.

Nad czym Pan obecnie pracuje? Jakie są Pana plany zawodowe?

Niedawno skończyłem pracę nad artykułem „Krytyka polityki spójności z punktu widzenia teorii monetarizmu”, który opublikowany będzie w książce pod redakcją prof. Ewy Pancer-Cybulskiej i dr Ewy Szostak z naszej katedry. Natomiast moja nagrodzona praca dyplomowa znalazła zainteresowanie u wydawcy w Wenezueli, będę więc przekładał książkę na język angielski – niestety, mój hiszpański jest jeszcze trochę za słaby. Kto wie, może znajdę również wydawcę w Stanach Zjednoczonych?

Od początku studiów pracowałem zawodowo, gdyż uważam, że łączenie teorii z praktyką jest inspirujące i rozwojowe. Trochę żałuję, że będąc studentem nie skorzystałem z wyjazdu na stypendium w ramach Erasmus, ale dzięki innym działaniom zdobyłem mnóstwo doświadczenia, nie tylko „do CV”. Pracowałem w Norwegii, na Malcie, odbywałem praktyki w Chile. W Polsce udało mi się osiągnąć stanowisko menedżera w dwóch firmach, w jednej – międzynarodowej – pracuję obecnie. Sędziuję mecze w Dolnośląskim Związku

Piłki Nożnej, więc w weekendy też się nie nudzę. A przy tym wolnego czasu mam mnóstwo. Jestem na studiach doktoranckich, ale moja przyszłość zawodowa nie wiąże się wyłącznie z pozostaniem na uczelni jako wykładowca. Robię doktorat dla samorozwoju. Zajęcia i wykłady z dydaktykami takiej klasy, jak prof. Bożena Klimczak, prof. Marian Noga czy dr Antoni Kamiński, to niezwykła przygoda intelektualna. Dla mnie możliwość wymiany poglądów i dyskusje to wartość nieoceniona. Cieszę się, że również w mojej grupie są bardzo interesujące osoby. Oczywiście staram się jak najwięcej czytać. I chociaż kieruję się zasadą, że trzeba więcej czytać niż pisać, to podejmuję również próby prezentowania swojego dorobku – co wyraża się, na razie, we wzmiankowanym artykule i książce.

Przygotowując się do pracy magisterskiej podjął Pan bardzo wymagający temat. Dlaczego Pan postawił przed sobą tak trudne zadanie?

Staram się, by każde działanie w moim życiu było inspirowane albo samorozwojem, albo zarobkiem. To trochę realizacja „instynktu dobrej roboty” Veblena w praktyce. Stwierdziłem, że lepiej się rozwinę, jeśli zajmę się czymś, co jest twórcze i czym jeszcze nikt się nigdy nie zajął. Po co pisać pracę, która jest wtórna? Jeśli mogę komukolwiek dawać jakieś rady, to chciałbym podkreślić, że studia ograniczone tylko do chodzenia na zajęcia i zaliczania przedmiotów, oraz weekendowych

impres, nie mają szans przygotować nas do wejścia na rynek pracy. Właśnie na studiach jest czas (gdyż nie ma tak wiele zajęć obowiązkowych), aby rozwijać swoje umiejętności, poszerzać wiedzę, czytać książki, artykuły, chodzić na wykłady profesorów – gości uczelni, zdobywać doświadczenie zawodowe. Trzeba już od początku studiów szukać dziedziny, w której praca dawać będzie nam satysfakcję w przyszłości. Temat pracy zaliczeniowej też należy wybrać oryginalny, bo wtedy efekt podjętych działań rozwija. Decydując się na porównanie gospodarek Chile i Wenezueli nie miałem pojęcia, jak wiele eksperymentujących wydarzeń mnie czeka: nauka hiszpańskiego, staż w ambasadzie, wygrany konkurs, wyjazd do USA, stypendium na wyjazd do Wenezueli, spotkanie z profesorem Alejandro Chafuenem... Sądzę, że trzeba sobie stawiać wyzwania, choćby wydawały się nierealne lub bardzo trudne.

Dziękuję za rozmowę

Lucyna Wasylina

¹ Fragment rozdziału pt. „Poglądy Miltona Friedmana, libertarianizm i historia tzw. Chicago Boys; „pinochetyzm” czyli system polityczny lat 1973-1990” z pracy magisterskiej Piotra Zapałowicza.

* Informacje na temat konkursu można znaleźć np. na stronie http://www.pafere.org/artykuly_n985,rusza_iii_edycja_konkursu_magister_pafere.html.

** Fragment pracy: http://www.pafere.org/artykuly,n1606,polityka_gospodarcza_chile.html.

Tak nas oceniają

NA TEMAT

Małgorzata Pałys, Katarzyna Pałys, Agata Sykuła

Monitorowanie losów zawodowych absolwentów, jako wieloletni i stały program realizowany na Uniwersytecie Ekonomicznym (jak również, obowiązkowo, na innych uczelniach w kraju), to nie tylko wykonanie obowiązku ustawowego, ale też próba ciągłego mierzenia potencjalnych przewag i dynamicznej pozycji absolwentów na rynku.

Dla uczelni badania w tym zakresie są wskazówką dla takiej modernizacji procesu nauczania, by absolwenci lepiej lokowali się w oczekiwanych miejscach zatrudnienia i aktywności zawodowej. Dla obecnych studentów to zatem szansa na lepsze studia na nowocześniejszej i bardziej „efektywnej” uczelni.

Jednym z obszarów zainteresowań w projekcie Kuźnia Kadr IV jest badanie losów zawodowych absolwentów Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu. Dzięki dofinansowaniu z Unii Europejskiej w 2011 roku stworzono profesjonalne call-center oraz fokusownię. Pozwoliło to na przeprowadzenie w profesjonalny sposób pierwszego pilotażowego badania losów absolwentów z rocznika 2011. Do badania wykorzystano metodę CATI (Computer Assisted Telephone Interview czyli wspomagany komputerowo wywiad telefoniczny) oraz meto-

dę zogniskowanych wywiadów grupowych tradycyjnych FGI (Focus Group Interview) i internetowych OFGI (Online Focus Group Interview). Badanie przeprowadzono w maju i czerwcu 2012 r. na próbie 1602 absolwentów. Absolwenci roku 2011 wyrażali opinię, iż na uczelni dominuje wykładnia teoretyczna, na praktyczne implikacje zazwyczaj brakuje czasu. Nie optują jednak za zupełną eliminacją nauczania teorii, ponieważ, jak zauważają, bez niej niemożliwa jest dobra i twórcza praktyka. Uważają, że potrzebna jest racjonalna równowaga, w której nastąpi praktyczne zastosowanie teorii.

Badani absolwenci mają też wiele spostrzeżeń, co do funkcjonowania uczelni. Zwracali uwagę na potrzebę wprowadzenia choćby elementarnych usprawnień w zakresie komunikacji na linii uczelnia – student, ponieważ, jak podkreślali, nawet powszechna komuni-



Doktorantki prezentują wyniki badań na grudniowym posiedzeniu Senatu

kacja mailowa jest często nieefektywna i jedynym sposobem na spotkanie z prowadzącymi zajęcia jest wielogodzinne oczekiwanie pod drzwiami ich gabinetów. Zwrócili także uwagę, na – według nich bardzo ważną, ale niedocenianą na uczelni – aktywność w kołach naukowych i organizacjach studenckich. Według absolwentów konieczne jest zwiększenie dotowania tego typu działalności, dzięki czemu możliwy byłby jej rozwój i większy zasięg działania. Zaskakująca była niemal

jednogłośnie opinia, że studia powinny być bardziej elitarne. Absolwenci mają bowiem poczucie, że ostrzejsze kryteria oceniania, trudność w ukończeniu studiów oraz uzyskaniu tytułu magistra sprawią, że dyplom Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu nabierze rynkowego znaczenia i stanie się synonimem otwarcia na sukces na rynku pracy.

Do badania zaprosiliśmy także pracodawców, aby poznać ich opinie o naszych absolwentach. Zwracali oni uwagę na zmiany, jakie według nich powinny zajść w sposobie nauczania, podpowiadali rozwiązania, które sprawią, że system edukacyjny będzie naprawdę przygotowywał studentów do wejścia na rynek pracy. Wyrażali także chęć współpracy z uczelnią, aby przybliżyć jej realia biznesowe. Podkreślali, że uczelnie wyższe muszą odpowiadać na wciąż zmieniające się zapotrzebowanie na rynku pracy, muszą być bardziej elastyczne i wyczułone na nowe trendy i mody pojawiające się w poszczególnych branżach.

Zeszłoroczne badanie pilotażowe jest zakończone, a raport niebawem będzie dostępny dla wszystkich zainteresowanych. My przygotowujemy się do badania kolejnego rocznika, mając nadzieję na zebranie nowej puli cennych informacji, które pomogą w usprawnieniu funkcjonowania naszej uczelni.

GMO – szansa czy zagrożenie?

Daria Ożga, Magdalena Całkowska, Bartłomiej Rycak i Rafał Kiszteliński

Żywność naturalna czy może modyfikowana genetycznie? Takie pytanie być może będziemy zadawać sobie już niebawem, robiąc zakupy. Na świecie istnieje już około 150 mln hektarów upraw żywności transgenicznej, czyli GMO (ang. genetically modified organisms).

Ustawa o GMO z dnia 22.06.2001r. definiuje pojęcie organizmu modyfikowanego genetycznie jako „organizm inny niż organizm człowieka, w którym materiał genetyczny został zmieniony w sposób nie zachodzący w warunkach naturalnych wskutek krzyżowania lub naturalnej rekombinacji”. Inaczej mówiąc, dodanie nowego genu, pochodzącego z zupełnie innego organizmu, powoduje powstanie nowej cechy.

Największą światową potęgą w dziedzinie GMO są Stany Zjednoczone (na ich obszarze znajduje się niemal 70% łącznej powierzchni globalnych upraw transgenicznych). Amerykański rząd wspiera eksport roślinnej biotechnologii, dotuje produkcję oraz angażuje się w międzynarodowy lobbing na rzecz upowszechniania organizmów transgenicznych. Amerykanie twierdzą, że modyfikacja genetyczna jest obecnie jedynym skutecznym sposobem na zwiększenie wydajności i jakości plonów, a także na sukces w walce z niekorzystnymi czynnikami środowiskowymi oraz szkodnikami. Unia Europejska natomiast zajmuje dużo bardziej sceptyczne stanowisko.

Wielu mieszkańców Starego Kontynentu ma obawy wobec GMO i sprzeciwia się rozprzestrzenianiu genetycznie modyfikowanych produktów. Unia nie może jednak zabronić sprzedaży produktów z modyfikowanymi składnikami, ponieważ w 2006 r. WTO orzekła, że zakaz ich importu łamałby zasady wolnego handlu. W całej Europie, w tym w Polsce, można kupić żywność zawierającą GMO (np. wędliny z białkiem sojowym, lecytynę sojową czy produkty kukurydziane), ale musi ona być wyraźnie oznakowana. Zgodnie z prawem, producent musi umieścić informację o obecności GMO, jeśli produkt zawiera go więcej niż 0,9% swojej masy. Jeśli jest go mniej, może przemilczeć tę informację.

Modyfikowana żywność w coraz większej ilości dociera też do Polski.

„Soja jest generalnie genetycznie modyfikowana, niewiele pojawia się soi tradycyjnej. Jest ona bardzo ważnym źródłem białka dla całej Europy i w całej Europie jest możliwość importu śruty sojowej genetycznie mo-

dyfikowanej” – Adam Tański (prezydent Izby Zbożowo-Paszowej).

GMO budzi jednak w Polsce ogromne kontrowersje.

„Jesteśmy poddawani niejako eksperymentowi, spożywamy bezwiednie dosyć znaczne ilości organizmów transgenicznych” – Paweł Połanecki (Koalicja „Polska wolna od GMO”).

Wiele krajów Unii Europejskich, m.in.: Niemcy, Francja czy Włochy, zakazało upraw roślin modyfikowanych. Oficjalnie Polska (zgodnie ze stanowiskiem przyjętym przez rząd PO-PSL w 2008 r.) należy do grupy krajów wolnych od GMO. Ale choć ustawa o nasiennictwie wyklucza legalny obrót odmianami GMO dopuszczonymi w Unii (łamiąc zresztą wymuszone przez WTO unijne dyrektywy), polscy rolnicy i tak sprowadzają ziarno transgenicznej kukurydzy z zagranicy, głównie z Czech, i uprawiają ją przez nikogo niekontrolowani. Szacunkową wielkość tych upraw (3 tys. hektarów) ujawniły statystyki ISAAA – organizacji skupiającej producentów modyfikowanych nasion.

Rozprzestrzeniania się GMO obawia się około 20 tys. polskich rolników produkujących żywność ekologiczną – w przypadku wykrycia skażenia ich upraw przez zmodyfikowanych sąsiadów straciliby certyfikaty. Ryzyko jest spore, bo w Polsce dominują małe i średnie gospodarstwa, a uprawianie obok siebie transgenicznych i tradycyjnych zbóż, bez wzajemnego przenikania upraw jest w praktyce niemożliwe.

Jednakże można wymienić wiele zalet produktów genetycznie modyfikowanych. Niewątpliwie przynoszą one korzyści dla producentów żywności, jak również konsumentów oraz środowiska. Istotną rolę w rolnictwie odgrywa fakt, że rośliny genetycznie modyfikowane charakteryzują się lepszą odpornością na choroby wirusowe, herbicydy oraz szkodniki, dzięki czemu można ograniczyć koszty związane ze stosowaniem środków owadobójczych – pestycydów. Ma to również bardzo dobry wpływ na środowisko, gdyż zostaje zmniejszona ilość stosowanych środków chemicznych; również w przemyśle może dojść do ich ograniczenia. Jako przykład mogą tu posłużyć badania nad drzewami. Ich celem jest ograniczenie zawartości ligniny. To może zmniejszyć potrzebę stosowania trujących substancji chemicznych w produkcji papieru. Dzięki lepszej odporności na działanie czynników zewnętrznych może zostać zredukowane niebezpieczeństwo niskich plonów. Należy tu nadmienić, że rośliny genetycznie modyfikowane charakteryzują się także lepszą odpornością na mróz, suszę czy wysokie temperatury. Cechy te przyczyniają się do zwiększenia wydajności upraw. Rolnicy będą otrzymywać bogatsze plony, dzięki czemu będą mogli ograniczyć obszary ziemi pod uprawę (wykorzystać ją do innych celów).

Wielu ekspertów docenia zalety GMO. Faktem jest, że rośliny modyfikowane genetycznie dają wysokie plony i są odporne na choroby oraz pasożyty.

„GMO jest szansą dla ludzkości, a nie zagrożeniem. Odpowiedzialne rządy powinny bazować na wynikach badań naukowych, a te są jednoznaczne. Żadne wyniki

Warto wiedzieć...

Lista producentów, którzy nie gwarantują, że ich produkty są wolne od składników genetycznie modyfikowanych: Danone, Animex, Sokołów, RedBull, Żywiec. Producenci, którzy zadeklarowali, że nie stosują składników genetycznie modyfikowanych: m.in. Arla Foods, Bakoma, Hochland, Kruszwica, Mlekovita, Mlepol, OSM Łowicz, Piątница, SM Gostyń, Unilever, Dr. Oetker, Food Care, Heinz, Mars, Nestlé, Bonduelle, Chiquita, Hortex, McCain Polska, Coca-Cola, Hoop, PepsiCo, Ustroniana, Indykpol, Jutrzenka, Ferrero, Kraft Foods, Mieszko, Odra, Herbapol, Mokate, Tchibo, Carlsberg, Sobieski, Kompania Piwowarska. (źródło: Greenpeace)

badań poważnych ośrodków naukowych nie wykazują szkodliwości GMO” – Adam Tański (prezydent Izby Zbożowo-Paszowej).

Najistotniejszym atutem dla konsumentów jest zwiększenie wartości odżywczych. Za doskonały przykład posłuży tu tzw. złoty ryż. Geny odpowiedzialne za przenoszenie prekursora witaminy A zostały wprowadzone do ryżu. Naukowcy otrzymali genetycznie zmodyfikowaną odmianę, która produkuje nawet 20 razy więcej karotenu niż zwykły ryż. Uwzględniając fakt, iż ryż stanowi podstawę żywienia ponad połowy mieszkańców ziemi, nowa odmiana może stać się pomocna w uzupełnieniu niedoboru karotenu i zapobiec wielu chorobom, a przede wszystkim dziecięcej ślepoty w krajach rozwijających się.

Inny argument przemawiający za produktami genetycznie modyfikowanymi (w szczególności należy tu wymienić owoce i warzywa) to przedłużenie ich trwałości. Umożliwia to wydłużenie okresu przechowywania, owoce i warzywa pozostają dłużej świeże i nie tracą swoich walorów smakowych i odżywczych (ma to również duże znaczenie w transporcie).

Produkty genetycznie modyfikowane mogą służyć do produkcji biopaliw i być wykorzystane w tworzeniu tanich szczepionek i leków.

Na głosy poparcia dla żywności modyfikowanej genetycznie, głośno odpowiadają jej przeciwnicy, których



zdaje się być coraz więcej. Posiadają oni szeroki wachlarz argumentów, które niejednokrotnie popierają wynikami badań i eksperymentów. Jednym z największych zagrożeń ma być fakt, iż nauka nie potrafi ocenić, jaki wpływ na kolejne pokolenia ludzkości będą miały modyfikacje genetyczne. Badanie przeprowadzone na szczurach pokazują negatywny wpływ żywności genetycznie modyfikowanej na stan ich zdrowia. Jedno z nich przeprowadził zespół naukowców z Uniwersytetu w Caen pod kierunkiem profesora Gillesa-Erica Seralliniego. Były to pierwsze badania nad długoterminowym wpływem żywności GMO i środka chwastobójczego Roundup firmy Monsanto. Eksperyment polegał na podawaniu szczurom przez całe życie kukurydzy odpornej na glifosfat, substancję czynną środka chwastobójczego Roundup, a do picia otrzymywały wodę z dodatkiem Roundupu w ilościach dopuszczalnych do użycia w USA. Wyniki tych badań mogą szokować. 50% samców i 70% samic szczurów żyło krócej niż wynikałoby to z naturalnego procesu starzenia, w porównaniu z grupą kontrolną, w której krócej żyło odpowiednio tylko 30% i 20% zwierząt. Ponadto u szczurów karmionych żywnością z dodatkiem GMO wystąpiło 2-3 razy więcej dużych guzów rakowych. Cierpiały również na poważne dysfunkcje wątroby i nerek.

Wyniki tych badań rzucają niekorzystne światło na wydawanie licencji na produkty chemii przemysłowej, pestycydy i nowe uprawy, oraz wzbudzają wiele wątpliwości. Naukowcy zauważają, że rośliny GMO zostały uznane za bezpieczne do spożycia już po 90-dniowych badaniach na grupie zwierząt. Wskazują również na brak odpowiednich badań nad bezpieczeństwem środka chwastobójczego Roundup. Naukowcy zaznaczają, że istnieje potrzeba przeprowadzania badań nad długoterminowymi skutkami wszystkich produktów zawierających dodatek GMO. W USA 70% dostępnej na rynku żywności przetworzonej zawiera składniki GMO, które nie są oznakowane, a 80% uprawianej w tym kraju kukurydzy jest genetycznie modyfikowana. Jest to tylko jedno z przykładowych badań, które pokazuje negatywny wpływ żywności GMO na stan zdrowia organizmów żywych. Takie objawy chorobowe są poważnym zagrożeniem również dla zdrowia człowieka, o czym nie można zapominać.

Z kolei inne badania wykazują, iż długotrwałe spożywanie żywności genetycznie modyfikowanej może po-

wodować obniżenie płodności – udowadnia to badanie na myszach karmionych modyfikowaną kukurydzą, u których objawy te wystąpiły w 3-4 pokoleniu. Warto wiedzieć, iż uznaje się, że w 90% przypadków to, co dzieje się z myszami, sprawdza się też u człowieka. Ponadto żywność transgeniczna wykazuje się większym potencjałem alergennym, co jest jej kolejną wadą. Nie brakuje opinii, że modyfikowana żywność jest niezdrowa.

„Preparaty, które stosujemy w uprawie roślin transgenicznych, uszkadzają komórki zarodkowe, pępowinowe, hamują rozwój zarodków, występują nawet deformacje w rozwoju zarodkowym” – prof. Tadeusz Żarski (Katedra Biologii Środowiska SGGW).

Przeciwnicy GMO obawiają się, że taka żywność zdominuje globalny rynek.

„Ziarno transgeniczne jest własnością firmy i ono jest opatentowane. W związku z tym rolnik może je kupić, wysiać, sprzedać, ale nie może go zostawić do powtórnego zasiewu” – prof. Tadeusz Żarski (Katedra Biologii Środowiska SGGW).

„Te materiały przenikają do środowiska i w związku z tym oddziałują również na naturalną biosferę w taki sposób, że w wielu przypadkach stwierdzono zagrożenia związane z redukcją gatunków naturalnych” – Paweł Połanecki (Koalicja „Polska wolna od GMO”).

Podsumowując, największym niebezpieczeństwem w stosowaniu żywności genetycznie modyfikowanej jest nieprzewidywalność. Jak już bowiem wspomniano, dzisiaj nikt nie potrafi przewidzieć, jakie zmiany wywoła na świecie masowe pojawienie się roślin i zwierząt zmodyfikowanych przez człowieka.

Ustawodawstwo dotyczące GMO zmieniało się w kolejnych latach. Pierwszym odzwierciedleniem ustawodawstwa UE było Rozporządzenie Ministra Ochrony Środowiska Zasobów Naturalnych i Leśnictwa z roku 1999. Z kolei w roku 2001 Parlament UE wydał dyrektywę, która dotyczyła zamierzonego uwolnienia do środowiska genetycznie zmodyfikowanych organizmów. Wzmocniła ona przepisy o ocenie ryzyka wprowadzania GMO do środowiska. Po drodze pojawiały się jeszcze inne dyrektywy i ustawy, aż do roku 2005, w którym to powstała ustawa o organizmach genetycznie zmodyfikowanych. Jednak najważniejsze decyzje są podejmowane obecnie, mimo bowiem licznych protestów społeczeństwa polskiego Senat przyjął bez poprawek

Akty prawne dotyczące GMO obowiązujące w Polsce:

Ustawa o organizmach genetycznie zmodyfikowanych

Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 8 lipca 2002r.- ocena zagrożenia

Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 29 listopada 2002r.- listy organizmów patogennych oraz ich klasyfikacja

Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 6 czerwca 2002r.

Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 21 lutego 2002r. w sprawie szczegółowego sposobu funkcjonowania Komisji do spraw GMO

Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 15 kwietnia 2004r.

Ramowe stanowisko Polski z dnia 18 listopada 2008r.

Ustawa o nasiennictwie z dnia 30 listopada 2012r.

kontrowersyjną ustawę o nasiennictwie. Ustawa ta dopuszcza rejestrację nasion GMO, a także legalizuje obrót nimi na terenie Polski.

Każdy z nas decyduje o akceptacji GMO będzie podejmował sam, wybierając produkty żywnościowe w sklepie. Ważne jest, abyśmy posiadali chociaż podstawową wiedzę na temat GMO oraz mieli świadomość, jakie niesie ze sobą szanse i zagrożenia. Pamiętajmy – wybór należy do nas.

W grudniu 2012 r. zostały przeprowadzone badania wśród studentów Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu na temat GMO. Celem badania było poznanie opinii studentów na ten temat. Analizę przeprowadzono wśród studentów Wydziału Inżynieryjno-Ekonomicznego oraz Wydziału Nauk Ekonomicznych. Badaniem objęto grupę 100 osób.

Odpowiedzi udzielone w ankietach wskazują na to, że pojęcie genetycznej modyfikacji jest znane studentom naszej uczelni (93% odpowiedzi). Natomiast co druga badana osoba określa swój poziom wiedzy na temat GMO jako średni. Wysoki poziom wiedzy na ten temat deklaruje jedynie 13% osób. Ankietowani uważają, że głównymi przyczynami przeprowadzania modyfikacji genetycznej roślin są poprawa cech jakościowych

oraz przedłużenie przydatności do spożycia. Ważne jest także zwiększenie plonów oraz uodpornienie roślin na choroby, wirusy i szkodniki.

Kolejne pytanie dotyczyło zdania na temat słuszności wykorzystania modyfikacji genetycznej organizmów do poszczególnych celów. Zestawienie odpowiedzi obrazuje tabela:

Widać tutaj, że część respondentów dopuszcza możliwość wykorzystania modyfikacji genetycznych roślin w różnych celach. Charakterystyczne jest również to, że w grupie studentów Wydziału Inżynieryjno-Ekonomicznego znajduje się większa liczba osób negatywnie nastawionych do GMO.

Dokładnie 2/3 badanych studentów nie zwraca uwagi na to, czy kupowane przez nich produkty zawierają składniki modyfikowane genetycznie. Jednocześnie zdecydowana większość (96%) jest zdania, że produkty zawierające takie składniki powinny być wyraźnie oznakowane, tak aby ich identyfikacja była znacznie uproszczona. Co ciekawe, jeśli na opakowaniu produktu byłaby widoczna informacja o GMO, skłonnych do jego zakupu byłoby już tylko 28% badanych osób. Za powszechną dostępnością w sklepach produktów GMO opowiedziało się 40% respondentów.

*Daria Ożga, Magdalena Całkowska,
Bartłomiej Rycak i Rafał Kiszteński
są członkami KNZJ „Qualiteam”*

Odpowiedź	IE	NE
Do produkcji żywności	13	14
Do produkcji leków	23	24
Do produkcji paszy dla zwierząt	16	13
Nie popieram genetycznej modyfikacji organizmów	22	16

Ruszył projekt „Wrocławski Absolwent”

NA TEMAT

Karolina Urbańska

Wrocławskie Centrum Akademickie rozpięło konkurs pn. „Wrocławski Absolwent”. Komisja konkursowa rozpatrzyła trzy kwestionariusze konkursowe, które wpłynęły do Biura Współpracy z Uczelniami Wyższymi. Swoje propozycje na przeprowadzenie zintegrowanego kursu obejmującego uzupełnienie kompetencji na potrzeby nowoczesnego rynku pracy złożyły cztery wrocławskie uczelnie: Uniwersytet Ekonomiczny, Uniwersytet Przyrodniczy w partnerstwie z Akademią Sztuk Pięknych oraz Międzynarodowa Wyższa Szkoła Logistyki i Transportu. Komisja konkursowa przeanalizowała wszystkie oferty i największą liczbę punktów przyznała ofercie przygotowanej przez Biuro Karier i Promocji Zawodowej Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu.

Co decyduje o sukcesie studenta i uczelni, którą ukończył – czy najlepsze wyniki w indeksie, czy praca magisterska obroniona na bardzo wysoką ocenę? Prawdziwym sukcesem jest znalezienie satysfakcjonującej pracy, teoria bowiem zdobyta podczas nauki akademickiej powinna zostać jak najszybciej przekuta w doświadczenie. Warto więc praktyczne umiejętności nabywać już podczas studiów.

Biuro Karier i Promocji Zawodowej Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu jest jednostką uczelni wspie-

rającą studenta w drodze do sukcesu. Pomaga „zasmakować” w różnych aspektach zawodowych i dopasować posiadane kompetencje do potrzeb wymagającego rynku pracy.

Zespół doradców zawodowych Biura Karier zainicjował kolejny projekt współfinansowany przez Urząd Miejski Wrocławia. Program jest dedykowany studentom studiów magisterskich, mającym już świadomość przyszłych wyzwań zawodowych, chcących się do nich jak najefektywniej przygotować. Właśnie dzięki idei zawar-

tej w inicjatywie Wrocławskiego Centrum Akademickiego Biuro Karier Uniwersytetu Ekonomicznego otrzymało środki na „przeprowadzenie zintegrowanego kursu obejmującego uzupełnienie kompetencji na potrzeby nowoczesnego rynku pracy – według modelu Wrocławski Absolwent”. Celem projektu jest opracowanie i wdrożenie modelowego programu rozwoju kompetencji zespołowej pracy interdyscyplinarnej na potrzeby sektora dużych międzynarodowych firm działających we Wrocławiu. Innymi słowy, kurs oferowany przez Biuro Karier tworzy pomost między studentami naszej uczelni, a rynkiem pracy. Językiem wykładowym większości spotkań jest

język angielski, gdyż zarówno studenci, jak i pracodawcy doceniają umiejętność operowania angielskojęzycznym słownictwem branżowym, szczególnie w multikulturowych zespołach pracujących w większości dolnośląskich inwestorów. Nie przez przypadek również sporą część spotkań poprowadzą praktycy biznesu, a więc pracodawcy, którzy na co dzień rozwiązują zadania, delegują je swym pracownikom i egzekwują otrzymane wyniki. Doskonale wiedzą jakie umiejętności są najwyższej oceniane i najbardziej przydatne pracownikom. Osoby te w kompleksowy sposób są w stanie przekazać potencjalnym kandydatom do pracy najważniejsze informacje i wytyczne niezbędne w przyszłej karierze. Do udziału zaproszono pracowników siedmiu dużych firm inwestujących w stolicy Dolnego Śląska: Geoban SA, KPMG, Hewlett-Packard Company, Eurobanku, LG Display Po-

land Sp. z o.o., UPS Polska oraz Siemens. Część spotkań odbędzie się na naszej uczelni, część w siedzibach firm, co dodatkowo uatrakcyjni i pozytywnie wpłynie na wyobrażenie studenta o przyszłym miejscu pracy.

W programie uczestniczy 60 studentów I i II roku studiów magisterskich wyłonionych na drodze rekrutacji. Wszystkie zajęcia (140 godzin zegarowych) prowadzone będą w trzech interdyscyplinarnych zespołach. Program ma kształtować tzw. kompetencje miękkie m.in. umiejętność pracy zespołowej, zarządzanie projektami i kreatywność. Dodatkowo studenci będą poprawiać swoje kwalifikacje dotyczące znajomości *business english*, poznają tajniki sztuki prezentacji, a także

nabędą umiejętności analityczne i numeryczne, które pozwolą im wykorzystywać programy komputerowe m.in. do przetwarzania danych. Wszystkie elementy kursu są dla studentów całkowicie bezpłatne.

Program realizowany jest w czterech obowiązkowych blokach tematycznych:

Interpersonal communication skills (język wykładowy angielski),

Business english (język wykładowy angielski),

Analytical thinking training (język wykładowy polski),

Creative problem solving (język wykładowy angielski).

Kurs będzie realizowany od grudnia 2012r. do sierpnia 2013. Spotkania będą odbywały się w salach Uniwersytetu Ekonomicznego oraz w siedzibach pracodawców.

Projekt realizowany w oparciu o model opracowany w ramach programu Wrocławskie Centrum Akademickie i współfinansowany przez Urząd Miasta Wrocławia

Wrocławskie Centrum Akademickie Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu Wrocław! miasto spotkań

WROCLAWSKI ABSOLWENT

Bądź kreatorem własnej kariery z Biurem Karier i Promocji Zawodowej

MODUŁY SZKOLENIOWE:

1. INTERPERSONAL COMMUNICATION SKILLS (język wykładowy: j. angielski)
2. BUSINESS ENGLISH (język wykładowy: j. angielski)
3. ANALYTICAL THINKING TRAINING (język wykładowy: j. polski)
4. CREATIVE PROBLEM SOLVING (język wykładowy: j. angielski)

SZCZEGÓŁOWE INFORMACJE:

ADRESACI: studenci I i II roku studiów magisterskich
 CZAS TRWANIA: listopad 2012 - sierpień 2013
 KOORDYNATOR: Biuro Karier i Promocji Zawodowej, bud. E, pok. 207-210, tel. 71 3680882
 e-mail: wroclawski_absolwent@ue.wroc.pl

UDZIAŁ W PROJEKcie JEST BEZPŁATNY

ORGANIZATOR: Biuro Karier

PARTNERZY: eurobank, geoban, KPMG, LG Display, SIEMENS, hp, ups

więcej informacji na stronie www.biurokarier.ue.wroc.pl

WROCLAWSKI ABSOLWENT

Bądź kreatorem własnej kariery z Biurem Karier i Promocji Zawodowej

Biuro Karier

Dodatkowymi atutami uczestnictwa w innowacyjnym programie Biura Karier Uniwersytetu Ekonomicznego z partnerami biznesowymi będzie:

- otrzymanie certyfikatu ukończenia kursu oraz możliwość zamieszczenia informacji o tym sukcesie w suplemencie do dyplomu
- szansa na nawiązanie cennych kontaktów z pracodawcami, zaprezentowanie siebie i swoich możliwości
- znaczące wzmocnienie posiadanych kompetencji
- możliwość uczenia się od najlepszych z najlepszymi
- szansa na rozpoczęcie kariery zawodowej w jednej z najlepszych firm we Wrocławiu!

Rafał Dutkiewicz, prezydent Wrocławia zapraszając do udziału w tym innowacyjnym projekcie stwierdził, że jest to kolejny krok na drodze dostosowującej sposób kształcenia do potrzeb pracodawców. Dla naszej uczelni jest to także innowacyjny krok przybliżający naszych absolwentów do znalezienia wymarzonej pracy zawodowej.

Informacje o projekcie można uzyskać w siedzibie Biura Karier i Promocji Zawodowej, budynek E, pok. 207- -210.

Marek Zimnak

Studencki wideoblog

Studenci wrocławskiego Uniwersytetu Ekonomicznego od połowy października roku akademickiego 2012/2013 tworzą wideoblog o swoim kampusowym życiu i regularnie, co dwa tygodnie zamieszczają kolejny odcinek na Youtube. Serial „University Reality” pokazujący studenckie życie budzi na kampusie sporo emocji.

Bohaterami wideobloga jest para studentów kierunku zarządzania – Kaśka „Żmuda” Żmudzińska (na II roku) i Iwo „Kociółek” Gawryjolek (na pierwszym roku studiów).

Kolejne odcinki (w grudniu wyemitowano już szósty) nagrywa studencka telewizja Kampus TV – wszystkie są do obejrzenia na kanale www.youtube.com/user/UniversityReality.

Było już wiele odnotowanych prób zapisania w postaci filmowej specyfiki studenckiego życia, „University Reality” jest nową wartością – przede wszystkim z racji zapisywania wydarzeń i relacji w czasie rzeczywistym, na przestrzeni całego roku akademickiego od października aż do czerwca

(do letniej sesji i wakacji). Pokazany przekrój całego roku „z życia studentów” może pretendować do bycia prawdziwym – jak żadna inna podobna produkcja.

W kolejnych odcinkach towarzyszymy parze bohaterów. Byliśmy z nimi w dziekanacie, podczas instalowania się w akademiku, obserwowaliśmy życie na kampusie, działalność w kołach naukowych, uczestniczyliśmy w akcjach studenckich (wampiriada, wybory,

targach pracy oraz w imprezach muzycznych (i nie tylko). Pomysłodawczyni „University Reality” Daria Kędzierska-Kośmider jest przekonana, że: „Wideoblog pokazuje panoramę życia studenckiego na jednej z polskich uczelni – tu i teraz. I czy nam się ta panorama podoba, czy nie, to życie tak właśnie wygląda”.

Z pewnością autentyczni bohaterowie, jedność czasu i miejsca oraz mnogość akcji stanowią o atrakcyjności serialu. A więc jeśli ktoś jest ciekawy prawdy o studenckim życiu we współczesnym Wrocławiu – niech zagłębia do „University Reality”. Co dwa tygodnie nowy odcinek zamieszczamy na stronie głównej naszej uczelni.

NA TEMAT



Konferencje naukowe

Ewa Szostak

Konferencja naukowa „Polityka spójności w okresie 2014-2020 a rozwój regionów Europy”

23–25 kwietnia 2012 r., Kudowa Zdrój

Katedra Polityki Ekonomicznej i Europejskich Studiów Regionalnych zorganizowała czwartą międzynarodową konferencję z cyklu *Polityka spójności Unii Europejskiej – cele, efekty realizacji, problemy do dyskusji*, pt.: *Polityka spójności w okresie 2014–2020 a rozwój regionów Europy*. Jest to przedsięwzięcie cykliczne, odbywające się co dwa lata. Tegoroczna konferencja była dedykowana Profesorowi Mirosławowi Klamucie, z okazji jubileuszu 45-lecia pracy naukowej na Uniwersytecie Ekonomicznym we Wrocławiu. Tematyka konferencji była ściśle związana z zainteresowaniami naukowymi prof. dr hab. Mirosławy Klamuty wśród których polityka gospodarcza oraz problemy spójności społecznej, ekonomicznej i przestrzennej zajmują szczególne miejsce.

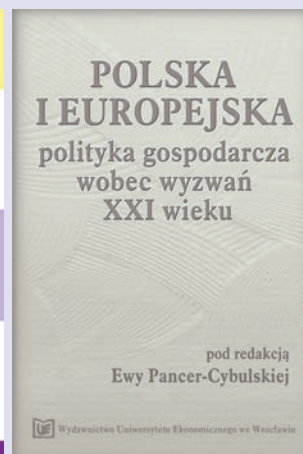
Konferencja odbyła się z udziałem naukowców z Polski, Łotwy i Włoch. Swoją obecnością uświetnili ją przedstawiciele władz rektorskich i dziekańskich naszej uczelni: prof. dr hab. Andrzej Gospodarowicz – rektor-elekt i dziekani Wydziału Nauk Ekonomicznych – dr hab. Bogusława Drelich-Skulska, prof. UE i dr hab. Andrzej Graczyk, prof. UE oraz przedstawiciele władz samorządowych i instytucji publicznych. Łącznie na konferencję przybyło 80 osób.

Część merytoryczna składała się z sześciu sesji plenarnych, w tym jednej w języku angielskim, poruszających następujące zagadnienia: polityka spójności – wyzwania, Cohesion Policy from various points of view; polityka spójności w różnych wymiarach i aspektach, polityka spójności w doświadczeniach polskich regionów, polityka spójności 2014–2020. Uczestnicy prezentujący swoje referaty skoncentrowali się szczególnie na relacjach łączących politykę gospodarczą i społeczną na szczeblu krajowym i regionalnym. Referujący przedstawiali także znaczenie innowacyjności i konkurencyjności w rozwoju regionalnym, co skierowało dyskusję na tory oceny efektywności stosowanych form finansowania i wspierania rozwoju regionalnego. Ponadto podkreślano rolę polityki spójności w zakresie wyzwań w sferze prawnej i ekonomicznej finansów publicznych, a także warunków

rozwoju gospodarczego na różnych szczeblach – od lokalnego po ponadnarodowy. W naturalny sposób w dyskusji pojawiły się wątki światowego kryzysu finansowego i działań Unii Europejskiej minimalizujących jego skutki. Z dużym zainteresowaniem spotkało się wystąpienie na temat proponowanych kierunków zmian w polityce spójności po 2014 r., z podkreśleniem ich konsekwencji dla Polski i innych krajów członkowskich Europy Środkowej i Wschodniej. Sesja prowadzona w języku angielskim dała możliwość aktywnego uczestnictwa w konferencji gościom z zagranicy. Na wyróżnienie zasługuje aktywny udział liczego grona młodych naukowców, którzy prezentowali wyniki swych badań i włączali się w wymianę poglądów ze specjalistami. Dyskusja poświęcona polityce spójności w różnych wymiarach i aspektach wykazała zróżnicowane podejście uczestników do kwestii centralizacji w Unii Europejskiej w opozycji do regionalizacji. Jednak pozostawała ona w ramach dyskursu *stricte* naukowego.

Uzupełnieniem zagadnień diskutowanych podczas konferencji był wyjazd studialny, który miał na celu, na przykładzie Ziemi Kłodzkiej, zwiększenie rozpoznawalności Dolnego Śląska jako regionu Unii.

Organizacja konferencji była dofinansowana ze środków Urzędu Marszałkowskiego Województwa Dolnośląskie-



go na realizację zadań publicznych w zakresie edukacji i nauki w 2012 roku.

Na konferencję przygotowano dwie publikacje. Pierwsza stanowi książkę Jubileuszową dedykowaną Profesorowi Mirosławowi Klamut, pt. *„Polska i europejska polityka gospodarcza wobec wyzwań XXI wieku”*, wydaną przez Wydawnictwo Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu w 2012 r. Autorami monografii są wybitni przedstawiciele nauki z wiodących uczelni ekonomicznych Polski i Włoch, równocześnie przyjaciele Pani Profesor. W monografii poruszono kilka wątków związanych z problemami rozwoju społeczno-gospodarczego Polski i Europy, zwłaszcza w dobie światowego kryzysu finansowego. Wątek kryzysu finansowo-ekonomicznego lat 2007–2010 został przez autorów monografii uznany za główny, o dominującym wpływie na przebieg obecnych i przyszłych procesów rozwojowych w UE

i na świecie. Uznano, że konsekwencje załamania funkcjonowania rynków finansowych będą miały decydujący wpływ na politykę spójności oraz jej budżet w latach 2014–2020, jak również na reformy funkcjonowania Unii Europejskiej i strefy Euro w niedalekiej już przyszłości.

Druga publikacja pt. *„Polityka spójności w okresie 2014–2020 a rozwój regionów Europy”* stanowi zbiór artykułów przygotowanych przez część uczestników konferencji. Publikacja została wydana przez Wydawnictwo Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu w 2011 r. w serii *Prace Naukowe* nr 227 i przekazana autorom w dniu rozpoczęcia konferencji.

Efektem konferencji jest również trzecia publikacja pt. *„Dziś i jutro polityki spójności w Unii Europejskiej”*, zawierająca pozostałe artykuły przygotowane na konferencję

**Jerzy Korczak, Helena Dudycz,
Mirosław Dyczkowski**

X Konferencja naukowa „Advanced Information Technologies for Management AITM'2012”

9-10 września 2012 r., Wrocław

Katedra Technologii Informacyjnych Instytutu Informatyki Ekonomicznej Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu zorganizowała dziesiątą już edycję, w tym piątą z językiem angielskim – jako wyłącznym językiem konferencyjnym oraz publikacyjnym, nt. „Advanced Information Technologies for Management AITM'2012” (do 2005 r. konferencje miały charakter ogólnopolski i nazywały się „Nowoczesne technologie informacyjne w zarządzaniu”).

W tym roku po raz pierwszy dołączyliśmy naszą konferencję do Federated Conference on Computer Science and Information Systems FedCSIS'2012, która odbyła się we Wrocławiu w dniach 9-12 września 2012 roku.

FedCSIS, której współorganizatorem jest nasz Uniwersytet, to największa anglojęzyczna międzynarodowa multikonferencja z obszaru szeroko rozumianej informatyki i systemów informatycznych organizowana w Polsce przez polskich organizatorów. Na tegoroczną złożyły się 24 konferencje, warsztaty, tutoriale i seminaria, które podzielono na 6 ścieżek tematycznych. Wzięło w nich udział ponad 290 uczestników z całego świata (więcej szczegółów na temat tegorocznej konferencji zawiera opublikowany FedCSIS 2012 Raport*).

Dołączenie się AITM'2012 do FedCSIS znacznie rozszerzyło krąg jej uczestników oraz potencjalnych odbiorców opublikowanych w jej ramach artykułów. Wzrost



Uczestnicy AITM2012 podczas obrad

TRADER – CONSULTING AGENT PLATFORM FOR STOCK EXCHANGE GAMBLERS

Prof. Jerzy KORCZAK, Maciej BAC, Krzysztof DREL CZUK, Alex FAFUŁA
Wrocław University of Economics, Poland



Prof. Jerzy Korczak wygłasza jeden z trzech referatów przygotowanych przez zespoły Katedry Technologii Informatycznych

rangi naukowej naszej konferencji wynikał m.in. z przyjętych procedur recenzyjnych (międzynarodowy zespół recenzentów, który oceniał zgłaszane artykuły według kryteriów przyjętych przez IEEE) oraz z konieczności wygłaszania wszystkich zaakceptowanych tekstów podczas obrad. Na tegoroczny AITM nadesłano łącznie 28 artykułów z 35 ośrodków naukowych i badawczych z 15 krajów, z których – po pozytywnych recenzjach – zaakceptowano do wygłoszenia i publikacji tylko 18 (tzw. współczynnik akceptacji wyniósł 64,3%).

Nadesłane i przyjęte na konferencję opracowania dotyczyły najważniejszych współcześnie obszarów zastosowań technologii informatycznych, w tym m.in.: koncepcji i metod informatyki ekonomicznej, strategii informatyzacji oraz metodyk zarządzania projektami informatycznymi, systemów informatycznych obiektów gospodarczych (ERP, SCM, CRM itp.), rozwiązań analityczno-informacyjnych klasy Business Intelligence, systemów wspomagania decyzji (DSS), metod i narzędzi eksploracji danych, ontologii zorientowanych na zagadnienia biznesowe, map pojęć i ich zastosowań w systemach wspomagających zarządzanie, aplikacji mobilnych, systemów agentowych oraz nowoczesnych architektur systemowych bazujących na usługach (SOA, web services czy cloud computing).

Podczas obrad wygłoszono 16 referatów i 2 wystąpienia zaproszone (keynotes). Wystąpienia zaproszone zaprezentowali:

- prof. Frederic Andres (National Institute of Informatics, Tokyo, Japan): *Bridging innovation and standardisation in the social media world. Challenges and opportunities*,
- prof. Ryszard Kowalczyk (Swinburne University of Technology, Melbourne, Australia): *Towards smart energy management in smart grids – Challenges and opportunities for advanced information technologies*.

Natomiast podczas 4 sesji swoje opracowania przedstawili autorzy z 22 ośrodków naukowych i badawczych z 13 krajów. Lista krajów, z których pochodzili referenci to w

kolejności alfabetycznej: Australia (Swinburne University of Technology), Austria (BOC Asset Management GmbH, Wien), Grecja (National Technical University of Athens), Izrael (IBM R&D Labs), Japonia (National Institute of Informatics, Tokyo), Kanada (Concordia University, Montreal), Niemcy (Deutsche Welle, HTWG Konstanz – University of Applied Sciences oraz Siemens AG, Corporate Technology), Norwegia (Telenor R&I), Polska (Academy of Management in Lodz, Gdansk University of Technology, Katowice University of Economics, Military University of Technology in Warsaw, Polish-Japanese Institute of Information Technology, Poznan University of Economics, Warsaw School of Economics oraz oczywiście nasz Wrocław University of Economics), Szwajcaria (University of Applied Sciences, Olten), Szwecja (Uppsala University), Wielka Brytania (University of Exeter) i Włochy (RAI Radiotelevisione Italiana). Ze względu na kłopoty wizowe oraz wysokie koszty nie udało się dotrzeć na obrady m.in. autorom z Kolumbii. Mimo tego AITM'2012 był drugim największym wydarzeniem w ramach FedCSIS'2012, co powodowało, że często na sali obrad pojawiali się licznie uczestnicy z innych konferencji, seminariów czy warsztatów.

Na podkreślenie zasługuje fakt, że wszystkie zgłoszone przez pracowników naszego Uniwersytetu artykuły przeszły pozytywnie procedury recenzyjne i zostały wygłoszone podczas obrad konferencji. Świadczy to o ich wysokim poziomie merytorycznym. Były to następujące prace (w kolejności prezentacji):

- Jerzy Korczak, Maciej Bac, Aleksander Fafuła, Krzysztof Drelczuk: *A-Trader – consulting agent platform for stock exchange gamblers*,
- Jadwiga Sobieska-Karpińska, Marcin Hernes: *Consensus determining algorithm in multiagent decision*



Prof. Frederic Andres z National Institute of Informatics w Tokio podczas prezentacji wykładu zaproszonego



Prof. Gregory Kersten z Concordia University w Montrealu podczas wystąpienia

support system with taking into consideration improving agent's knowledge,

- Mirosław Dyczkowski, Tomasz Dyczkowski: *Changes in informatization strategies of Polish companies and institutions in reaction to the economic crisis. Summary of the surveys from the years 2009-2011,*
- Jerzy Korczak, Helena Dudycz, Mirosław Dyczkowski: *Intelligent Dashboard for SME Managers. Architecture and functions.*

Wszystkie przyjęte i zaprezentowane na konferencji AIMT'2012 artykuły zostały opublikowane w *Proceedings of the Federated Conference on Computer Science*

and Information Systems FedCSIS 2012 wydanym przez Polskie Towarzystwo Informatyczne oraz IEEE Computer Society Press (ISBN 978-83-60810-51-4), które jest umieszczone w IEEE Digital Library (IEEE Catalog Number CFP1285N-USB). Wydawnictwo to jest m.in. indeksowane przez wszystkie liczące się systemy indeksowania prac naukowych, m.in.: DBLP, Thomson Reuters, Google Scholar, Inspect – IET, CiteSeer, Scirus oraz SciVerse Scopus. Dodatkowo rozszerzone i zmodyfikowane wersje tych tekstów są opublikowane w trzecim tegorocznym numerze czasopisma Business Informatics (informatyka ekonomiczna) wydawanego przez Wydawnictwo naszego Uniwersytetu Ekonomicznego.

Dlatego też zachęcamy wszystkich zainteresowanych do odwiedzenia stron konferencji FedCSIS (tam też można uzyskać dostęp do wszystkich opublikowanych artykułów) oraz zapraszamy do udziału w przyszłorocznej edycji konferencji FedCSIS'2013 (szczególnie zaś w AIMT'2013), która odbędzie się w Krakowie w dniach 8-11 września 2013 roku, a której nasz Uniwersytet, w tym Katedra Technologii Informacyjnych, jest współorganizatorem. Wszystkie informacje na jej temat są umieszczone pod adresem: <http://2013.fedcsis.org/>.

Prof. Jerzy Korczak, dr Helena Dudycz,
dr Mirosław Dyczkowski

Katedra Technologii Informacyjnych
przewodniczący Komitetu Programowego oraz Komitetu Organizacyjnego AIMT'2012

*Raport FedCSIS 2012 jest dostępny na stronach konferencji; http://2012.fedcsis.org/resources/reports/FedCSIS_2012_raport_en.pdf



Od lewej: dr Kornelia Batko z Uniwersytetu Ekonomicznego w Katowicach, współautorka jednego z referatów, przewodniczący sesji prof. Ryszard Kowalczyk ze Swinburne University of Technology z Melbourne, prof. Jerzy Korczak, przewodniczący Komitetu Programowego AIMT'2012, uczestnicy konferencji

XX Konferencja Naukowa „Gospodarka lokalna i regionalna w teorii i praktyce”

16-18 września 2012 r., Mysłakowice

Organizatorem XX jubileuszowej edycji konferencji była Katedra Gospodarki Regionalnej Wydziału Ekonomii, Zarządzania i Turystyki Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu. Sekretarzem konferencji był dr Andrzej Raszkowski.



Dyskusja panelowa „Dyфуzja rozwiązań stosowanych w nauce na rzecz rozwoju lokalnego i regionalnego” – prowadzący: dr Marian Kachniarz (piąty od prawej strony).

Przemówienie inauguracyjne wygłosiła prof. zw. dr hab. Danuta Strahl, kierownik Katedry Gospodarki Regionalnej Wydziału Ekonomii, Zarządzania i Turystyki we Wrocławiu. Obrady otworzyła dr hab. Elżbieta Sobczak, prof. UE, prodekan Wydziału Ekonomii, Zarządzania i Turystyki w Jeleniej Górze.



Profesor Danuta Strahl podczas sesji „Współczesne wyzwania studiów doktoranckich” (w ramach programu „Kuźnia Kadr 2”)

W konferencji uczestniczyło ponad 140 przedstawicieli z ośrodków naukowych w Polsce, w tym ponad 16 profesorów, zajmujących się naukowo i praktycznie problemami gospodarki regionalnej i lokalnej. Celami jubileuszowej konferencji było: upowszechnianie wyników badań w zakresie rozwoju lokalnego i regionalnego, wymiana doświadczeń dotyczących kształtowania rozwoju lokalnego i regionalnego, budowa forum debaty na temat teoretycznych i praktycznych aspektów rozwoju lokalnego i regionalnego, rozwój współpracy ośrodków akademickich z jednostkami samorządu terytorialnego, rozwój krajowej i transgranicznej współpracy jednostek naukowo-badawczych w zakresie problematyki rozwoju lokalnego i regionalnego.

Zakres tematyczny konferencji obejmował rozwój lokalny i regionalny, zarządzanie rozwojem lokalnym i regionalnym, partnerstwo w rozwoju lokalnym i regionalnym, kierunki badań nad rozwojem lokalnym i regionalnym oraz koncepcje współpracy ośrodków akademickich w ich realizacji, współpraca ośrodków akademickich z jednostkami samorządu terytorialnego w kształtowaniu rozwoju lokalnego i regionalnego, rozwój lokalny i regionalny a studia doktoranckie.

Sesje prowadzili prof. zw. dr hab. Stanisław Korenik, prof. dr hab. Marek Szajt, dr hab. Florian Kuźnik, prof. UE, dr hab. Piotr Bury, prof. UJK, prof. dr hab. Ałła Melnyk, RNDr. CsS. Miroslav Šašek, dr Andrzej Raszkowski. Specjalne sesje poprowadzili praktycy samorządowi i naukowcy Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu zarazem: dr hab. Ryszard Broł, prof. UE (prorektor ds. Rozwoju i Promocji Uczelni, Katedra Gospodarki Regionalnej), dr Marian Kachniarz (Katedra Gospodarki Przestrzennej). Pierwsza obejmowała dyskusję panelową dotyczącą dyfuzji rozwiązań stosowanych w nauce na rzecz rozwoju lokalnego i regionalnego. A jej gościem był dr Marek Obrębalski – radny Sejmiku Województwa Dolnośląskiego. Druga sesja poruszała problematykę funkcjonowania samorządu terytorialnego w praktyce. W jej ramach wystąpienie wygłosił mgr Marcin Zawila – prezydent Miasta Jelenia Góra. Sesję „Współczesne wyzwania studiów doktoranckich” w ramach programu „Kuźnia Kadr 2” poprowadziła prof. zw. dr hab. Danuta Strahl (Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu).

Novum jubileuszowej konferencji były dwie sesje poprowadzone wyłącznie w języku angielskim. Zainteresowanie w przygotowaniu i wygłoszeniu referatów w języku angielskim było imponujące. Wygłoszono 23 referaty,



Sesja nt. „Samorząd terytorialny w praktyce” – przewodniczył obradom dr hab. Ryszard Brol, prof. UE, prorektor ds. rozwoju i promocji uczelni

a w sesji posterowej dodatkowo przedstawiono 11 prezentacji w języku angielskim.

Efektom konferencji będą recenzowane tomy Prac Naukowych Uniwersytetu Ekonomicznego – „Problemy rozwoju regionalnego” i „Gospodarka lokalna w teorii i praktyce”. Ukazały się również publikacje w języku



Prodziekan Wydziału Ekonomii, Zarządzania i Turystyki w Jeleniej Górze – dr hab. Elżbieta Sobczak, prof. UE

angielskim. Takie rozwiązanie przyczyni się do szerszej popularyzacji problematyki konferencji także poza granicami naszego kraju.

*Dr Zbigniew Piepiora
pracuje w Katedrze Ekonomii i Polityki Ekonomicznej*

Zofia Rusnak

V Międzynarodowa Konferencja Naukowa QoL 2012 „Jakość życia a zrównoważony rozwój”

20-21 września 2012 r., Wrocław



Katedra Statystyki Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu zorganizowała już po raz piąty Międzynarodową Konferencję Naukową poświęconą zagadnieniom związanym z pomiarem i oceną jakości życia ludności

– podczas konferencji organizowanych od 1999 r. akcentowane są wybrane aspekty jakości życia.

Głównym celem konferencji była prezentacja wyników naukowych uzyskanych przez naukowców w kraju i za granicą w zakresie metodologii pomiaru jakości życia i badań aplikacyjnych koncentrujących się na ocenie i porównaniach różnych aspektów jakości życia w wybranych zbiorowościach statystycznych. Cel drugi to wymiana doświadczeń, rozwijanie współpracy i konsolidacja środowiska osób zajmujących się powyższą problematyką.

W bieżącym roku, autorzy prezentowali referaty, w których oprócz tytułowej problematyki zrównoważonego

i trwałego rozwoju społecznego poruszano między innymi zagadnienia sprawiedliwości społecznej, polaryzacji ekonomicznej i społecznej, sprawiedliwości dostępu do opieki zdrowotnej, edukacji i dóbr kultury.

W konferencji uczestniczyło 96 osób reprezentujących krajowe i zagraniczne środowiska akademickie. W pierwszym dniu obrad, po otwarciu konferencji, w pierwszej sesji plenarnej referaty wygłosili: prof. Filomena Maggino z Uniwersytetu we Florencji, prof. Wolfgang Glatzer z Uniwersytetu we Frankfurcie nad Menem, prof. Irina



Profesor Filomena Maggino i prof. Walenty Ostasiewicz



Organizatorzy konferencji

Eliseevą z Sankt Petersburga – członek korespondencyjny Rosyjskiej Akademii Nauk oraz prof. Jerzy Śleszyński z Uniwersytetu Warszawskiego i prof. Walenty Ostasiewicz z UE we Wrocławiu, dzięki którego inicjatywie i zaangażowaniu konferencje QoL odbywają się cyklicznie. Podczas trzech równolegle odbywających się sesji referaty wygłaszano w języku angielskim oraz – wobec dużej liczby zgłoszonych referatów także w języku polskim. W drugim dniu również odbyły się trzy sesje, podczas



Profesor Wolfgang Glatzer

których prezentacje odbywały się tylko w języku polskim. Łącznie wygłoszonych zostało 65 referatów dotyczących różnych aspektów jakości życia. W konferencji aktywnie wzięło udział kilkanaście osób z katedr Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu.

*Dr hab. Zofia Rusnak, prof. UE
– przewodnicząca Komitetu Organizacyjnego konferencji,
kierownik Katedry Statystyki*

**Krystyna Mazurek-Łopacińska,
Magdalena Sobocińska**

Konferencja naukowa „Badania marketingowe – metody, nowe podejścia i konteksty badawcze”

23-25 września 2012 r., Wrocław

Katedra Badań Marketingowych Instytutu Marketingu Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu zorganizowała po raz piąty ogólnopolską konferencję naukową z cyklu „Badania marketingowe”. Idea przewodnia tegorocznej konferencji została wyrażona formułą: „Badania marketingowe – metody, nowe podejścia i konteksty badawcze”. Honorowy patronat nad konferencją objął JM Rektor Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu.

Uczestnikami konferencji byli przedstawiciele katedr marketingowych uczelni ekonomicznych, a także wydziałów ekonomicznych i zarządzania uniwersytetów oraz politechnik z całej Polski. Patronat medialny nad konferencją objął „Marketing i Rynek”, a sponsorem konferencji był KGHM Polska Miedź SA. Ogółem konferencja zgromadziła 80 uczestników.

Odpowiadając na wyzwania związane z rozwojem globalnego społeczeństwa informacyjnego i zmianami w gospodarce generującymi coraz bardziej złożone



Honorowy patron konferencji – rektor prof. Andrzej Gospodarowicz i prof. Krystyna Mazurek-Łopacińska

sytuacje i procesy decyzyjne, przedmiotem konferencji było przedstawienie nowych podejść i kontekstów badawczych, które implikują rozwój metod, technik i produktów badawczych w różnych obszarach zarządzania przedsiębiorstwem.

Konferencja stanowiła forum dyskusyjne na temat:

- rozwoju badań marketingowych w aspekcie kierunków, koncepcji, wymiarów,
- nowych podejść badawczych wynikających z rozwoju technologii informacyjnych i komunikacyjnych,
- metod ilościowych w kontekście nowych podejść i zastosowań oraz triangulacji metod,
- badań jakościowych i ich wykorzystania w rozwiązywaniu problemów badawczych i decyzyjnych,
- badań marketingowych produktu oraz marki,
- badań zachowań konsumentów,
- badań relacji, satysfakcji i lojalności oraz wartości dla klienta,
- zastosowań badań marketingowych w procesach komunikacji i dystrybucji.

Podczas otwarcia konferencji prof. dr hab. Krystyna Mazurek-Łopacińska – przewodnicząca Rady Programowej Konferencji powitała gości, a JM Rektor Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu prof. dr hab. Andrzej Gospodarowicz podkreślił, że inicjatywa organizowania przez Katedrę Badań Marketingowych cyklicznych konferencji z zakresu badań marketingowych jest cenna, a o randze konferencji świadczy wielu znamienitych jej uczestników.

Program konferencji obejmował następujące sesje tematyczne:

- sesja I – *Badania marketingowe – nowe metody i konteksty badawcze – dylematy badawcze*,
- sesja II – *Badania marketingowe – w kierunku doskonalenia metod*,
- sesja III – *Wykorzystanie badań marketingowych w zarządzaniu przedsiębiorstwem*,
- sesja IV – *Sesja posterowa*,
- sesja V – *Badania zachowań klientów i ich relacji z firmą*.

Sesji pierwszej przewodniczyła prof. Krystyna Mazurek-Łopacińska, a uczestnikami panelu byli:

- prof. Jan W. Wiktor (Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie),
- dr Mariusz Kuziak (Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie),
- dr Aleksandra Nizielska (Uniwersytet Ekonomiczny w Katowicach),
- dr Dariusz Oczachowski (Politechnika Koszalińska).

Dyskusja panelowa zogniskowana była na problematykę dotyczącą przesłanek i kontekstów badawczych w aspekcie rozwoju wiedzy, możliwości i ograniczeń wynikających ze stosowania w badaniach marketingowych nowych technologii internetowych, wyzwań w ba-

daniach międzynarodowych, neuromarketingu, a także triangulacji metod, badaczy, danych oraz teorii.

W drugiej sesji, której przewodniczył prof. Józef Garczarczyk (Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu) referaty wygłosili:

- prof. Józef Garczarczyk, dr Robert Skikiewicz (Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu): *Zastosowanie metody grupowania dwustopniowego w segmentacji klientów indywidualnych na rynku usług bankowych*,
- prof. Wanda Patrzalek (Uniwersytet Wrocławski, Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu): *Przebieg i zaburzenia procesów wymiany informacji oraz komunikacji wewnątrz gospodarstwa domowego w ogólnopolskich badaniach fokusowych*,
- prof. Adam Sagan (Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie): *Asymetryczne metody wielowymiarowe w badaniach marketingowych*,
- dr Bartłomiej Jefmański (Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu): *Nowe podejście w pomiarze opinii respondentów z zastosowaniem skal porządkowych i elementów teorii zbiorów rozmytych – charakterystyka wybranych aspektów metodologicznych*,
- dr Mariusz Łapczyński (Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie): *Łączenie metod i narzędzi w budowie modeli predykcyjnych*,
- dr Zbigniew Piskorz (Szkoła Wyższa Psychologii Społecznej, Wydział Zamiejscowy we Wrocławiu): *Rozpoznawanie okazji przedsiębiorczych – rezultaty badań jakościowych*.

Obrady w ramach trzeciej sesji dotyczyły wykorzystania badań marketingowych w zarządzaniu przedsiębiorstwem. Sesji tej przewodniczył prof. Bogdan Sojkin (Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu), a referaty wygłosili:

- prof. Stanisław Kaczmarczyk (Uniwersytet Mikołaja Kopernika): *Badania marketingowe produktu w jego cyklu rynkowym*,
- prof. Małgorzata Rószkiewicz (Szkoła Główna Handlowa w Warszawie): *Metody formalne optymalizujące wybór grup docelowych dla przekazu marketingowego*,
- dr Katarzyna Bilińska-Reformat (Uniwersytet Ekonomiczny w Katowicach): *Projekt „Audyt Marketingowy Młodej Firmy” jako narzędzie diagnozujące aktywność marketingową MŚP – ujęcie empiryczne*,
- dr Monika Hajdas (Uniwersytet Ekonomiczny w Wrocławiu): *Audyt kreatywny komunikacji marketingowej w oparciu o archetyp marki*,
- dr Paweł Kowalski (Uniwersytet Łódzki): *Innowacja marketingowa w handlu detalicznym – przegląd obszarów badań*.

Czwartej sesji konferencji, która miała charakter posterowy, przewodniczył prof. Jan W. Wiktor (Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie). Zasadą przyjętej formuły sesji posterowej był bezpośredni kontakt wszystkich uczest-



Uczestnicy panelu podczas pierwszej sesji

ników konferencji z autorami posterów, co umożliwiło zadawanie szczegółowych pytań i prowadzenie dyskusji. Postery na konferencję przygotowali:

- dr hab. Ewa Frąckiewicz (Uniwersytet Szczeciński): *Badania satysfakcji klientów jednostek samorządu terytorialnego,*
- dr Krzysztof Błoński (Uniwersytet Szczeciński): *Możliwości wykorzystania liczb rozmytych w badaniach satysfakcji klienta,*
- dr Paweł Bryła (Uniwersytet Łódzki): *Marketingowa konstrukcja jakości regionalnych i ekologicznych produktów żywnościowych – koncepcja badania preferencji konsumentów i dystrybutorów,*
- dr Paweł Chlipała (Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie): *Zastosowanie eksperymentu w badaniach społecznie odpowiedzialnej konsumpcji – refleksje nad metodą, wyniki,*
- dr Agnieszka Dejnaka (Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu): *Komunikacja pomiędzy członkami gospodarstwa domowego przy użyciu nowoczesnych narzędzi wymiany informacji,*
- dr Mariola Grzybowska-Brzezińska, mgr Katarzyna Tadajewski (Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie): *Badania konsumenckich atrybutów jakości mleka spożywczego,*
- dr Grzegorz Hajduk (Uniwersytet Rzeszowski): *Uwarunkowania i zakres całościowej oceny efektów komunikacji marketingowej – wybrane aspekty,*
- dr Maja Jedlińska (Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu): *Postmodernizm w zachowaniach konsumentów na rynku turystycznym,*
- dr Agnieszka Smalec (Uniwersytet Szczeciński): *Internet w komunikacji marketingowej jednostek samorządu terytorialnego – wyniki badań,*
- dr Radosław Szulc (Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie), Piotr Ciszewski (Bluepod Media Worldwide Limited): *Wykorzystanie technologii łączności bezprzewodowej w badaniach marketingowych na rynku produktów beauty care,*
- dr Joanna Wardała-Kordyś (Uniwersytet Wrocławski): *Wiedza i opinie o procesach reklamacji produktów wadliwych w kontekście badań gospodarstw domowych,*
- dr Sylwia Wrona (Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu): *Dobór próby w jakościowych badaniach marketingowych – problemy prawidłowej selekcji i rekrutacji uczestników,*
- mgr Maja Knecht-Tarczewska (Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu, Wyższa Szkoła Zarządzania „Edukacja” we Wrocławiu): *Adaptacja metod pomiaru jakości usług do oceny oferty marketingowej centrów handlowych,*
- mgr Mateusz Rak, dr Joanna Nogiej (Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu): *Wykorzystanie wyników badań jakościowych do identyfikacji populacji w badaniach ilościowych.*

Piątej sesji przewodniczyła prof. Barbara Dobiegała-Korona (Szkoła Główna Handlowa w Warszawie). Sesja ta dotyczyła badań zachowań klientów i ich relacji z firmą, a referaty wygłosili:

- prof. Grażyna Światowy (Uniwersytet Ekonomiczny w Wrocławiu): *Wyzwania zmian metodycznych w badaniach nad zachowaniem konsumenta,*

- prof. Edyta Rudawska (Uniwersytet Szczeciński): *Więzi relacyjne w badaniach usług finansowych – ujęcie metodologiczne*,
- dr hab. Grzegorz Maciejewski (Uniwersytet Ekonomiczny w Katowicach): *Wykorzystanie analizy czynnikowej w badaniach konsumenckiego ryzyka*,
- dr Radosław Mącik (współautor: mgr Monika Nalewajek; Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie): *Motywacja racjonalności w korzystaniu z ICT w procesie podejmowania decyzji zakupowych przez konsumenta w świetle wyników badań empirycznych*,
- dr Łukasz Skowron (Politechnika Lubelska): *Badania satysfakcji i lojalności klientów w różnych sektorach gospodarczych*.

Konferencja pozwoliła na przedstawienie poglądów oraz wyników badań przeprowadzonych przez środowisko marketingowe w Polsce odnośnie różnych aspektów badań marketingowych i obszarów ich aplikacji. Podsumowując obrady prof. Krystyna Mazurek-Łopacińska

podziękowała prelegentom za interesujące referaty oraz inspirujące wystąpienia, a uczestnikom za aktywny udział i zapowiedziała kontynuowanie dyskusji na kolejnej konferencji. Na konferencję przygotowano 59 referatów o charakterze teoretyczno-metodycznym i empirycznym, które zostały zrecenzowane przez: prof. Annę Dąbrowską, prof. Lechosława Garbarskiego, prof. Józefa Garczarczyka, prof. Henryka Mruka, prof. Andrzeja Szromnika, prof. Teresę Żabińską. Opublikowano je pod redakcją prof. Krystyny Mazurek-Łopacińskiej oraz dr Magdaleny Sobocińskiej w dwóch numerach *Prac Naukowych Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu* (nr 236 i nr 237): „Badania marketingowe – metody, nowe podejścia i konteksty badawcze” oraz „Badania marketingowe w zarządzaniu przedsiębiorstwem”.

Prof. dr hab. Krystyna Mazurek-Łopacińska
– dyrektor Instytutu Marketingu
dr Magdalena Sobocińska
– Katedra Badań Marketingowych

Sabina Zaremba-Warnke

Konferencja

„Jakość życia w obszarze przygranicznym – wzmocnienie ponadgranicznych przepływów dla wspólnego zrównoważonego rozwoju i planowania regionalnego”

27 września 2012 r., Mysłakowice

Wydział Ekonomii, Zarządzania i Turystyki Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu realizuje wspólnie z Uniwersytetem Technicznym w Dreźnie projekt naukowy pt. *Jakość życia w obszarze przygranicznym – wzmocnienie ponadgranicznych przepływów dla wspólnego zrównoważonego rozwoju i planowania regionalnego*, współfinansowany przez Unię Europejską ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, w ramach Programu Operacyjnego Współpracy Transgranicznej Polska-Saksonia 2007-2013, Oś priorytetowa 1: *Rozwój transgraniczny*, Działania wsparcia 1: *Gospodarka i nauka*. Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu jest partnerem wiodącym w tym projekcie, natomiast Uniwersytet Techniczny w Dreźnie jest partnerem projektu. Bezpośrednią realizacją po stronie polskiej zajmuje się Katedra Zarządzania Jakością i Środowiskiem, natomiast po stronie niemieckiej – Katedra Ładu Przestrzennego (*Der Lehrstuhl Raumordnung*).

Głównym celem projektu jest uzupełnienie istniejącej luki informacyjnej na temat przepływów transgranicznych oraz specyficznych cech jakości życia regionu pogranicza i przygotowanie bazy danych stanowiącej podstawę



do wspólnego transgranicznego planowania regionalnego zgodnie z zasadami zrównoważonego rozwoju. Celem projektu jest także wspieranie sieci współpracy pomiędzy decydentami i ekspertami oraz wzmocnienie powiązań nauki ze społecznością w saksońsko-polskim obszarze przygranicznym. Kolejnym celem projektu jest rozpowszechnienie doświadczeń z obszaru polsko-niemieckiego pogranicza na narodowym i europejskim poziomie, jak również analiza przykładów dobrych praktyk z innych



regionów pogranicza, które mogłyby zostać wykorzystane w polsko-saksońskim obszarze przygranicznym. Projekt może mieć więc charakter modelowy dla regionów pogranicza w Polsce, Niemczech i Europie.

Grupą docelową projektu są przede wszystkim decydenci oraz eksperci zajmujący się rozwojem i planowaniem regionalnym w obszarze przygranicznym, a ponadto pozostałe kluczowe podmioty życia społeczno-gospodarczego w obszarze przygranicznym, m.in. z dziedziny nauki, gospodarki, urzędy pracy, placówki oświatowe.

Proces integracji jest dla polsko-saksońskiego obszaru granicznego szansą wyjścia z peryferyjnego położenia, wzmocnienia transgranicznych przepływów i wzrostu jakości życia oraz konkurencyjności. Obszar pogranicza posiada charakterystyczne potencjały rozwoju, m.in. ponadgraniczne przepływy gospodarcze, wspólny rynek pracy, wzajemnie uzupełniające się funkcje w turystyce, opiece zdrowotnej itp. Widza uzyskana w ramach projektu będzie podstawą dla wspólnych strategii i koncepcji, które połączą uzupełniające się nawzajem mocne strony obu części obszaru granicznego.

Dlatego w ramach projektu zaplanowano przeanalizowanie możliwości zrozumienia pojęcia jakości życia w obszarze przygranicznym, a następnie przeprowadzenie badań subiektywnej i obiektywnej jakości życia oraz ponadgranicznych przepływów (rynek pracy, edukacja, zakupy, kultura, zdrowie, komunikacja itd.). Analizy te obejmą każdorazowo opracowanie metody badań oraz zebranie danych w powiecie zgorzeleckim oraz Görlitz. Do badań będą włączone regionalne podmioty polityki i administracji, aby uwzględnić konkretne lokalne potrzeby. Na podstawie zebranych danych, wspólnie z regionalnymi przedstawicielami władz, zostaną wyciągnięte wnioski oraz opracowane postulaty działań. Temu celowi służyć będą m.in. dwie konferencje oraz dwa seminaria. Całość wyników zostanie przedstawiona w publikacji podsumowującej projekt.

W Mysłakowicach koło Jeleniej Góry odbyła się konferencja inauguracyjna projektu *Jakość życia w obszarze przygra-*



nicznym – wzmocnienie ponadgranicznych przepływów dla wspólnego zrównoważonego rozwoju i planowania regionalnego”, w której udział wzięło ponad 60 uczestników ze strony polskiej i saksońskiej. Wśród nich znajdowali się, m.in. przedstawiciele:

- samorządu lokalnego: Powiatu Zgorzeleckiego, Gminy Zgorzelec, Miasta Zgorzelca, Gminy Sulików, Powiatu Kamiennogórskiego, Urzędu Gminy w Gminy Starej Kamienicy, Urzędu Miasta Dzierżoniowa, Starostwa Powiatowego w Görlitz,
- urzędów regionalnych: Urzędu Marszałkowskiego Województwa Dolnośląskiego, Urzędu Statystycznego we Wrocławiu, Wojewódzkiego Biura Urbanistycznego we Wrocławiu, Urzędu Statystycznego w Kamenz,
- uczelni wyższych: Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu, Uniwersytetu Technicznego z Drezna, Hochschule Zittau-Görlitz,
- studenci: Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu, Uniwersytetu Technicznego z Drezna.

Obrady w czasie konferencji toczyły się w ramach czterech sesji. Pierwsza sesja poświęcona została prezentacji projektu – przedstawiono główne założenia projektu, zaprezentowano założenia teoretyczne związane z pojęciem jakości życia, omówiono wstępną koncepcję metod badania obiektywnej i subiektywnej jakości życia. Podczas drugiej sesji głos zabrali przedstawiciele samorządu lokalnego – prezentowano informacje na temat współpracy transgranicznej gminy Zgorzelec, przedstawiono główne założenia strategii rozwoju powiatu Görlitz, omówiono projekty współpracy transgranicznej miasta Zittau oraz zaprezentowano Tezy Karkonoskie stanowiące przykład inicjatywy, której celem jest podnoszenie jakości życia mieszkańców. Podczas sesji trzeciej – statystycznej, przedstawiono informacje na temat zasobów statystyki saksońskiej, które mogą być wykorzystane do monitorowania jakości życia oraz porównano sytuację na pograniczu polsko-saksońskim w zakresie cen. Ostatnia sesja dotyczyła przedstawienia dobrych praktyk związanych z badaniem

jakości życia uczestnicy konferencji otrzymali m.in. informacje na temat działalności Euroregio, tj. euroregionu funkcjonującego na granicy niemiecko-holenderskiej. Kolejnym etapem projektu było opracowanie ostatecznej wersji ankiety do badania subiektywnej jakości życia. W wersji tej uwzględniono uwagi zgłaszane w czasie konferencji. Po stronie polskiej do realizacji ankiet zostali zatrudnieni studenci Wydziału Ekonomii, Zarządzania i Turystyki. Praktyczne doświadczenie zdobyte podczas badań ankietowych oraz możliwość wykorzystania wy-

ników badań w pracach dyplomowych i magisterskich nt. jakości życia stanowiły dla studentów duży atut. O postępach w realizacji projektu będziemy informować Czytelników na bieżąco.

Więcej informacji o projekcie na stronach:

www.kzjis.ue.wroc.pl;

http://www.ue.wroc.pl/wspolpraca/6196/jakosc_zycia_w_obszarze_przygranicznym_wzmocnienie_ponadgranicznych_przeplywow_dla_wspolnego_zrownowazonego_rozwoju_i_planowania.html.

Zdjęcia w artykule Bartosz Bartniczak

**Magdalena Andrejczuk,
Marta Krawcewicz, Magdalena Rojek-Nowosielska**

VI Ogólnopolska Konferencja Naukowa „Społeczna odpowiedzialność organizacji. W poszukiwaniu paradygmatów, metodologii i strategii”

8-9 października 2012 r., Wrocław

Organizatorami tego naukowego wydarzenia były: Katedra Socjologii i Polityki Społecznej Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu oraz Katedra Teorii Zarządzania Szkoły Głównej Handlowej.

Podczas konferencji poruszono następujące kwestie:

- dylematy teoretyczne w poszukiwaniu paradygmatu,
- próba oceny i raportowania społecznej odpowiedzialności organizacji
- teoria i praktyka społecznej odpowiedzialności organizacji
- strategia korporacyjna a zaangażowanie społeczne
- dobre i złe praktyki z zakresu społecznej odpowiedzialności organizacji

Konferencję otworzył prof. dr hab. Zdzisław Pisz (Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocław) i prof. dr hab. Piotr Płoszajski (SGH Warszawa). W pierwszym bloku tematycznym pt. *Dylematy teoretyczne – w poszukiwaniu paradygmatu*, jako pierwsza głos zabrała dr hab. Halina Zboroń (Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu). W swoim wystąpieniu podkreśliła, że w nowym paradygmacie CSR – *Corporate Social Responsibility* należy przyjąć podejście konstruktywistyczne oraz zaniechać polemiki z ortodoksyjnymi ekonomistami na rzecz idei odpowiedzialnego biznesu. W związku z tym idea CSR przestaje być postulatem, a staje się projektem instytucjonalnej zmiany. Dr Magdalena Rojek-Nowosielska (Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu) przedstawiła autorski model continuum społecznej odpowiedzialności biznesu w postaci macierzy opartej na dwóch kryteriach: zasięgu i wymiaru (materialny, środowiskowy, ludzki). Celem modelu jest umożliwienie przedsiębiorstwom samooceny i pozycjonowania się w zaawansowaniu działań

CSR-owych. Dr Stanisław Kamiński (Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu) mówił o zawodności rynku w odpowiedzialnej realizacji zadań publicznych przez przedsiębiorstwo. Zaś dr Magdalena Stefańska (Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu) przedstawiła podstawy teoretyczne i ewolucję pojęcia CSR.

W kolejnej części poświęconej głównie ocenie i raportowaniu społecznej odpowiedzialności biznesu dr Dominika Mirońska (Szkoła Główna Handlowa) przedstawiła wyniki badań na temat wrażliwości polskich konsumentów na działania z zakresu marketingu zaangażowanego społecznie (CRM). Wśród najbardziej rozpoznawalnych działań tego typu wymieniono: „Podziel się posiłkiem” firmy Danone oraz „Podaruj dzieciom słońce” P&G. Z badań wynikało, że konsumenci generalnie popierają działania CRM. Jednak wyniki analizy wskazały na to, że w świadomości odbiorców nie ma przełożenia tych działań na CSR firmy. Kwestię raportów społecznych w swoich referatach poruszyli dr Piotr Rogala i dr Przemysław Wołoczek (oba z Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu). Dr Piotr Rogala analizując Konkurs Raporty Społeczne (współorganizowany przez Forum Odpowiedzialnego Biznesu, PwC oraz SGS) doszedł do wniosku, że w Polsce raportowanie społeczne nie jest zjawiskiem powszechnym w firmach. Wskazuje na to m.in. liczba raportów zgłoszonych do konkursu, a także fakt, iż tylko 36 raportów przygotowanych przez polskie firmy zgodnie z wytycznymi GRI (dane z 2012 roku według bazy GRI). Zwrócił uwagę, że w proces raportowania nie przekłada się na korzyści biznesowe, nie jest to również narzędzie komunikacji i dialogu społecznego. Dr Przemysław Wołoczek podjął zaś kwestię trendów

raportowania społecznego na świecie. Jak podkreślił, 95 % z 250 firm listy Fortune raportuje cyklicznie. Systematycznie na świecie rośnie również liczba raportów zgodnie z wytycznymi GRI. Podkreślił, że raportowanie w Polsce charakteryzuje się niepełną transparentnością, brakiem strategicznego podejścia, niskim zaangażowaniem interesariuszy w proces tworzenia raportów oraz brakiem umiejętności kreowania wizerunku firmy społecznie odpowiedzialnej. Dr Adrian Pyszka (Uniwersytet Ekonomiczny w Katowicach) poruszył temat społecznie odpowiedzialnych innowacji z perspektywy kosztów transakcyjnych. Jako przykład takich działań zaprezentował projekt Nuru Energy, który polega na bezkosztowym uzyskiwaniu energii elektrycznej. Wskazał, że takie rozwiązania są efektywne oraz przynoszą korzyści zarówno firmom, jak również otoczeniu.

Kolejna sesja poświęcona została teorii i praktyce społecznej odpowiedzialności organizacji. Magdalena Andrejczuk, koordynatorka Karty Różnorodności w Polsce i Marta Krawcewicz z Forum Odpowiedzialności Biznesu przedstawiły referat „Od polityki równego traktowania do zarządzania różnorodnością do zarządzania różnorodnością – konfrontacja idei z rzeczywistością w polskich firmach”. W swojej prezentacji odpowiedziały na pytanie, dlaczego zarządzanie różnorodnością to ważny temat dla biznesu oraz jak wygląda w Polsce stan wdrażania zarządzania różnorodnością. Dr inż. Ewa Stawicka (Szkola Główna Gospodarstwa Wiejskiego) poruszyła kwestię znaczenia kodeksów etycznych w sektorze małych i średnich przedsiębiorstw. W kolejnej prezentacji mgr Monika Wilewska (Uniwersytet Gdański) przedstawiła podobieństwa i różnice w implementacji CSR w przedsiębiorstwach dużych i sektorze MSP. Dr Marcin Ratajczak (Szkola Główna Gospodarstwa Wiejskiego) zaznaczył, że ekorozwój to podstawa odpowiedzialnego biznesu. Zaprezentował systemy zarządzania środowiskowego: Czystsze Produkcje, EMAS oraz ISO 14001.

Kolejny dzień konferencji poświęcono praktycznym aspektom CSR oraz tematowi strategii korporacyjnej a zaangażowaniu społecznym. Mgr inż. Katarzyna Klimkiewicz (Akademia Górniczo-Hutniczej w Krakowie) przedstawiła wyniki badań dotyczących analizy treści komunikatów w kształtowaniu wizerunku przedsiębiorstwa społecznie odpowiedzialnego. Dr Dorota Tenecka-Skwiercz (Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu) poruszyła kwestie funkcjonowania funduszy odpowiedzialnego inwestowania. Państwa takie jak Belgia, Francja, Wielka Brytania i Szwajcaria posiadają 75% liczby wszystkich odpowiedzialnych funduszy w Europie, Polska zaś z liczbą 12 funduszy nie osiąga jednego procenta udziału – wynika z danych z 2010 roku. Dr inż. Jan Skonieczny (Politechnika Wrocławska) odniósł się do takich koncepcji jak: CSR (społeczna odpowiedzialność bizne-

su), CSV (tworzenie wspólnej wartości), CSI (społecznie odpowiedzialne innowacje), HVC (hybrydowe łańcuchy wartości). Zaproponował, aby kryteria oceny strategii ze stosowności, akceptowalności oraz wykonalności rozszerzyć o społeczną odpowiedzialność biznesu. Według przytoczonych danych – 80% strategii nie jest wprowadzana w życie. Dr Paweł Kuźbik (Uniwersytet Łódzki) zaprezentował temat strategicznej mapy interesariuszy klubu piłkarskiego. Z przeprowadzonych badań wynikało, że pomimo iż większość klubów deklaruje, że prowadzi działalność zgodnie z zasadami społecznej odpowiedzialności organizacji, to w rezultacie nie przekłada tego na konkretne rozwiązania. Dr Paweł Kuźbik za pozytywny przykład podał klub FC Barcelona, działającego na zasadach przedsiębiorstwa społecznego. Dr Agata Rudnicka-Reichel (Uniwersytet Łódzki) przedstawiła koncepcję globalnych łańcuchów dostaw. Polegają one na zbiorowej odpowiedzialności organizacji na każdym etapie tworzenia dóbr i usług w takich obszarach jak: wydobywanie surowców, transport, dostawa, podwykonawstwo. Zaznaczyła, że w Polsce tylko 23% konsumentów zna produkty Fair Trade, natomiast w Belgii aż 76%. Następnie dr Janusz Reichel (Uniwersytet Łódzki) zaprezentował międzynarodowy projekt *Homoresponsabilis*, na temat globalnej edukacji, którego celem jest kształcenie uczniów szkół zawodowych w zakresie m. in. edukacji rozwojowej, obywatelskiej, międzykulturowej oraz praw człowieka. Z badań wynika, że większość właścicieli firm MŚP ma wykształcenie średnie zawodowe, a tylko 12% wyższe, stąd projekt skierowany jest do tej grupy uczniów. Na koniec konferencji wyniki badania liderów CSR (z wysłanych 82 ankiet otrzymano 18 odpowiedzi) na temat implementacji zasad społecznej odpowiedzialności biznesu zaprezentowała dr Ewa Jastrzębska (Szkola Główna Handlowa). Większość menedżerów poprawnie zdefiniowała CSR, jednocześnie potwierdziło się, że im osoba odpowiedzialna za odpowiedzialny biznes zasiada na wyższym stanowisku, tym skuteczniej wdrażany jest on w firmie. Z badań wynika również mała przejrzystość firm (niepublikowanie takich dokumentów jak: kodeksy etyczne czy raporty społeczne), a także zastępowanie dialogu społecznego samą komunikacją o działaniach CSR.

Kolejna konferencja „Społeczna odpowiedzialność organizacji” odbędzie się w maju 2013 roku. Więcej informacji na stronie internetowej www.odpowiedzialnosc.konferencja.org

Magdalena Andrejczuk i Marta Krawcewicz – Forum Odpowiedzialnego Biznesu

Magdalena Rojek-Nowosielska – Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu

XI Konferencja Naukowa „Sukces w zarządzaniu kadrami”

8-10 października 2012 r. Wrocław

XI edycję konferencji naukowej z cyklu „Sukces w zarządzaniu kadrami”, pt. „Elastyczność w zarządzaniu kapitałem ludzkim” współorganizowali: Katedra Zarządzania Kadrami Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu oraz Instytut Psychologii Uniwersytetu Wrocławskiego.



Rozpoczęcie konferencji – od lewej prof. Marzena Stor, prof. Anna Oleszkowicz (dyrektor Instytutu Psychologii UWrocław), prof. Tadeusz Listwan (przewodniczący rady naukowej konferencji), prof. Maria Wanda Kopertyńska (prorektor ds. nauki), prof. Stanisław A. Witkowski (współorganizator, członek Rady Naukowej Konferencji), dr inż. Grażyna Woźniewska (prodziekan ds. finansowych i pomocy materialnej dla studentów Wydziału ZIF UE we Wrocławiu).

W konferencji udział wzięło około 100 uczestników ze wszystkich głównych ośrodków akademickich w Polsce. Patronat nad tym wydarzeniem naukowym w dziedzinie zarządzania kadrami – jednym z głównych w Polsce – objął po raz kolejny Komitet Nauk Organizacji i Zarządzania PAN.

Prezentacje odbywały się w trakcie sesji plenarnych i sesji równoległych. Kwestię elastyczności poruszono w takich zakresach tematycznych, jak: współczesne obszary elastyczności funkcji personalnej, różnorodność w zarządzaniu kapitałem ludzkim, przywództwo w organizacji, narzędzia zarządzania kapitałem ludzkim, systemy wynagrodzeń, doskonalenia i rozwój kapitału ludzkiego, psychologia wobec dysfunkcji w zarządzaniu, zarządzanie kapitałem ludzkim w służbie zdrowia, kultura organizacyjna a elastyczność w zarządzaniu kapitałem ludzkim, metodyka badań zarządzania kapitałem ludzkim, kierowanie ludźmi oraz rynek pracy a zarządzanie kapitałem ludzkim.

Konferencję otworzyli wspólnie dr hab. Marzena Stor, prof. UE i przewodniczący Rady Naukowej – prof. dr hab. Tadeusz Listwan. Pierwszą sesję plenarną nt. współczesnych obszarów elastyczności funkcji personalnej prowadziła prof. dr hab. Stanisława Borkowska. Drugi dzień konferencji zdominowały sesje równoległe. Na zakończenie tego dnia odbyła się druga sesja plenarna pt. Zarządzanie kapitałem ludzkim w służbie zdrowia. Obradom w tym zakresie tematycznym przewodniczyła prof. dr hab. Zdzisława Janowska.

Trzeci dzień ponownie rozpoczął się od sesji równoległych. Jako ostatnia odbyła się trzecia sesja plenarna – Rynek pracy a zarządzanie kapitałem ludzkim, której przewodniczył prof. dr hab. Stanisław A. Witkowski. Podsumowania konferencji w zakresie problematyki zarządczo-ekonomicznej dokonała prof. Marzena Stor, w zakresie problematyki zarządczo-psychologicznej – prof. Stanisław Witkowski.

Profesor Marzena Stor zdiagnozowała pięć głównych obszarów problematyki konferencyjnej. Dotyczą one:

- 1) funkcji personalnej w nowych warunkach organizacyjnych,
 - 2) kwestii metodycznych i metodologicznych,
 - 3) funkcji personalnej w sektorze zdrowia,
 - 4) elastyczności w zakresie poszczególnych subfunkcji zarządzania kapitałem ludzkim,
 - 5) zarządzania i kierowania zespołem pracowników.
- Profesor Stanisław A. Witkowski w swoim podsumowaniu zwrócił uwagę na psychologiczne aspekty poruszane w takich obszarach jak:

- 1) narzędzia zarządzania kapitałem ludzkim,
- 2) psychologii wobec dysfunkcji zarządzania,
- 3) kultura organizacji a elastyczność w ZKL,
- 4) metodyka badań ZKL,
- 5) kierowanie ludźmi.

Zamykając obrady konferencji prof. Marzena Stor podziękowała uczestnikom za ciekawe prezentacje w trzech głównych aspektach: funkcjonalnym, instytucjonalnym i instrumentalnym, za komentarze, za diagnozy i różne perspektywy ujęcia głównego tematu konferencji – elastyczności zarządzania kapitałem ludzkim – z punktu widzenia pojedynczego pracownika, zespołów pracowników, kadry zarządzającej, całej organizacji, interesu państwa i jego obywateli. Podziękowała za inspirujące dyskusje, wskazała kluczowe postulaty i wnioski, pokreśliła istotną rolę odpowiedzialności za skutki przyjmowanych elastycznych rozwiązań w zakresie zarządzania



Obrady – na pierwszym planie prof. Zdzisława Janowska, prof. Waław Jarmołowicz, prof. Stanisława Borkowska, prof. Zdzisław Jasiński

kapitanem ludzkim oraz podkreśliła, że „elastyczność” powinna być rozpatrywana z uwzględnieniem różnych pomiotów, dyscyplin i subdyscyplin naukowych, celów i przedmiotów badań, skuteczności, efektywności i użyteczności podejmowanych działań.

Cyprian Kozyra

Konferencja Naukowa 100-lecie Polskiego Towarzystwa Statystycznego

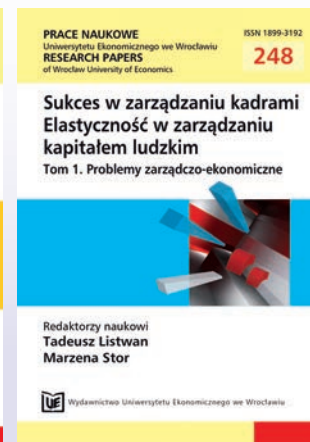
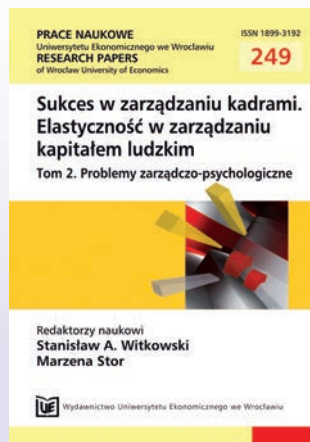
18-19 października 2012 r., Wrocław



Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu gościł uczestników wrocławskich obchodów – pod honorowym patronatem prezydenta Wrocławia dr. Rafała Dutkiewicza – 100-lecia istnienia Polskiego Towarzystwa Sta-

tystycznego. Obchody połączone ze świętowaniem 50-lecia Urzędu Statystycznego we Wrocławiu zorganizowały: oddział PTS we Wrocławiu, Katedra Statystyki Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu i Urząd Statystyczny we Wrocławiu.

Obrady naukowe konferencji podzielone były na sesje poświęcone statystyce publicznej, historii statystyki, statystyce społecznej, metodologii statystycznej, statystyce aktuarialnej, biostatystyce i statystycznej kontroli jakości. Sesje konferencyjne były zorganizowane i prowadzone przez profesorów z wrocławskich uczelni: Uniwersytetu Wrocławskiego, Uniwersytetu Ekonomicznego, Politechniki Wrocławskiej i Uniwersytetu Przyrodniczego. Kilkadziesiąt prac z różnych dziedzin statystyki zostało



Referaty konferencyjne opublikowano w dwutomowym zbiorze Prac Naukowych Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu pt. „Sukces w zarządzaniu kadrami. Elastyczność w zarządzaniu kapitałem ludzkim” – Tom 1. *Problemy zarządczo-ekonomiczne*, Tom 2. *Problemy zarządczo-psychologiczne*.

Dr Łukasz Haromszki i mgr Ewa Olszak (doktorantka) są pracownikami Katedry Zarządzania Kadrami

ponadto przedstawionych w postaci plakatów konferencyjnych. Wykłady plenarne wygłosili prof. Janusz Witkowski, prezes Głównego Urzędu Statystycznego i prof. Teresa Ledwina, Kierownik Zakładu Statystyki Matematycznej PAN. Oprócz nich w Komitecie honorowym konferencji brali udział Jego Magnificencja prof. Andrzej Gospodarowicz, rektor UE we Wrocławiu i prof. Czesław Domański, prezes PTS.

Gośćmi honorowymi konferencji byli: wojewoda dolnośląski, Aleksander Marek Skorupa, który zabrał głos na ceremonii otwarcia, oraz prof. Richard Hindls i prof. Stanisłava Hronová, rektor i prorektor Uniwersytetu Ekonomicznego w Pradze, którzy są pracownikami katedr statystyki tamtej uczelni, współpracującymi od wielu lat z Katedrą Statystyki naszej uczelni.

Konferencja była okazją do nagrodzenia honorowymi odznaczeniami wielu pracowników Urzędu Statystycznego we Wrocławiu, a także członków PTS i osób wspierających statystykę polską. Nagrody odebrali również zwycięzcy konkursów popularyzujących statystykę wśród uczniów szkół średnich – „Statystyk widzi więcej” i „Statystyka nie jest trudna”.



Profesor Zofia Rusnak i prof. Walenty Ostasiewicz



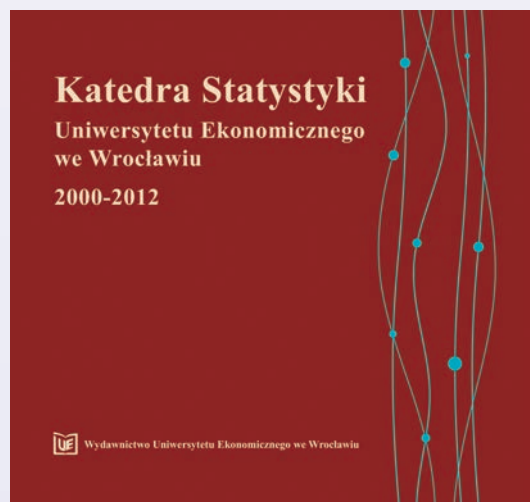
Konferencja spełniła swój cel jako miejsce spotkania specjalistów z różnych dziedzin statystyki, prezentujący referaty konferencyjne, a także jako źródło popularyzacji wiedzy o statystyce. Studenci naszego Uniwersytetu i innych uczelni wrocławskich uczestniczyli w obra-

dach konferencyjnych i obejrzeli wystawę prezentującą 50-letnią historię statystyki publicznej na Dolnym Śląsku. W konferencji uczestniczyło ponad 160 osób, w tym także wielu emerytowanych już członków PTS. Uczestnicy konferencji otrzymali materiały o historii Oddziału PTS we Wrocławiu i Urzędu Statystycznego we Wrocławiu oraz tekst prof. Walentego Ostasiewicza, przewodniczącego Rady programowej konferencji i dr Małgorzaty Wojtkowiak-Jakackiej, dyrektor US we Wrocławiu i wiceprzewodniczącej Rady programowej. Uczestnicy otrzymali także publikację przedstawiającą historię Katedry Statystyki UE we Wrocławiu w latach 2000-2012, będącą dopełnieniem publikacji z okazji 50-lecia katedry wydanej w roku 2000.

Wsparcia finansowego konferencji udzielili: Wałbrzyska Specjalna Strefa Ekonomiczna „INVEST-PARK”, dom handlowy „Feniks”, Fundacja Polska Miedź i Narodowy Bank Polski. W „Gazecie Wrocławskiej” ukazał się artykuł prasowy, informacje o konferencji i obszerny wywiad z prof. Czesławem Domańskim i prof. Walentym Ostasiewiczem wyemitowała „Telewizja Dolnośląska TEDE”.

*Dr Cyprian Kozyra
pracuje w Katedrze Statystyki*

KONFERENCJE



III Ogólnopolska Konferencja Naukowa „Polityka rodzinna a polityka rynku pracy w kontekście zmian demograficznych”

22-23 października 2012 r., Wrocław



III Ogólnopolska Konferencja Naukowa pt. Polityka rodzinna a polityka rynku pracy w kontekście zmian demograficznych odbyła się w ramach II Kongresu Demograficznego oraz projektu podmiotowego, finansowanego

przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Organizatorami byli: Katedra Socjologii i Polityki Społecznej Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu, Oddział Dolnośląski Polskiego Towarzystwa Polityki Społecznej oraz Fundację Industrial w Łodzi – wydawcę „Liberte!” w ramach programu Demokracja w Działaniu Fundacji Batorego¹. Inicjatorką i realizatorką wydarzenia była dr Joanna Szczepaniak-Sienniak – adiunkt w Katedrze Socjologii i Polityki Społecznej Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu oraz wiceprezes Polskiego Towarzystwa Polityki Społecznej – Oddziału Dolnośląskiego.

Konferencja odbyła się pod honorowym patronatem: prof. Antoniego Rajkiewicza, prof. Ireny Kotowskiej, prof. Janusza Szymborskiego, prof. Juliana Auleytnera, prof. Zdzisława Piza, ks. prof. Jana Mazura, prof. Ludmiły Dziewięckiej-Bokun, prof. Adama Kubowa, prof. Katarzyny Zamorskiej.

Dwudniowe obrady przebiegały w pięciu sesjach:

1. Społeczno-demograficzne i strukturalne uwarunkowania sytuacji rodzin i polityki rodzinnej w Polsce.
2. Uwarunkowania rynku pracy a wyzwania dla polityki rodzinnej w Polsce.
3. Wybrane aspekty polityki rodzinnej i rynku pracy w Europie.
4. Wybrane uwarunkowania sytuacji demograficznej i społeczno-ekonomicznej rodzin w ujęciu regionalnym.
5. Wyzwania dla polityki ludnościowej kraju.

Swoje opinie w ramach obrad zaprezentowali przedstawiciele różnych instytucji naukowo-badawczych, w tym m.in. prof. Irena Kotowska z Rządowej Rady Ludnościowej, Instytutu Statystyki i Demografii SGH i Komitetu Nauk Demograficznych PAN, prof. Andrzej Rączaszek z Rządowej Rady Ludnościowej, Uniwersytetu Ekonomicznego w Katowicach i Polskiego Towarzystwa

Polityki Społecznej, prof. Wiesław Koczur z Uniwersytetu Ekonomicznego w Katowicach, Polskiego Towarzystwa Polityki Społecznej i Komitetu Nauk Ekonomicznych i Prawnych PAN, dr Alina Potrykowska z Rządowej Rady Ludnościowej, dr Ewa Rumińska-Zimny – ekspert ONZ, koordynatorka międzynarodowego programu GEM-IWG Europe, gospodarze przedsięwzięcia (prof. Zdzisław Pisz, prof. Adam Kubów, prof. Olga Kowalczyk, dr Łukasz Jurek, dr Katarzyna Sipurzyńska-Rudnicka, dr Joanna Szczepaniak-Sienniak, mgr Maria Skóra) oraz wiele innych osób ze świata nauki i praktyki.

Punktem wyjścia do dyskusji były założenia polityki ludnościowej i II Kongresu Demograficznego „Polska w Europie – przyszłość demograficzna”, który odbył się w dniach 22-23 marca 2012 roku, dotyczące głównie warunków sprzyjających powstawaniu i funkcjonowaniu rodzin, związanych przede wszystkim z sytuacją na rynku pracy i polityką w tym zakresie.

Obrady były bardzo burzliwe, co może dowodzić, iż tematyka rodziny oraz polityki rodzinnej i rynku pracy, istotnie wpływających na przemiany rodziny i społeczno-ekonomiczną kondycję współczesnych rodzin, jest wciąż aktualna i istnieje w tym zakresie wiele nierozwiązanych problemów, wymagających poszukiwania wciąż nowych perspektyw i instrumentów na rzecz poprawy warunków tworzenia i funkcjonowania rodzin.

Nasze dyskusje skoncentrowały się przede wszystkim na takich problemach i zagadnieniach, jak:

- niska płodność kobiet i dietność rodzin – uwarunkowania społeczne, ekonomiczne, kulturowe,





Profesor Zdzisław Pisz

- ocena dotychczasowych działań ukierunkowanych na poprawę warunków tworzenia i funkcjonowania rodzin (w kontekście wyodrębnionych przez RRL zadań, takich jak: zwiększanie dzietności, wzrost liczby małżeństw itp.),
- wpływ bezrobocia na dzietność i zawieranie małżeństw,
- sytuacja kobiet na rynku pracy – w tym m. in. bariery w zatrudnianiu kobiet, zróżnicowana sytuacja kobiet-matek i kobiet-singielek,
- uwarunkowania dotyczące podziału ról kobiet i mężczyzn w rodzinie i na rynku pracy (w kontekście powszechnych postulatów o równym traktowaniu) oraz ich wpływ na aktywność zawodową i postawy prokreacyjne,
- społeczne, w tym kulturowe, i ekonomiczne uwarunkowania godzenia życia rodzinnego i pracy.

Za szczególnie istotne uznać można dyskusje na temat samej definicji rodziny, a w związku z tym także zakresu polityki rodzinnej oraz głosy wskazujące na konieczność postrzegania rodziny i polityki rodzinnej nie tylko w aspekcie demograficznym czy społecznym, ale także w kontekście ekonomii, w tym ekonomii równości (*gender economics*), makroekonomii itp.

Priorytetem jest znalezienie niejako nowego konsensusu odnośnie do tego jaka powinna być struktura współczesnej rodziny oraz jakie role powinny być przypisane poszczególnym jej członkom. Nie sposób bowiem nie zauważyć, iż w dobie trwających w naszym kraju procesów transformacji społecznej, ekonomicznej czy politycznej oraz towarzyszących im procesów międzynarodowej integracji oraz dyferencjacji norm i wartości, rodzina ulega detradycjonalizacji (dezinstytucjonalizacji), staje się coraz bardziej polimorficzna i samo pojęcie rodziny – bardziej niż kiedykolwiek przedtem – polisemantyczne. Okazuje się coraz częściej, że dziś już nie dla wszystkich jest oczywiste, iż rodzina to małżeństwo i dzieci.

Osnową dyskusji w tym zakresie było też pytanie o to czy mamy do czynienia z kryzysem rodziny (który jest możliwy do rozwiązania poprzez realizację odpowiednio ukierunkowanej i efektywnej polityki rodzinnej) czy też raczej z nieuchronną zmianą rodziny (wynikającą w dużej mierze z przemian kulturowych). W tym miejscu pojawiły się kolejne pytania, w tym m.in.: Czy niska dzietność jest „katastrofą demograficzną”, a jeśli tak, w jakim stopniu wpływ na ów stan mają czynniki społeczno-ekonomiczne a w jakim kulturowe? Czy, a jeśli tak, to w jakim stopniu polityka rodzinna może wpływać na uwarunkowania kulturowe? W toku dyskusji wokół tak postawionych dylematów wyłoniły się dwie zasadnicze rekomendacje, istotne zwłaszcza z punktu widzenia wyzwań związanych ze zbyt niskim poziomem dzietności.

Po pierwsze, konieczne jest zainteresowanie nie tylko rodzinami w rozumieniu tradycyjnym (dla których podstawą jest małżeństwo i dzieci), ale również związkami kohabitacyjnymi (konkubinatami), gdzie rodzi się już około 30% dzieci, bądź *singlami*, związkami binacjonalnymi (parami/małżeństwami polsko-cudzoziemskimi), i innymi typami rodzin, które również są źródłem potencjalnego wzrostu dzietności w naszym kraju (na tym tle nie można też pomijać coraz bardziej widocznych dążeń do legitymizacji związków partnerskich).

Po drugie, należy budować kompleksowe instrumentarium poprawy warunków tworzenia i funkcjonowania rodzin, a jednocześnie instrumentów realizacji przyjętych w założeniach II Kongresu Demograficznego celów polityki ludnościowej, związanych z tworzeniem warunków społecznych, ekonomicznych i politycznych korzystnych dla przebiegu procesów demograficznych zapewniających biologiczne przetrwanie narodu i zrównoważony rozwój społeczno-ekonomiczny. Owa kompleksowość powinna wyrażać się w realizacji zdywersyfikowanych rozwiązań i działań z zakresu szczegółowych polityk społecznej i ekonomicznej, a przede wszystkim: polityki rynku pracy, polityki edukacyjnej, polityki miesz-





kaniowej, polityki podatkowej, polityki wobec osób starszych, polityki zabezpieczenia społecznego (w tym m. in. ochrony zdrowia, ubezpieczeń społecznych). Istotne jest, aby polityki te wzajemnie uzupełniały się oraz aby uwzględniały zróżnicowaną sytuację społeczną i ekonomiczną rodzin (przy tym na rynku pracy), nie przyczyniały się do pogłębiania wykluczenia społecznego (np. osób bezrobotnych), itd. Należy też rozważyć jakiego rodzaju instrumenty będą optymalne – biorąc pod uwagę istniejące ograniczenia ekonomiczne państwa/samorządów/rodzin, wyzwania demograficzne oraz zróżnicowane i zindywidualizowane priorytety osób/rodzin.

Trafne było też powiązanie polityki rodzinnej z uwarunkowaniami strukturalnymi, w tym głównie z polityką rynku pracy. Jak bowiem potwierdziły głosy i postulaty uczestników konferencji niestabilna i niepewna sytuacja na rynku pracy (m.in. nietrwałe i niepewne zatrudnienie oraz wysoki poziom bezrobocia wśród osób młodych – w wieku produkcyjnym i/lub prokreacyjnym – zjawisko „prekariatu”, zbyt niskie w stosunku do podstawowych potrzeb materialnych osób/rodzin wynagrodzenia, bariery w zatrudnianiu kobiet – zwłaszcza kobiet-matek, zmiany w strukturze ekonomicznych grup wieku ludności oraz wiele innych wciąż nierozwiązanych w tej sferze problemów) determinują decyzje o powstrzymywaniu się od zakładania rodzin w Polsce. Przejawem takiego stanu rzeczy są m.in. odsuwanie w czasie lub całkowita rezygnacja z posiadania potomstwa oraz niskie wskaźniki dzietności.

Inny, wart wyszczególnienia postulat związany z obserwowanymi zmianami demograficznymi, w tym z procesem starzenia się ludności, to konieczność uwzględnienia w polityce rodzinnej różnych relacji międzypokoleniowych – nie tylko rodzice-dzieci, ale także rodzice-rodzice, wnuki-dziadkowie. Aspekty te są oczywiście zauważalne przez polityków społecznych, wciąż jednak brakuje efektywnych rozwiązań na rzecz poprawy warunków funkcjonowania osób starszych oraz wsparcia rodzin opiekujących się osobami starszymi, w tym inicjatyw na rzecz godzenia pracy i obowiązków rodzinnych

(związanych nie tylko z opieką nad dziećmi, ale również nad osobami starszymi).

Szerzej wnioski merytoryczne z konferencji zamieszczone zostaną w Pracach Naukowych Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu pt. *Polityka rodzinna a polityka rynku pracy w kontekście zmian demograficznych*, pod red. A. Kubowa i J. Szczepaniak-Sienniak.

Zachęcamy również do zapoznania się z publikacjami:

- *Współczesne wyzwania polityki społecznej wobec rodziny* pod red. A. Kubowa i J. Szczepaniak. Prace Naukowe Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu nr 146, Wrocław 2010.
- *Usługi społeczne wobec rodziny* pod red. A. Kubowa i J. Szczepaniak. Prace Naukowe Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu nr 239, Wrocław 2011.

Szczegółowe informacje o konferencji znajdują się na stronie www.rodzina2012.org.

Joanna Szczepaniak-Sienniak

Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu

Polskie Towarzystwo Polityki Społecznej

¹ Była to konferencja o charakterze cyklicznym. W 2010 roku odbyła się I Ogólnopolska Konferencja Naukowa pt. *Współczesne wyzwania polityki społecznej wobec rodziny*, a w roku 2011 II Ogólnopolska Konferencja Naukowa nt. *Usług społecznych wobec rodziny*. W przyszłym roku planowane jest kolejne tego typu spotkanie, na temat instrumentów polityki rodzinnej – analizy i oceny dotychczasowych rozwiązań oraz nowych rozwiązań w tym zakresie.



XIII Międzynarodowa Konferencja Naukowa z cyklu „NO-RA” „Środki trwałe – ujmowanie, wycena, prezentacja”

5-7 listopada 2012 r., Wrocław

Środki trwałe stanowią kluczowe zasoby prowadzenia działalności gospodarczej. Niezwykle ważne jest ich prawidłowe ujmowanie, wycena, i rejestracja zmian zarówno z punktu widzenia prawa bilansowego (ustawy o rachunkowości i MSSF), jak i prawa podatkowego. Istota poprawnego ich ujęcia tkwi przede wszystkim we właściwej klasyfikacji zasobów do środków trwałych, ustalania wartości początkowej, a także rozróżniania nakładów w obcych środkach trwałych lub budowy na cudzym gruncie, nieruchomości zaliczanych do środków trwałych lub nieruchomości inwestycyjnych, czy też szacunku utraty wartości, okresów ekonomicznej użyteczności, a także prawidłowej inwentaryzacji i wyceny na dzień bilansowy oraz prezentacji w sprawozdaniu finansowym.

Zagadnieniom tym poświęcona została trzynasta Międzynarodowa Konferencja Naukowa z cyklu „Normy Rachunkowości”, której organizatorami byli: Katedra Rachunkowości Finansowej i Kontroli Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu oraz Stowarzyszenie Księgowych w Polsce.

Patronat honorowy nad konferencją objęli: prof. zw. dr hab. Andrzej Gospodarowicz, Rektor Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu, Joanna Dadacz, przewodnicząca Komitetu Standardów Rachunkowości i dyrektor Departamentu Rachunkowości w Ministerstwie Finansów, prof. dr hab. Zbigniew Messner, prezes Zarządu Głównego Stowarzyszenia Księgowych w Polsce (SKwP) oraz Józef Król, prezes Krajowej Izby Biegłych Rewidentów.

W imieniu władz Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu konferencję otworzyła prof. dr hab. Wanda Korpertyńska, prorektor ds. nauki. W swoim wystąpieniu podkreśliła rolę konferencji dla uczestniczącej w niej praktyków. Spełnia ona bowiem trzy cele: umożliwia wymianę doświadczeń zawodowych i zacieśnienie więzi środowiska naukowego z praktyką oraz pozwala na kontakt z kulturą regionu. Kolejny mówca prof. Zbigniew Messner, z zadowoleniem podkreślił iż tematyka podjęta podczas tegorocznej konferencji sprzyjała udziałowi wielu nowych uczestników.

W imieniu Joanny Dadacz, przewodniczącej Komitetu Standardów Rachunkowości, która ze względu na liczne obowiązki nie mogła uczestniczyć w tegorocznych obradach, przysłała list skierowany do organizatorów i uczestników (odczytał go prof. zw. dr hab. inż. Zbigniew Luty, kierownik Katedry Rachunkowości Finansowej i Kontro-



Profesor Waldemar Dotkuś

li), w którym wyraziła przekonanie, że zagadnienia dotyczące środków trwałych są bardzo złożone, ich interpretacja budzi wątpliwości, dlatego konferencja jest dobrym miejscem, aby dyskutować i wyjaśniać te interesujące kwestie.

W części otwierającej obrady wystąpiła także Małgorzata Czupryńska, członek Komitetu Standardów Rachunkowości. Poinformowała o pracach Komitetu poświęconych zbliżeniu prawa bilansowego z podatkowym w obszarze środków trwałych i przygotowywanym na ten temat raporcie.

Na tegoroczną konferencję licznie przybyli przedstawiciele wyższych szkół publicznych, tj.: uniwersytetów ekonomicznych z Krakowa, Katowic i Wrocławia, uniwersytetów: Łódzkiego, Gdańskiego, Szczecińskiego, Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie oraz Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II, Politechniki Częstochowskiej, Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiej-



Uczestniczki konferencji: dr Lucyna Poniatowska, dr inż. Jolanta Rubik i dr inż. Renata Biadacz z Politechniki Częstochowskiej



Profesor Zbigniew Luty wręcza doc. Irinie Lukyanovej z Białorusi certyfikat za wygłoszenie referatu

skiego w Warszawie oraz uczelni niepublicznych: Wyższej Szkoły Bankowej w Poznaniu i Wyższej Szkoły Handlowej w Kielcach.

Jak co roku w konferencji uczestniczyli również księgowi, doradcy podatkowi, rzeczoznawcy i biegli rewidentzi oraz przedstawiciele nauki rachunkowości z krajów Europy Środkowo-Wschodniej (z Łotwy i Białorusi).

Podczas dwudniowych obrad odbyło się pięć sesji tematycznych, które zgodnie z już wykształconą tradycją, przebiegały w formie dyskusji sterowanej przez moderatorów. Kanwą dyskusji stanowiły tezy przygotowanych wcześniej artykułów, zaprezentowane przez ich autorów w Pracach Naukowych Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu nr 255. W pierwszym dniu dyskutowano w trzech sesjach tematycznych poświęconych: identyfikacji, wycenie i aktualizacji wartości środków trwałych. Natomiast drugiego dnia obrady odbyły się dwie sesje nt. aspektów bilansowych i podatkowych oraz aktualnych problemów związanych ze środkami trwałymi.

Obrady XIII Międzynarodowej Konferencji z cyklu NO-RA zakończył prof. zw. dr hab. inż. Zbigniew Luty,

który w podsumowaniu wypunktował liczne wnioski sformułowane przez uczestników. Stwierdził, że w odniesieniu do środków trwałych:

- ich definicja nie jest sprawą zamkniętą, ponieważ w praktyce będą pojawiać się nowe zasoby odpowiadające środkom trwałym.
- wycena bilansowa jest dyskusyjna, szczególnie w sytuacji przyjęcia za podstawę wartości godziwej.
- aktualizacja ich wartości (w sensie jej wzrostu) jest czynnikiem podatnym na manipulacje i spekulacje.
- wydzielenie komponentów i części składowych jest zagadnieniem dyskusyjnym i niejednoznacznym.
- powinno dążyć się do zbliżenia postanowień prawa bilansowego i podatkowego.

Konferencja, kontynuując tradycję międzynarodowej płaszczyzny wymiany poglądów na tematy szczególnie ważne i trudne – tym razem poświęcona była problematyce środków trwałych. Ramowy program konferencji obejmujący: identyfikację i zdefiniowanie środków trwałych, problemy ich pomiaru i wyceny, ujmowanie w księgach rachunkowych, prezentację w sprawozdaniu finansowym oraz ujęcie podatkowe, pozwolił na zrealizowanie jej celów, którymi były: szczegółowa analiza problemu, zaprezentowanie dorobku nauki, doświadczeń praktyki oraz wywołanie dyskusji.

W imieniu organizatorów dziękujemy wszystkim, którzy wzięli udział w konferencji i przyczynili się do ożywienia dyskusji. Jednocześnie w imieniu organizatorów serdecznie zapraszamy wszystkich zainteresowanych na kolejną XIV Międzynarodową Konferencję Naukową poświęconą zmianom prawa bilansowego, która odbędzie się we Wrocławiu w listopadzie 2013 roku.

*Dr Aleksandra Łakomiak, adiunkt
w Katedrze Rachunkowości Finansowej i Kontroli*

Szymon Lenczuk

Konferencja „Czas wina”

8 listopada 2012 r., Wrocław

Koło Naukowe Zarządzania Jakością „Qualiteam” funkcjonujące na Wydziale Inżynierjno-Ekonomicznym może poszczycić się wieloma projektami i inicjatywami w swojej dziesięcioletniej działalności. Jednym z nich jest projekt pod nazwą „Kultura picia wina w Polsce”, którego pierwsza edycja odbyła się w 2009 roku.

Po trzech latach członkowie Koła postanowili wznowić inicjatywę. Druga edycja pod tytułem „Czas wina” od-

była się 8 listopada 2012 roku. Tegorocznej konferencji, oprócz propagowania kultury picia wina w Polsce, poświęcał cel zaprezentowania prężnie rozwijającego się rynku winiarskiego w naszym kraju, z wyróżnieniem regionu Dolnego Śląska.

Tematyczny program konferencji „Czas wina” uwzględniał wyniki ankiety przeprowadzonej wśród studentów Uniwersytetu Ekonomicznego. Studenci wybrali trzy zagadnienia: jak założyć własną winnicę (opowiadał o tym



winiarz, właściciel Winnic Wzgórz Trzebnickich – Rafał Wesołowski); zasady *savoir-vivre* i podstawowe informacje dotyczące win przedstawili mgr inż. Tomasz Pieciur z Uniwersytetu Ekonomicznego i Karol Wilgosiewicz z firmy Degustatorium; ocenę inwestycji w wino, jako alternatywy lokowania kapitału – mówił o tym prezes Zarządu Wine Advisors – Marcin Piwecki.

W trakcie konferencji odbył się konkurs o tematyce wina, a zwycięzcy nagrodzeni zostali butelkami win ufundowa-

nymi przez sponsorów: Bottlefly Wine Shop oraz Gruzińskie Wina Grusignac.

Zainteresowanie konferencją „Czas wina” przerosło najśmielsze oczekiwania organizatorów, dlatego już teraz cała ekipa projektu zaprasza na kolejną edycję i śledzenie informacji na www.facebook.com/CzasWina.

Szymon Lenczuk,

Koło Naukowe Zarządzania Jakością „Qualiteam”

Andrzej Rapacz

VI Gremium Ekspertów Turystyki Konferencja naukowo-branżowa „Wyzwania współczesnej polityki turystycznej”

29 listopada – 1 grudnia 2012 r., Wrocław

Organizatorem VI Gremium Ekspertów Turystyki była Katedra Marketingu i Zarządzania Gospodarką Turystyczną Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu przy współpracy z Forum Turystyki Regionów. Radzie Naukowej konferencji przewodniczył prof. zw. dr hab. Andrzej Rapacz, który pełnił jednocześnie funkcję gospodarza konferencji. Wydarzenie odbywało się pod honorowym patronatem ministra Sportu i Turystyki – dr Joanny Muchy, przewodniczącego Sejmiku Województwa Dolnośląskiego – Jerzego Pokoja, marszałka Województwa Dolnośląskiego – Rafała Jurkowiłła, prezydenta Wrocławia – dr. Rafała Dutkiewicza i JM Rektora Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu – prof. zw. dr. hab. Andrzeja Gospodarowicza.

Tematyka konferencji obejmowała następujące obszary:

- możliwości i kierunki rozwoju turystyki społecznej w Polsce,
- obszary niepewności w turystyce a polityka turystyczna,





- współpraca sektorowa warunkiem realizacji celów i zadań polityki turystycznej na poziomie lokalnym i regionalnym,
- branża turystyczna w obliczu wyzwań współczesnego rynku turystycznego.

W czasie trwania VI Gremium Ekspertów Turystyki odbyło się Forum Lokalnych Organizacji Turystycznych, funkcjonujących w ramach szczególnego rodzaju partnerstwa będącego istotnym ogniwem systemu promocji i współkształtowania rozwoju turystyki w naszym kraju. Partnerstwo lokalne w turystyce należy uznać za podstawę rozwoju lokalnej gospodarki turystycznej w oparciu o współdziałanie wszystkich sektorów – publicznego, prywatnego i pozarządowego zainteresowanych rozwojem tej dziedziny gospodarki.

Przemówienie wprowadzające wygłosił prof. zw. dr hab. Andrzej Rapacz, oficjalnie VI Gremium Ekspertów Turystyki otworzyła Katarzyna Sobierajska – podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sportu i Turystyki, a w sesji plenarnej głos zabrali: Andrzej Gut-Mostowy – poseł RP, Katarzyna Sobierajska – podsekretarz Stanu w Ministerstwa Sportu i Turystyki, Rafał Dutkiewicz – prezydent Wrocławia, Zbigniew Frączyk – prezes Regionalnych Organizacji Turystycznych oraz rektor – prof. zw. dr hab. Andrzej Gospodarowicz. Obrady sesji plenarnej odbywały się w auli Centrum Kształcenia Ustawicznego, we Wrocławiu, wygłoszono dwa referaty pt. „Założenia programu rozwoju turystyki w Polsce do 2020 roku” i „Turystyka w nowej perspektywie finansowej Unii Europejskiej 2014-2020”, przygotowane przez pracowników Departamentu Turystyki Ministerstwa Sportu i Turystyki. Obrady w czterech sekcjach prowadzili profesorowie: Jadwiga Berbeka, Hanna Zawistowska, Agnieszka Niezgoda, Ewa Dziech, Józef Sala, Andrzej Rapacz, Aleksander Panasiuk, Teresa Żabińska i dr Maja Jedlińska.

W konferencji uczestniczyło 230 osób, w tym ponad 80 przedstawicieli liczących się ośrodków naukowych w Polsce (w tej liczbie ponad 20 profesorów), zajmujących się problematyką turystyki i gospodarki turystycznej. Bardzo

liczną grupą uczestników VI Gremium stanowili przedstawiciele branży turystycznej, samorządu lokalnego i regionalnego, lokalnych i regionalnych organizacji turystycznych. Zorganizowana konferencja stanowiła szerokie, naukowe forum wymiany poglądów na temat wyzwań stojących przed współczesną polityką turystyczną, a także płaszczyznę wymiany wiedzy, doświadczeń i umiejętności kadry zarządzającej lokalnymi organizacjami turystycznymi.

W trakcie konferencji wygłoszono 46 referatów, natomiast wszystkie zgłoszone i recenzowane opracowania zostały opublikowane w dwóch zeszytach naukowych:

- *Wyzwania współczesnej polityki turystycznej. Problemy funkcjonowania rynku turystycznego*, A. Rapacz (red.), Prace Naukowe Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu nr 258.
- *Wyzwania współczesnej polityki turystycznej. Problemy polityki turystycznej*, A. Rapacz (red.), Prace Naukowe Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu nr 259.

Artykuły opublikowane w Pracach Naukowych Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu recenzowało 14 profesorów z różnych ośrodków naukowych.

Turystyczną atrakcją dla uczestników VI Gremium Ekspertów Turystyki było zwiedzanie Hali Stulecia we Wrocławiu, udział w pokazie światła i dźwięku (mappingu) oraz udział w spektaklu operowym G. Bizeta „Carmen” w Operze Wrocławskiej.

Kolejna konferencja z tej serii, tj. VII Gremium Ekspertów Turystyki odbędzie się za dwa lata.



*Prof. zw. dr hab. Andrzej Rapacz
jest kierownikiem
Katedry Marketingu i Zarządzania
Gospodarką Turystyczną
na Wydziale Ekonomii, Zarządzania i Turystyki*

XV Jubileuszowa Ogólnopolska Konferencja Naukowa „Zmiana warunkiem sukcesu” poświęcona jubileuszowi 45-lecia pracy naukowej prof. Jana Skalika

2-4 grudnia 2012 r., Wojanów

XV ogólnopolska konferencja naukowa „Zmiana warunkiem sukcesu” miała w tym roku wyjątkowy charakter. Jej uczestnicy świętowali potrójny jubileusz. W ramach piętnastej już edycji konferencji uczczono 45-lecie pracy naukowej prof. dr. hab. Jana Skalika oraz 30-lecie istnienia kierowanej przez niego Katedry Projektowania Systemów Zarządzania. Życiorys naukowy Profesora Jana Skalika zamieściliśmy w dziale **Persoonalia**.

Tematem przewodnim XV konferencji były współczesne trendy i przeobrażenia metod i praktyk zarządzania w przedsiębiorstwach. Spotkanie to ponownie było forum łączącym najnowsze koncepcje teorii zarządzania z aktualnymi wyzwaniami i przeobrażeniami zachodzącymi w przedsiębiorstwach. Było także okazją do wymiany poglądów, koncepcji i badań dotyczących transformacji zachodzących w procesach zarządzania przedsiębiorstwami, oraz prezentacji przemian i nowych koncepcji ważnych dla nauk o zarządzaniu. W konferencji wzięło udział ponad 120 uczestników, przedstawicieli głównych krajowych ośrodków nauk o zarządzaniu, jak również praktyków zarządzania. Patronat nad XV konferencją objął Komitet Nauk Organizacji i Zarządzania PAN. Na-

szym zamierzeniem jest, aby patronat ten i współpraca zaowocowały w kolejnych latach rozwinięciem formuły konferencji tematycznie poświęconej zagadnieniom transformacji i przeobrażeń praktyki zarządzania przedsiębiorstw oraz wynikających stąd trendów i koncepcji dla nauk o zarządzaniu.

Merytoryczną stronę konferencji wyznaczyła problematyka sześciu sesji. Poświęcone były one w kolejności: systemowemu wymiarowi adaptacyjności organizacji, instrumentom zarządzania w kontekście rozwoju i doskonalenia organizacji, modelom i metodom kształtowania oraz implementacji strategii przedsiębiorstwa, nowym wyzwaniom z perspektywy sieciowości i złożoności organizacyjnej przedsiębiorstw, osobowościowym i kompetencyjnym uwarunkowaniom sukcesu menedżera, a także trendom w procesach transformacji i odnowy przedsiębiorstw.

Konferencję „Zmiana warunkiem sukcesu” corocznie organizuje zespół Katedry Projektowania Systemów Zarządzania Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu pod kierunkiem prof. dr. hab. Jana Skalika. Informacje na temat konferencji i relacje z niej można będzie śledzić na stronie: zmiany.ue.wroc.pl.

KONFERENCJE



Nowe uprawnienia językowe

Sukces Studium Języków Obcych

Studium Języków Obcych Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu uzyskało prestiżowe uprawnienia – status Preparation Centre Cambridge ESOL!

Rozmowa z Aldoną Chyb, koordynatorką kursów językowych i egzaminów międzynarodowych przy Studium Języków Obcych Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu.



Studium Języków Obcych od lat prowadzi kursy przygotowujące do międzynarodowych egzaminów. Ostatnio SJO otrzymało szczególnie cenne uprawnienia.

Rzeczywiście, mamy już upragniony status Ośrodka Przygotowań Egzaminacyjnych Uniwersytetu Cambridge (Cambridge ESOL Preparation Centre), co potwierdza stosowny certyfikat. Bardzo

się cieszymy, że po latach współpracy doceniono naszą lojalność – taki oficjalny tytuł przyznawany jest tylko wzorowym i najbardziej dynamicznym szkołom językowym.

Co to oznacza w praktyce?

Oprócz prestiżu, które niesie ze sobą oficjalny znak Cambridge ESOL, taki certyfikowany ośrodek oznacza dla naszych studentów przede wszystkim lepszy dostęp do produktów edukacyjnych i ułatwienia w otrzymywaniu międzynarodowych kwalifikacji. Teraz to my w SJO załatwiamy wszelkie formalności i sami zgłaszamy kandydatów do egzaminów Cambridge. Po ogłoszeniu wyników mamy wgląd w oceny, a pracownicy Studium – lepszy dostęp do materiałów, warsztatów, seminariów i ogólnie wszelkich informacji związanych z przygotowaniem i przeprowadzaniem tych najbardziej na świecie znanych i rozpoznawanych egzaminów z języka angielskiego.

To chyba nic wielkiego – takich ośrodków jest na pewno mnóstwo.

Wręcz przeciwnie, Uniwersytet Cambridge rzadko i ostrożnie udziela tego rodzaju licencji. To dla nas ogromny krok naprzód w budowaniu prestiżu SJO jako

centrum edukacyjnego z potwierdzoną jakością oferty językowej. Fakt, że możemy się dziś posługiwać najbardziej znaną angielską marką egzaminacyjną jest wyrazem tego, że Cambridge darzy nas zaufaniem.

No właśnie – SJO już od 20 lat współpracuje z najlepszymi placówkami językowymi w świecie.

Tak, oprócz produktów edukacyjnych sygnowanych marką Cambridge, Studium Języków Obcych od lat przygotowuje do wielu międzynarodowych egzaminów takich znanych instytucji, jak Goethe Institut, Instytut Cervantesa, Paryska Izba Przemysłowo-Handlowa czy Moskiewski Państwowy Instytut Języka Rosyjskiego. Jeżeli chodzi o język angielski, to obecnie współpracujemy z Londyńską Izbą Przemysłowo-Handlową (LCCI) i właśnie Uniwersytetem Cambridge.

Czy te dwie instytucje proponują podobny pakiet kwalifikacji?

Traktujemy je jako uzupełniające się nawzajem. Studenci często wybierają np. najpierw produkty Cambridge (egzamin PET, FCE, CAE lub CPE), by następnie uzupełnić je certyfikatem LCCI. Kiedy w 1993 Studium zaczęło przygotowywać do międzynarodowych egzaminów z języków obcych, Cambridge dysponowało egzaminami z języka ogólnego, więc uzupełniliśmy je kwalifikacjami z zakresu Business English oferowanymi przez Londyńską Izbę Przemysłowo-Handlową. Jeśli chodzi o Cambridge, to przez wiele lat istniało w Polsce dosłownie kilka ośrodków egzaminacyjnych, z czego we Wrocławiu – jeden. Wszyscy zainteresowani podejściem do FCE czy CAE musieli więc osobiście zgłaszać się do tego właśnie centrum. Sytuacja zmieniła się w 2008, kiedy to w mie-

Cambridge ESOL

Exam Preparation Centre

ście pojawił się drugi ośrodek egzaminacyjny Cambridge ESOL.

Czy do egzaminu Cambridge może podejść każdy?

Oczywiście. Rzecz jasna, najlepiej poprzedzić egzamin stosownym kursem przygotowawczym, to znacznie zwiększa szanse na pozytywny wynik. Niemniej bezpośrednio w SJO przyjmujemy też zgłoszenie każdej osoby pragnącej przystąpić do samego egzaminu. Niektórzy znają angielski i potrzebują po prostu tę znajomość for-

malnie potwierdzić, inni uczą się sami lub prywatnie. Takie osoby też mogą przyjść do nas, załatwimy wszelkie formalności zgłoszeniowe.

Dziękuję za rozmowę i życzę oficjalnemu Centrum Przygotowawczemu Cambridge wielu sukcesów w nauce języków obcych.

Bardzo dziękuję i oczywiście zapraszam wszystkich na nasze kursy i egzaminy.

Europejski

Dzień Języków we Wrocławiu

Urszula Sokolnicka

„Od 2001 roku 26 września obchodzimy Europejski Dzień Języków. Europa może się poszczycić niezwykle bogactwem językowym – posiada 23 języki urzędowe, a na jej terytorium istnieje ponad 60 lokalnych wspólnot posługujących się językami regionalnymi lub językami mniejszości. Należy również pamiętać o językach, którymi mówią obywatele Unii Europejskiej pochodzący z innych krajów i kontynentów.

Celem tej inicjatywy jest uświadomienie ogółowi społeczeństwa znaczenia wielojęzyczności w Europie, pielęgnowanie różnorodności kulturowej i językowej oraz wspieranie nauki języków obcych również poza formalnym cyklem kształcenia”*



Europejski Dzień Języków stał się pretekstem do promowania różnorodności kulturowej i językowej Europy oraz propagowania uczenia się języ-

ków. W całej Polsce organizowane są językowe konkursy, gry i zabawy. We Wrocławiu w 2012 r. święto językowe trwało nie jeden dzień, ale cały tydzień. Miasto przekształciło się w biblijną Wieżę Babel. W organizacji tego przedsięwzięcia wzięły udział Komisja Europejska oraz instytucje zajmujące się nauczaniem języków obcych, w tym Centrum Egzaminacyjne DELE przy Studium Języków Obcych Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu.

Organizatorzy zapewnili bardzo bogaty i zróżnicowany program. Był wykład profesora Jana Miodka na temat „Polszczyzna w Europie, Europa w polszczyźnie” w Domu Europy, były wielojęzyczne warsztaty i zabawy, jak na przykład gra uliczna „Poszukiwacze języków”, podczas której uczestnicy musieli wykazać się szeroką

wiedzą na temat wielokulturowej historii naszego miasta. W 2012 roku motywem przewodnim obchodów Europejskiego Dnia Języków była promocja nauki języków jako formy aktywności – bez względu na wiek, status społeczny itd., stąd hasło „Bądź aktywny, ucz się języków”. Wśród uczestników tegorocznego Europejskiego Dnia Języków byli seniorzy, których zaproszono do udziału w warsztatach językowych „Języki obce znasz, ze wszystkim sobie radę dasz” zorganizowanych we Wrocławskim Centrum Seniora. Wiadome bowiem jest, że uczenie się języków, również w wieku dojrzałym, jest najlepszym sposobem na zachowanie sprawności umysłowej przez długie lata, a wspólne rozmowy sprzyjają powstawaniu sympatycznych relacji.

Nie zabrakło również atrakcji kulinarnych. Aliance Française zorganizował w swojej bibliotece francuskie śniadanie z typowymi francuskimi *croissants* i pyszną kawą. Na śniadanie przybył nowy attaché do spraw współpracy językowej François Richerme z Ambasady Republiki Francuskiej i niestrudzenie odpowiadał na liczne pytania młodzieży. Następnego dnia również kontynuowano śródziemnomorskie tradycje śniadaniowe. Restauracja „Veranda”, dzięki uprzejmości jej właścicieli, stała się centrum kulturalno- kulinarnym Królestwa Hiszpanii. Na śniadanie *a la española* przybyli uczniowie ze swoimi nauczycielami, goście z klubu International Friends